

การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปิน
ในค่ายโมโนมิวสิก

ศิวพร ห้วยหงษ์ทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาดนตรี
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**A STUDY OF THE DEVELOPMENT OF SINGING SKILL OF
THE ARTISTS UNDER MONO MUSIC**

SIWAPORN HOUYHONGTHONG

**A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements
for Master of Arts in Music
Academic Year 2016
Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University**

ชื่อเรื่อง การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปิน
ในค่ายโมโนมิวสิก

ชื่อผู้วิจัย ศิวพร ห้วยหงษ์ทอง

สาขาวิชา ดนตรี

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ

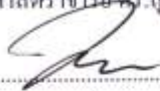
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ ชันชศิริ

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาคณะหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี

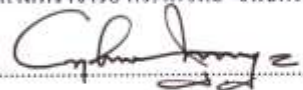

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด)

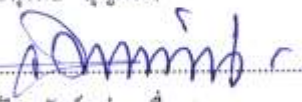
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ แสงทอง)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ ชันชศิริ)

..... กรรมการ
(ดร.อนุรักษ์ บุญแจะ)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์จ๊ะพันธ์ อ่อนเลื่อน)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปิน ในค่ายโมโนมิวสิค
ชื่อผู้วิจัย	ศิวพร ห้วยหงษ์ทอง
สาขาวิชา	ดนตรี
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ ชันชศิริ
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนการร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิค และ 2) ศึกษากระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 17 คน ประกอบด้วย ผู้บริหาร 1 ท่าน ครูผู้สอน 1 ท่าน และศิลปิน 15 ท่าน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่แบบสัมภาษณ์ในลักษณะการสนทนาในประเด็นต่างๆ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า

1. กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิคนั้นประกอบไปด้วย 4 ปัจจัย ได้แก่ 1) ผู้สอน 2) ผู้เรียน 3) หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และ 4) สิ่งอำนวยความสะดวก

2. กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิคประกอบไปด้วย 3 ส่วนหลัก ได้แก่ 1) การพัฒนาทักษะจากตำราและทฤษฎี 2) การพัฒนาทักษะจากประสบการณ์ของครูผู้สอน 3) การพัฒนาทักษะโดยใช้กิจกรรมเสริม

คำสำคัญ: ทักษะด้านการร้องเพลง

Title	A Study of the Development of Singing Skill of the Artists under Mono Music
Author	Siwaporn Houyhongthong
Program	Music
Major Advisor	Associate Professor Dr.Manat Wattanachaiyot
Co-advisor	Assistant Professor Dr.Kovit Kantasiri
Academic Year	2016

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to study the learning management of singing lessons of Mono Music and 2) to study the processes of singing skill development of the artists under Mono Music. The participants included seventeen individuals – executives, singing teachers, and artists. Data were collected using interview, and were descriptively analyzed.

The findings revealed as follows.

1. The learning management of singing lessons of Mono Music involved four factors, i.e., 1) teachers 2) students 3) curriculum and instruction, and 4) facilities.

2. The processes of singing skill development of the artists under Mono Music delineated three parts, i.e., 1)skill development based on textbooks and theories, 2)skill development based on teachers' experiences, 3)skill development based on extra-curricular activities.

Keyword: Singing Skill

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี โดยได้รับความอนุเคราะห์และความช่วยเหลืออย่างดี จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย รองศาสตราจารย์ ดร.โกวิทย์ จันทรศิริ ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์บรรจง ชลวิโรจน์ อาจารย์อนุรักษ บัญแจะ อาจารย์ธีระพันธ์ อ่อนเถื่อน อาจารย์ณัฐสรณ์ กาญจนวงศ์ และอาจารย์วรสรณ์ เนตรทิพย์ และอาจารย์ทุกท่านของภาควิชาดนตรี ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไข ให้คำแนะนำ ดูแลเอาใจใส่ตรวจแก้ไขอย่างละเอียด จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คณะผู้บริหารค่ายโมโนมิวสิค ครูผู้สอน ทีมงาน ที่อนุญาตให้เก็บรวบรวมข้อมูล และศิลปินทุกท่านที่กรุณาให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลจนวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ต่าง ๆ ให้แก่ผู้วิจัยอยู่ตลอดระยะเวลาที่ได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ที่ให้การสนับสนุน และเป็นกำลังใจให้เสมอมา และขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรีศึกษาและสาขาการบริหารงานดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ทุกท่านที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือจนวิทยานิพนธ์นี้เสร็จลุล่วงไปด้วยดี

ศิวพร ห้วยหงษ์ทอง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพบุคลากร.....	6
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ.....	11
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน.....	19
การเรียนการสอนร้องเพลง.....	30
บริบทพื้นที่การทำวิจัย.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	53
ผู้ให้ข้อมูล.....	53
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
กระบวนการจัดการเรียนการสอนของโมโนมิวสิค.....	57
กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค.....	79
สภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานและข้อเสนอแนะ.....	94
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	103
สรุปผลการวิจัย.....	103
การอภิปรายผล.....	107
ข้อเสนอแนะ.....	110
บรรณานุกรม.....	111
ภาคผนวก.....	115
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ / รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....	116
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	118
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ.....	124
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	137
ภาคผนวก จ แบบตอบรับในการเผยแพร่บทความวิจัย.....	142
ภาคผนวก ฉ สำเนาประกาศนียบัตรอบรมภาษาอังกฤษ.....	144
ประวัติผู้วิจัย.....	146

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การวางแผนการสอนในระยะยาว.....	66
2	เทคนิคในการสอนในระยะเวลา 2 สัปดาห์.....	85

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ปัจจัยในการทำงานของคนกับผลผลิต.....	7
2	กรอบแนวคิดการพัฒนาศักยภาพมนุษย์.....	8
3	ระบบการพัฒนาศักยภาพบุคคลในองค์กร.....	10
4	ตัวป้อน กระบวนการ และผลผลิต.....	21
5	แบบฟอร์มการเขียนแผนการสอน.....	25
6	สถานที่ตั้งค่ายโมโนมิวสิก.....	39
7	แผนที่แสดงสถานที่ตั้งอาคารสำนักงานจัสมินอินเตอร์เนชั่นแนล.....	40
8	กิจกรรมการเรียนรู้การสอนต้น.....	43
9	กิจกรรมการเรียนรู้การสอนต้น.....	43
10	กิจกรรมการเรียนรู้การสอนต้น.....	44
11	กิจกรรมการเรียนรู้การสอนต้น.....	44
12	ตารางกิจกรรมศิลป์.....	45
13	วิธีการตรวจสอบคิวงานศิลป์.....	46
14	การคัดเลือกศิลป์.....	60
15	การคัดเลือกศิลป์.....	61
16	การประเมินผลทักษะด้านการร้อง.....	71
18	การประเมินผลทักษะด้านการร้องจากสื่อสาธารณะ.....	72
19	การประเมินผลทักษะด้านการร้องจากสื่อสาธารณะ.....	73
20	การประเมินผลทักษะด้านการร้องจากสื่อสาธารณะ.....	73
21	ห้องซ้อมต้นและห้องเรียนร้อง 1.....	76
22	ห้องซ้อมต้นและห้องเรียนร้อง 2.....	77
23	ห้องบันทึกเสียง.....	77
24	สรุป กระบวนการจัดการเรียนการสอน.....	78

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
25	การวอร์มเสียงร้องตามบันไดเสียง.....	81
26	การวอร์มเสียง.....	81
27	การฝึกการควบคุมลมหายใจโดยการเป่าเทียน.....	82
28	การฝึกใช้กล้ามเนื้อขาช่วยในการเปล่งเสียง.....	82
29	การฝึกการเปล่งเสียงสระ.....	83
30	ฝึกร้องเพลงในแบบฝึกหัด โดยออกเสียง “อา”.....	83
31	การฝึกร้องเพลงในแบบฝึกหัด.....	84
32	การประเมินผลตอนท้ายชั่วโมง.....	84
33	กิจกรรมเสริมในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง.....	93
34	สรุป กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง.....	94
35	ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้.....	95
36	ปัจจัยที่ควบคุมได้.....	96

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกปัจจุบันธุรกิจเพลง ถือเป็นธุรกิจบันเทิงประเภทหนึ่งที่มีความนิยมจากผู้บริโภค ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังเห็นได้จากกระแสตอบรับที่ต่อเนื่องของผู้บริโภคที่มีต่อผลงานเพลงของศิลปินต่างๆ ทั้งศิลปินไทยและศิลปินจากต่างประเทศ ทั้งนี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความต้องการผ่อนคลาย ความเครียดจากการดำเนินชีวิตประจำวันที่เร่งรีบท่ามกลางปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจที่รุมเร้า ทำให้ธุรกิจเพลงเป็นธุรกิจที่สามารถขยายตัวได้ดี และจัดได้ว่าธุรกิจเพลงเป็นธุรกิจที่มีการเจริญเติบโตไปได้อย่างรวดเร็ว โดยจะเห็นได้จากตัวเลขของผลกำไรในการประกอบธุรกิจเพลงซึ่งยังคงขยายตัวไปได้อย่างไม่หยุดนิ่งซึ่ง น.ส.บุษบา ดาวเรือง ประธานเจ้าหน้าที่บริหารกลุ่ม บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) เปิดเผยว่า ปัจจุบันบริษัทได้จัดแบ่งกลุ่มธุรกิจออกเป็นธุรกิจที่ดำเนินการอยู่แล้ว และธุรกิจที่เริ่มดำเนินการใหม่ โดยไตรมาส 2/2556 บริษัทมีรายได้รวม 2,710 ล้านบาท รายได้ดังกล่าวล้วนมาจาก ธุรกิจเพลง ธุรกิจดิจิทัล ธุรกิจสื่อ ธุรกิจภาพยนตร์ โดยรายได้อยู่ที่ 2,166 ล้านบาท ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้น 4 % จากช่วงเดียวกันของปี 2555 (จีพอร์โลกธุรกิจ, 2556, ออนไลน์) และในขณะเดียวกัน นาย คามพ์ นานา ประธานเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงิน บริษัท อาร์เอส จำกัด (มหาชน) ได้เปิดเผยผลการดำเนินงานไตรมาสที่ 2 ปี 2556 ว่ามีรายได้ทั้งหมด 795 ล้านบาทเพิ่มขึ้น 13% มีกำไรสุทธิ 110 ล้านบาท ทำนิวไฮสูงสุดเป็นประวัติการณ์ โดยธุรกิจสื่อทำรายได้สูงสุดถึง 454 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 68% จากการปรับขึ้นค่าโฆษณาในช่วงต้นปีที่ผ่านมา ขณะที่ธุรกิจเพลงทำรายได้ 186 ล้านบาท ซึ่งเป็นผลจากเพลงของ ไบเตย อาร์สยาม ยังแรงต่อเนื่องและบริการฟังเพลงในรูปแบบ Streaming ผ่านแอปพลิเคชันของ DEEZER ยังมีทิศทางขยายตัวต่อเนื่อง(ไทยรัฐออนไลน์, 2556, ออนไลน์) จากข้อมูลดังกล่าวของสองค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ ก็สามารถสร้างความเชื่อมั่นว่าธุรกิจเพลงยังถือเป็นธุรกิจที่มีการเจริญเติบโตไปอย่างไม่หยุดนิ่ง และที่สำคัญธุรกิจนี้ก็ยังคงถือได้ว่าเป็นธุรกิจที่เข้ามามีบทบาทกับผู้บริโภคเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้ว่า ในหลายๆประเทศในแถบเอเชีย ไม่ว่าจะเป็น ญี่ปุ่น จีน ไต้หวัน เกาหลี ต่างได้มีความพยายามในการพัฒนาธุรกิจเพลงของตน ให้ทัดเทียมกับธุรกิจเพลงของชาติตะวันตกและมีชื่อเสียงในระดับนานาชาติ ทั้งในด้าน คุณภาพของตัวเพลง ตัวศิลปิน และการประชาสัมพันธ์

แต่การที่ศิลปินของแต่ละประเทศจะสามารถเป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมได้ดีและประสบความสำเร็จจนเป็นที่ยอมรับของนานาชาติประเทศนั้น ต้องมาจากกระบวนการเรียนและการฝึก ทั้งในด้านการร้อง การเต้น การแสดง ที่มีการฝึกฝนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และมีแบบแผนการฝึกซ้อมที่เป็นระบบ อย่างจริงจัง ซึ่งจะเห็นได้จากศิลปินไทยที่ไปโด่งดังในต่างประเทศ อย่างนิชคุณ หรเวชกุล เด็กวัยรุ่นไทยที่ได้ถูกทาบทามจากบริษัท เจ วาย พี เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งเป็นบริษัททำธุรกิจเพลงที่มีชื่อเสียงในประเทศเกาหลีใต้ ที่ได้ผลิตศิลปินให้มีชื่อเสียงจนโด่งดังไปทั่วโลก อย่างเรน ฑูพีเอ็ม และ วันเดอร์เกิลส์ซึ่งบริษัท เจ วาย พี เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ได้ชักชวนให้ นิชคุณ หรเวชกุล เข้าไปเป็นศิลปินฝึกหัดในสังกัด เพื่อทำการฝึกหัดโดยเริ่มตั้งแต่การเรียนภาษาเกาหลี ฝึกการเป็นพิธีกร การแสดง การร้อง การเต้น รวมไปถึงการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยผ่านการฝึกฝนอยู่เป็นเวลานาน 5 – 6 ปี และทำการคัดเลือกจากผู้เข้ามาฝึกทั้งหมดให้เหลือผู้ที่เข้ารอบอีกครั้ง จนกว่าจะกลายเป็นศิลปินในสังกัด และมีอัลบั้มเป็นของตัวเอง

จิตติมา นิลเพ็ชร (2553, น.1) ได้กล่าวว่า ในประเทศญี่ปุ่น บริษัท เอเว็กซ์ กรุ๊ป โฮลดิ้ง เป็นกรณีศึกษาที่ดีของความสำเร็จในการสร้างและบริหารศิลปินให้โด่งดังในระดับเอเชีย ไม่ว่าจะเป็นอายุมิ ฮามาซากิ โคดะ คูมิ และ โบอา โดย Buddy Marini กรรมการผู้จัดการบริษัท เอเว็กซ์ กรุ๊ป โฮลดิ้ง เผยถึงเบื้องหลังความสำเร็จที่เกิดขึ้นว่า มาจากแผนการบริหารจัดการศิลปินที่มีประสิทธิภาพ เหนือสิ่งอื่นใด เอเว็กซ์ เปลี่ยนแนวคิดการทำงาน จากที่เคยนำ เพลงเป็นศูนย์กลางสร้างรายได้ธุรกิจมาสู่การยึดตัวศิลปินเป็นหลัก เพื่อแตกแขนงออกเป็นธุรกิจอื่น ๆ เมื่อศิลปินกลายเป็นหัวใจของธุรกิจ บริษัทเอเว็กซ์ กรุ๊ป โฮลดิ้ง จึงได้วางแบบแผนของการบริหารศิลปิน โดยเริ่มตั้งแต่การคัดเลือกศิลปิน พอหลังจากได้ศิลปินที่มีแวว ทางบริษัท เอเว็กซ์ กรุ๊ป โฮลดิ้ง จะส่งเข้าไปเรียนใน Avex Artist Academy ควบคู่ไปด้วยเสมอ โดยจะต้องมีการเรียนการสอนอย่างเข้มข้น ทั้งทักษะด้านการร้อง การเต้น ทักษะทางด้านภาษา รวมไปถึงการแสดงออก

อย่างไรก็ตาม การที่จะพัฒนาศักยภาพศิลปินหน้าใหม่นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย จำเป็นต้องอาศัยหลายอย่างประกอบเข้าด้วยกัน เช่น การฝึกทักษะพื้นฐานในด้าน การร้อง การเต้น การแสดง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดในการเป็นศิลปินนอกจากจะเป็นคนที่มีบุคลิกภาพที่ดี มีความสามารถแล้ว ความสามารถในการแสดงออกบนเวทีในการร้องเพลงก็นับได้ว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเป็นศิลปิน ซึ่งการร้องเพลงนั้นจะเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของศิลปิน และเป็นการสื่อสารเพื่อให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดอารมณ์ความรู้สึกไปตามเนื้อหาของบทเพลงที่ศิลปินได้ถ่ายทอดดั่งที่ดวงใจ อมาตยกุล (2545, น.2) ได้กล่าวว่า การร้องเพลงเป็นความสามารถพิเศษที่มีเฉพาะในผู้ที่พรสวรรค์ คือ สามารถใช้สมองสั่งการในการเปล่งเสียงตามที่ได้ยินและตามหัวใจต้องการได้ตรงเสียง และมีความไพเราะถึงจุดๆ หนึ่งด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตน อาชีพนักร้องนักดนตรีเป็นอาชีพ

พิเศษซึ่งอาศัยความสามารถเฉพาะตัวที่มีมาแต่กำเนิด นอกจากนี้ คุษฎี พนมยงค์ บุญที่ศนกุล (2547) กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนร้องเพลงเป็น ยกเว้นทารกและคนใบ้ แต่ไม่ใช่ทุกคนจะมีศิลปะในการขับร้อง เพราะการขับร้องมีกฎเกณฑ์พิเศษ ประกอบด้วยปัจจัยหลายอย่าง และต้องผ่านการฝึกฝนที่เหมาะสมกับตัวผู้ฝึกเป็นเวลานานจึงจะเป็นนักร้องที่ดีได้ การมีเพียงน้ำเสียงที่ไพเราะแต่ไม่ได้ฝึกฝนพื้นฐานการขับร้องก็ไม่สามารถขับร้องให้ได้ได้อย่างแน่นอน

จากข้อความดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ศาสตร์ของการขับร้องจึงเป็นศาสตร์ที่ละเอียดอ่อน การร้องเพลงต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจและทำการฝึกฝนอย่างเป็นระบบและเป็นขั้นเป็นตอน การร้องเพลงคือ ศิลปะของการผสมผสานทำนองเพลงเข้ากับวรรณกรรม นักร้องจะต้องศึกษาบทวรรณกรรมนั้นๆ จนเข้าใจและสามารถแปลความหมายลึกๆ ที่ซ่อนอยู่ในคำร้อง จากนั้นให้ประสานตนเองให้เป็นหนึ่งเดียวกับบทเพลง และถ่ายทอดบทเพลงให้ผู้ฟังอย่างมีความหมายและมีความไพเราะและสอดคล้องกับที่ผู้ประพันธ์ได้ประพันธ์ไว้

ในปัจจุบันวงการเพลงในประเทศไทย มีค่ายเพลงจำนวนมากที่ทำการ ค้นหาศิลปิน โดยเริ่มจากการคัดเลือกวัยรุ่นที่มีความสามารถทั้งการร้อง การเต้น และการแสดง เพื่อนำมาฝึกฝน ให้เกิดความชำนาญในทุกด้าน และทำการออกผลงานให้กับศิลปินนั้น ๆ และนอกจากนี้ยังพบว่า ค่ายเพลงโมโนมิวสิคก็เป็นอีกค่ายหนึ่งที่มีการ คัดเลือกผู้ที่มีความสามารถในการร้อง การเต้น เพื่อนำมาฝึกฝน ให้เกิดความชำนาญ โดยใช้ชื่อโครงการว่า โมโนมิวสิค จูเนียร์ ซึ่งเป็นโครงการที่จะคัดเลือกวัยรุ่นที่มีความสามารถในด้านการร้องเพลง และการเต้น เข้ามาเพื่อทำการฝึกซ้อมการเป็นศิลปิน และทำการคัดเลือกผู้ที่จะมีแวเป็นศิลปินให้ออกผลงานภายใต้สังกัด โมโนมิวสิค และศิลปินที่ผ่านการคัดเลือกจากโครงการโมโนมิวสิค จูเนียร์ และกำลังมีผลงานอยู่ในขณะนี้ได้แก่ วง อีโคโน ซึ่ง เป็นศิลปินกลุ่มวัยรุ่นที่มีความสามารถในด้านการร้อง และการเต้น ที่ได้ผ่านการฝึกฝนจากผู้มีประสบการณ์ในด้านการร้องเพลง และด้านการแสดง

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในฐานะที่อดีตเคยเป็นผู้ฝึกสอนทักษะในด้านการร้องเพลงของ ค่ายเพลงโมโนมิวสิค จากการสังเกต และการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ จึงได้พบข้อปัญหาบางประการ เช่น ผู้เรียนแต่ละคนเรียนต่างสถาบันกัน เวลาเลิกเรียนจาก โรงเรียนไม่เท่ากัน จึงทำให้ขาดความพร้อมเพรียงในการซ้อม และ การแบ่งเวลาจากการเรียนมาทำการฝึกซ้อม ทำให้บางครั้งผู้เรียน จำต้องเสียการเรียนบ้างในบางวิชา รวมไปถึงความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนซึ่งมีผลต่อการฝึกซ้อม ตลอดจนถึงวิสัยทัศน์ในการฟังเพลงที่แตกต่างกัน จึงทำให้ ผู้สอนต้องใช้การวิเคราะห์ และ ใช้เทคนิคในการสอนสำหรับผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันไป

จากสถานการณ์ดังกล่าวส่งผลให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำวิจัยเรื่อง การศึกษาการพัฒนาทักษะในด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค ทั้งในด้าน การวางแผนในการสอน เทคนิคและ

วิธีการสอน รวมไปถึงการการแก้ปัญหาในการเรียนการสอน เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้มานำไปปรับใช้ได้ในองค์กรและเพื่อผู้ที่สนใจจะนำไปศึกษาและปรับปรุงแก้ไขและนำไปใช้ในอนาคตได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนการร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก
2. ศึกษากระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายเพลงโมโนมิวสิก ได้มีการศึกษาตามขอบเขตดังต่อไปนี้

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารค่ายโมโนมิวสิก 1 ท่าน ครูผู้ทำการสอนร้องเพลง จำนวน 1 ท่านและศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก จำนวน 15 ท่าน
2. การวิจัยจะศึกษาเกี่ยวกับประเด็นดังต่อไปนี้
 - 2.1 กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่าย โมโนมิวสิก
 - 2.2 กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

โดยเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร 1 ท่าน ครูผู้ทำการสอนการร้องเพลงในค่ายโมโนมิวสิก 1 ท่าน และศิลปินจำนวน 15 ท่าน โดยศึกษาในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลง และกระบวนการพัฒนาทักษะในด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก จำพวกศิลปินแนวป๊อปแดนซ์เท่านั้น มิได้รวมถึงศิลปินในประเภทวงดนตรี

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก และแนวทางในการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงของศิลปินทั้งในด้านการบริหารงาน

ในองค์กร และแนวทางการสอนของครูผู้ฝึกสอน เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค และเพื่อพัฒนาในองค์กรให้มีบุคลากรที่มีคุณภาพ

นิยามศัพท์เฉพาะ

กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง หมายถึง การเสริมความรู้ใหม่ ๆ และปรับปรุงแก้ไขการร้องเพลงของผู้เรียนให้ไปในทางที่ดีขึ้น

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้บริหารในส่วนของค่ายเพลงโมโนมิวสิค

ครูผู้สอน หมายถึง ครูผู้สอนร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค

ผู้เรียน หมายถึง ศิลปินทั้งชายและหญิงในค่ายโมโนมิวสิคที่ทำการฝึกฝนและกำลังพัฒนาทักษะทางด้านกร้อง, การเต้น, และการแสดง

ศิลปิน หมายถึง กลุ่มวัยรุ่น ทั้งชายและหญิง ที่มีอายุตั้งแต่ 17 ปี – 22 ปี ที่กำลังมีผลงานกับค่ายโมโนมิวสิค และได้มีการฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง, การเต้น, และการแสดง

ศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค หมายถึง ศิลปินกลุ่มวัยรุ่น ทั้งชายและหญิง ที่มีอายุตั้งแต่ 17 ปี – 22 ปีที่มีความสามารถทั้งการเต้นและการร้อง และมีผลงานเพลงในแนวเพลงป๊อปปูล่ามิวสิค

ศิลปินแนวป๊อปแดนซ์ หมายถึง ศิลปินกลุ่มวัยรุ่น ทั้งชายและหญิงที่มีผลงานเพลงในแนวเพลงป๊อปปูล่ามิวสิค ที่จะต้องประกอบไปด้วยการร้องและการเต้นควบคู่กันไป

ศิลปินฝึกหัด หมายถึง ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกในด้านการร้อง, การเต้น, และ การสัมภาษณ์ จากทางค่ายโมโนมิวสิค และอยู่ในระหว่างการฝึกฝนพัฒนาเพื่อเป็นศิลปินในอนาคต

ศิลปินระดับมืออาชีพ หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบความสามารถ ทั้งในด้านการร้อง การเต้น และ การสัมภาษณ์ จากทางค่ายโมโนมิวสิค และกำลังมีผลงานอยู่ในปัจจุบัน หรือ กำลังผลิตผลงานเพลงเพื่อออกสู่สาธารณะ

ทีมงาน หมายถึง พนักงานทุกคนในค่ายโมโนมิวสิค

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นคว้าจากตำรา เอกสาร วารสาร อินเทอร์เน็ต และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางการศึกษา และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพบุคลากร
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหาร
3. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน
4. การเรียนการสอนร้องเพลง
5. บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพบุคลากร

การพัฒนาศักยภาพบุคลากรนั้นจัดได้ว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาบุคลากรในองค์กรทำให้บุคลากรนั้นปฏิบัติภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพและนำพาให้องค์กรประสบความสำเร็จและบรรลุตามเป้าหมายขององค์กร

จิระ ประมวลพฤษ (2538, น.2) ได้ให้ความหมายว่า การพัฒนาบุคคล หมายถึง การดำเนินการเพื่อช่วยให้บุคลากรได้เพิ่มพูนความรู้ ทักษะและทัศนคติในการปฏิบัติงานที่รับผิดชอบให้ดียิ่งขึ้น

พงศธร พิทักษ์กำพล (2540, น.8) ได้ให้ความหมายว่า การพัฒนาบุคลากร หมายถึง กระบวนการเพิ่มพูนคุณภาพให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในด้านเจตคติต่อการทำงาน, หน่วยงาน, ผู้บริหาร, เพื่อนร่วมงานและบุคคลทั่วไป ด้านความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานและด้านบุคลิก

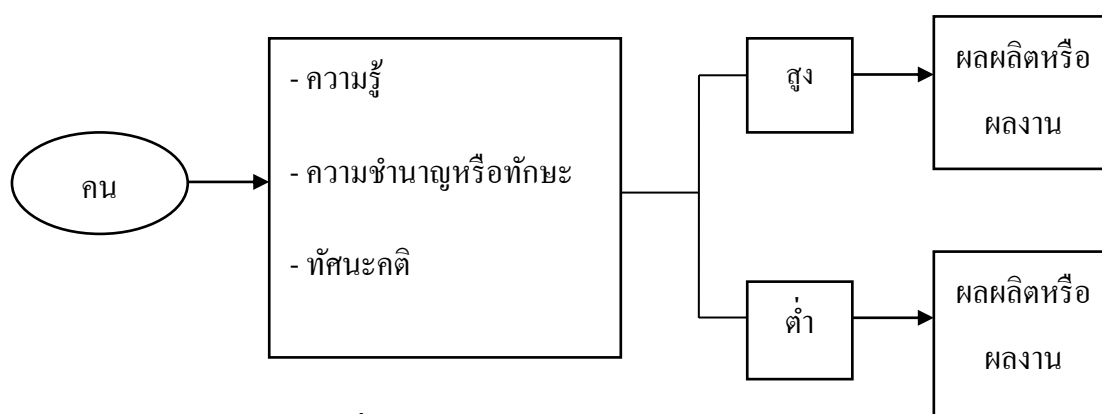
เสถียร เหลืองอร่าม (2533, น.73) ได้ให้ความหมาย การพัฒนาบุคลากร หมายถึง กรรมวิธีในอันที่จะเพิ่มพูนสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของพนักงานแต่ละคน เช่น ความคิด การกระทำ ความสามารถ ความรู้ ความชำนาญ ตลอดจนการสร้างทัศนคติที่ดีต่อการทำงานและในทรรศนะที่สองว่า หมายถึง กระบวนการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างเพิ่มพูน ความรู้ ทักษะ หรือความชำนาญ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหน่วยงานนั้น ๆ

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่าการพัฒนาบุคลากร หมายถึงกระบวนการเพิ่มพูนความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากร ทั้งในด้านความคิดเห็น ทักษะที่มีต่องานและต่อองค์กร และรวมไปถึง การเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญในการปฏิบัติงานซึ่งจะช่วยให้ผลของการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้นกว่าเดิม

แนวคิดการพัฒนาบุคคล

ฐิระ ประवालพฤษ์ (2538, น.1-2) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการพัฒนาบุคคลไว้ดังนี้

การดำเนินงานในองค์กร “คน” เป็นปัจจัยสำคัญ แม้องค์กรจะจัดวางระบบงานกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายไว้ดีเพียงใดก็ตาม หากบุคคลในองค์กรขาดความรู้ ความเข้าใจ มีความสามารถหรือความชำนาญไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงานและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่องานหรือการทำงานแล้วย่อมเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จขององค์กร จึงอาจกล่าวได้ว่า ปัจจัยในการทำงานของคนมีผลต่อผลผลิตหรือผลงานขององค์กร ดังแสดงตามภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 1 ปัจจัยในการทำงานของคนกับผลผลิต

จากแนวคิดดังกล่าว ฐิระ ประवालพฤษ์ ได้แบ่งการพัฒนาบุคคลออกเป็น 2 ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

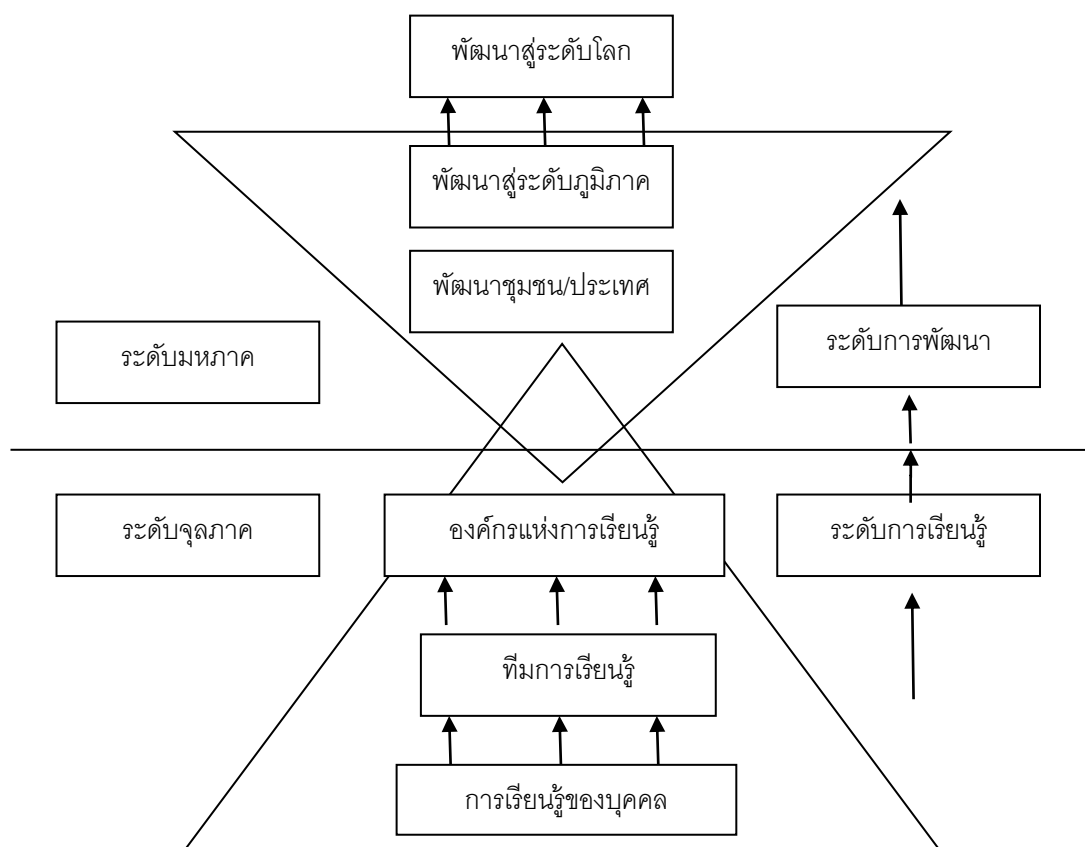
1. ส่งเสริมคุณวุฒิ ด้วยการส่งไปศึกษาต่อ การพัฒนาบุคคลในลักษณะนี้มักทำกันมากในทางราชการและรัฐวิสาหกิจ เพื่อสร้างคนตามแผนพัฒนาองค์กรหรือหน่วยงาน สำหรับในด้านธุรกิจจะมีเฉพาะธุรกิจขนาดใหญ่ที่มีแผนพัฒนาที่ชัดเจน เพราะการลงทุนในด้านการศึกษาต้องลงทุนมากซึ่งไม่สอดคล้องกับการลงทุนทางธุรกิจ ผู้ใช้วิธีจ้างคนที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่เหมาะสมกับงานที่ดำเนินการอยู่ไม่ได้

2. การเสริมสมรรถภาพ ด้วยการจัดฝึกอบรม การศึกษาดูงาน การส่งไปฝึกปฏิบัติงานและการศึกษาหลักสูตรระยะสั้น เป็นต้น การพัฒนาบุคลากรในลักษณะนี้ใช้เวลาน้อย สามารถพัฒนาคนให้เป็นไปตามความต้องการขององค์กร กล่าวคือถ้าบริษัทหรือองค์กรได้นำอุปกรณ์ที่เป็น

เทคโนโลยีใหม่ๆเข้ามาใช้ในองค์กรและทางองค์กรต้องการให้พนักงานสามารถใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้และมีความชำนาญในการใช้ก็ควรใช้วิธีการฝึกอบรมการพัฒนาบุคลากรด้วยวิธีนี้ เป็นที่นิยมในธุรกิจมาก เพราะสามารถสร้างคนให้ปฏิบัติงานได้ทันทีที่เสร็จสิ้นการฝึกอบรมหรือฝึกปฏิบัติงานใช้เวลาไม่มากได้ผลคุ้มค่าแก่การลงทุน

แนวคิดการพัฒนาบุคคลและฝึกอบรม

สุภาพร พิศาลบุตร และยงยุทธ เกษสาคร (2549 น. 7-8)กล่าวว่าในยุคโลกาภิวัตน์นี้เชื่อกันว่า “คน” หรือ “ทรัพยากรมนุษย์” เป็นกุญแจไขสู่ความสำเร็จของชาติ (ทั้งภาครัฐและเอกชน) และถ้าหากประเทศไทยเรามีทรัพยากรมนุษย์ที่มีศักยภาพ คุณภาพและจริยธรรมที่สูง เชื่อว่าคงสามารถก้าวเข้าไปแข่งขันในโลกไร้พรมแดน (Globalization) ได้อย่างไม่ยากเย็นนัก มุมมองใหม่ในการพัฒนาคนตามกรอบแนวคิดการพัฒนาศักยภาพมนุษย์เพื่อให้ธุรกิจสามารถนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาองค์กรที่นำไปสู่ความสำเร็จได้ทั้งองค์กรและประเทศชาติ ดังภาพที่ 5 ดังนี้

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการพัฒนาศักยภาพมนุษย์

สุภาพรพิศาลบุตร และขงยุทธ เกษสาคร (2549, น. 9-10) ได้อธิบายถึงกรอบแนวคิดการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ ไว้ดังนี้คือ

1. ระดับจุลภาค ถือเป็นระดับการเรียนรู้ในองค์กรซึ่งเป็นการเรียนรู้ใน 3 ระดับคือ

1.1 การเรียนรู้ของบุคคล (Individual Learning) หัวใจสำคัญอยู่ที่การเรียนรู้เกี่ยวกับแนวคิด (Concept) ในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 ทีมการเรียนรู้ (Team Learning) เป็นรูปแบบการพัฒนาการทำงานเป็นทีมที่มีลักษณะข้ามฝ่ายงาน (Cross Functional) การสั่งตนเอง (Self-directed Management) และการจัดการความคิดที่แตกต่าง เป็นต้น

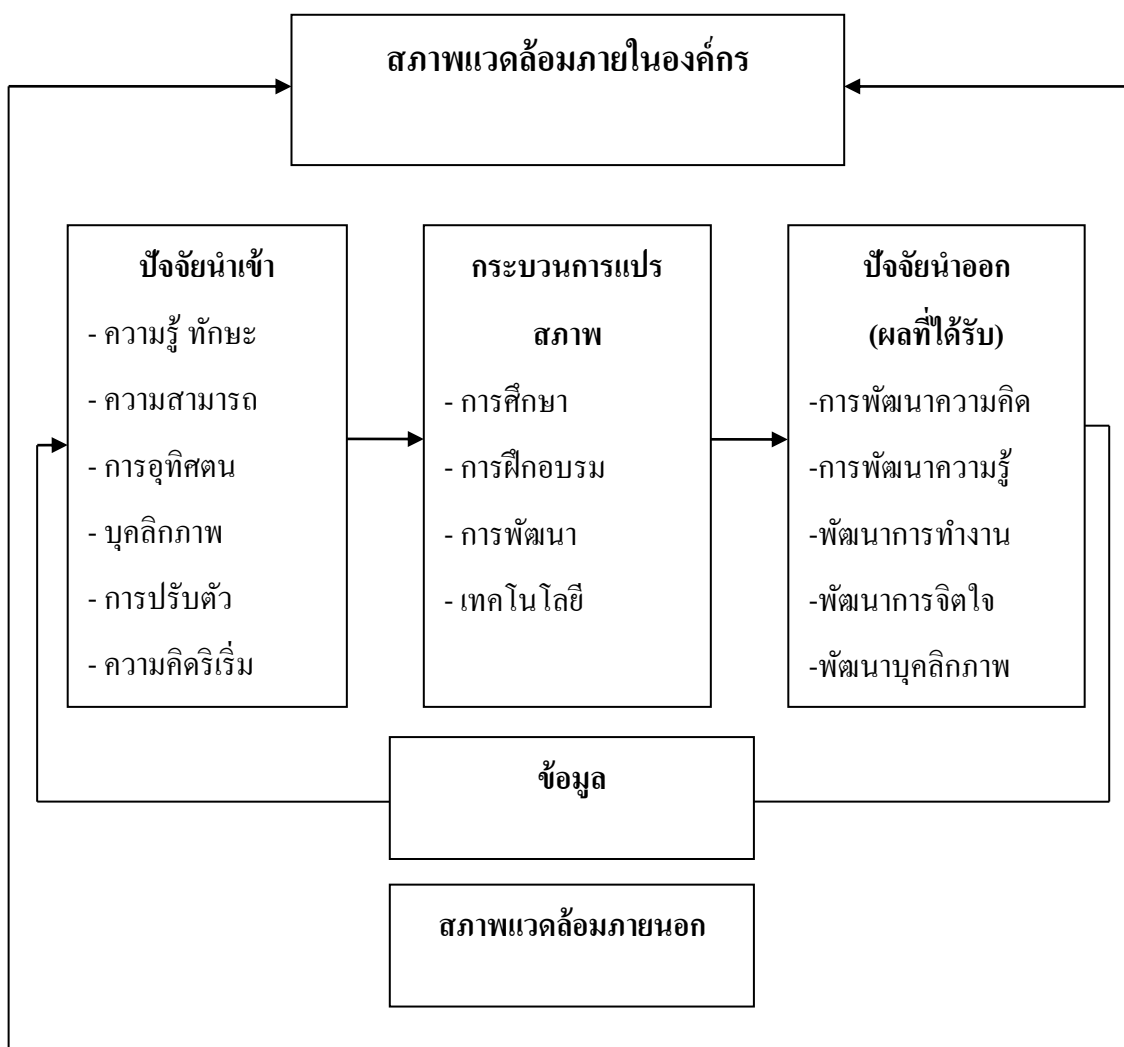
1.3 องค์กรแห่งการเรียนรู้ (Learning Organization) เป็นการเรียนรู้ระดับสูงสุดในองค์กรซึ่งมีพื้นฐานมาจากการเกิดมีการเรียนรู้ การพัฒนาองค์กรให้เป็น “องค์กรแห่งการเรียนรู้” นี้จะเน้นการเรียนรู้ในสถานที่ทำงาน (Workplace Learning) การมีความคิดแบบเป็นระบบหรือบูรณาการการพัฒนาตนเองเป็นบุคคลผู้รอบรู้ การมีเป้าหมายร่วมกัน และการบูรณาการเพื่อจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ระดับมหภาค เมื่อสามารถพัฒนาคนในองค์กรให้เกิดการเรียนรู้ได้ทั้ง 3 ระดับก็จะก้าวไปสู่ระดับการพัฒนาที่แท้จริง (Development) ซึ่งมีอยู่ 3 ระดับ เช่นกันการพัฒนาระดับชุมชนประเทศ เป็นการพัฒนาองค์ความรู้หรือมีเทคโนโลยีของตัวเองการมีลักษณะที่เรียกว่า “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” (Intelligence Club) เป็นสติให้กับสังคมหรือประเทศชาติ

การพัฒนาระดับภูมิภาค เป็นการพัฒนาด้านวัฒนธรรมหรือการข้ามวัฒนธรรมที่จะเตรียมเข้าไปแข่งขันในระดับโลก พร้อมกับการพัฒนาความสามารถในการคิดเชิงกลยุทธ์ที่จะเข้าไปแข่งขันในธุรกิจที่รุนแรงระดับภูมิภาค

การพัฒนาสู่ระดับโลก เป็นระดับสุดยอดของการพัฒนา คือสามารถบูรณาการทั้งการเรียนรู้และการพัฒนาเข้าเป็นหนึ่งเดียว จะทำให้ประเทศของเราก้าวไปสู่เวทีโลกในระดับนานาชาติแบบนักกลยุทธ์ระดับโลกที่มีความพร้อมด้านศักยภาพของคน เทคโนโลยี การจัดการและทุน เป็นต้น

การพัฒนาบุคคลจะครอบคลุมใน 3 เรื่องด้วยกันคือ การฝึกอบรม (Training) การศึกษา (Education) และการพัฒนา (Development) โดยมีระบบการพัฒนาบุคคลในองค์กรดังนี้

ภาพที่ 3 ระบบการพัฒนาบุคคลในองค์กร

จากภาพข้างต้นทำให้อธิบายได้ว่า การพัฒนาบุคคลเป็นการเพิ่มพูนทักษะ ความรู้ ความสามารถ ตลอดจนการอุทิศตัว บุคลิกภาพและการปรับตัว และการคิดริเริ่มของบุคคลในองค์กรผ่านกระบวนการของการศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนา ซึ่งองค์กรเป็นผู้จัดการดำเนินการให้หรือโดยบุคลากรดำเนินการเองเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านความคิด ความรู้ จิตใจ บุคลิกภาพที่ดีในการทำงาน

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาสมรรถนะบุคลากร ก็คือกระบวนการเพิ่มพูนความสามารถในการปฏิบัติงานของบุคลากร ทั้งในด้านความคิดเห็นที่มีต่องานและผลของการปฏิบัติงานของบุคลากรให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิมโดยพัฒนาในแต่ละด้านขององค์ประกอบของสมรรถนะ

ที่กล่าวข้างต้นโดยมีกระบวนการพัฒนาเชิงแนวคิดแบบระบบ(The System Approach) เพื่อการควบคุมตรวจสอบระบบการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ว่าดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลตามวัตถุประสงค์หรือไม่ เมื่อได้ผลและข้อมูลย้อนกลับก็จะนำไปปรับปรุงกระบวนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เหมาะสมต่อไป

จากแนวคิดการพัฒนาบุคคลที่กล่าวมาข้างต้น แสดงถึงว่าการพัฒนา “คน” เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นมากที่สุดเพราะบุคลากรที่มีความสามารถโดดเด่นย่อมเป็นที่ต้องการขององค์กรในทุกยุคทุกสมัย ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือองค์กรภาคเอกชน ดังนั้นการพัฒนาคนเพื่อให้ออกมาเป็นผู้ปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพสูงจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับองค์กรเสมอ และด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้องค์กรทั้งภาครัฐหรือองค์กรภาคเอกชน ทุ่มเทงบประมาณเพื่อการพัฒนาบุคลากรของตนมากขึ้นทุกวัน ถึงกับมีการกำหนดสัดส่วนของงบประมาณเพื่อการพัฒนาบุคลากรที่ชัดเจน แต่อย่างไรก็ดีในการที่จะพัฒนาศักยภาพบุคลากรให้ประสบความสำเร็จได้นั้นจำเป็นต้องมีความเข้าใจในพื้นฐานตลอดจนที่มาของความรู้สึกลึกซึ้งของแต่ละบุคคลประกอบกัน ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องเข้าใจในแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจให้มีความชัดเจนอันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการนำไปกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาต่อไป

ระบบการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากร

เดรเออร์ (Dreher, 2001, p.123-124) ได้กล่าวถึงการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรไว้ดังนี้ การพัฒนาบุคลากร หมายถึงการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่บุคคลเพื่อปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น และ/หรือเพื่อให้บุคคลมีความงอกงามเติบโตทางจิตใจ ในขณะที่การฝึกอบรมหมายถึงกระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อสร้างหรือเพิ่มพูนความรู้ ทักษะความสามารถและเจตคติของบุคลากร นั่นคือการฝึกอบรมเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของการพัฒนาบุคลากรเท่านั้น แต่คนส่วนใหญ่มักจะแยกสองคำนี้ออกจากกันเนื่องจากการฝึกอบรมเป็นกิจกรรมที่มักจะเกิดขึ้นบ่อยในองค์กรและเห็นชัดเป็นรูปธรรม

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการ

การบริหารจัดการนั้นจัดได้ว่าเป็นกระบวนการสำคัญอันหนึ่ง ที่จะทำให้องค์กรประสบความสำเร็จ เป็นสิ่งที่จะช่วยสนับสนุนและส่งเสริมกิจกรรมของแต่ละบุคคลเพื่อจะนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร บทบาทที่สำคัญของผู้บริหารก็คือ การนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมาย โดยรับผิดชอบต่อการรวบรวมและจัดการทรัพยากรในองค์กรให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพื่อสามารถนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จได้

คาร์ลิสเซิล (Carlisle, 1982, p.14) ได้กล่าวถึง ความหมายของการบริหารถือเป็นเรื่องของการใช้ทรัพยากรขององค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้และความหมายที่เจาะจงลงไปเท่านั้นการบริหารจะเป็นเรื่อง กระบวนการผสมผสานหรือประสานงานเพื่อดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกลุ่มอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่งสรุปได้ว่าการบริหารเป็นเรื่องของกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับคนการบริหารที่มีประสิทธิภาพทำให้เกิดผลลัพธ์ที่ต้องการและมีการตัดสินใจที่ถูกต้องการบริหารที่มีประสิทธิภาพ ทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างรู้คุณค่า และประหยัดการบริหารทำให้มุ่งเน้นลงไปที่กิจกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมาย

ชวอร์ทซ์ (Schwartz, 1980, p.27) ได้ให้ความหมาย การบริหารไว้ว่ากระบวนการบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร โดยอาศัยการดำเนินงานร่วมกัน ของหน้าที่ 5 ประการ คือ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การเจ้าหน้าที่ (Staffing) การอำนวย (Directing) และการควบคุม (Controlling)

ทองหล่อ เดชไทย (2535, น.5) กล่าวว่า การบริหาร (Administration) เป็นการจัดการ (Management) อย่างมีระเบียบแบบแผนเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด และทำให้งานดำเนินไปอย่างราบรื่น บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ด้วยความร่วมมือของกลุ่มบุคคล และยังเสนอว่า "การบริหาร" และ "การจัดการ" นั้นบางครั้งอาจใช้แทนกันได้เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่หวังผลขั้นสุดทำอย่างเดียวกัน คือความสำเร็จของงาน "การบริหาร" ใช้มากในการบริหารรัฐกิจส่วน "การจัดการ" ใช้มากในทางธุรกิจ หรืออาจกล่าวว่า "การบริหาร" มุ่งเน้นที่การกำหนดนโยบายและการวางแผน ส่วน "การจัดการ" เป็นการนำเอา นโยบายและแผนงานไปดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้

ชร สุนทรายุทธ (2537, น.2) ได้ให้ความหมายการบริหารว่า เป็นกิจกรรมของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีการร่วมมือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยใช้เทคนิคและวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

สมยศ นาวิการ (2538, น.18) ได้ให้ความหมายของการบริหารว่า หมายถึง กระบวนการวางแผน การจัดการ การสั่งการ การควบคุมกำกับ ความพยายามของสมาชิกองค์กร และการใช้ทรัพยากรอื่น ๆ เพื่อความสำเร็จของเป้าหมายขององค์กรที่กำหนดไว้

ธงชัย สันติวงษ์ (2534, น.26) ได้ให้ความหมายของการบริหารไว้ว่า หมายถึง ภาระหน้าที่ของผู้นำกลุ่มซึ่งจะต้องจัดการให้ทรัพยากรคนและวัสดุสามารถประสานเข้าด้วยกันเพื่อร่วมกันทำงานเป็นองค์กรที่มีประสิทธิภาพ สรุปได้ดังนี้คือ

1. การบริหารย่อมมีวัตถุประสงค์
2. การบริหารอาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ประกอบสำคัญ

3. การบริหารต้องใช้ทรัพยากรการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน
 4. การบริหารมีลักษณะการดำเนินการเป็นกระบวนการ
 5. การบริหารอาศัยความร่วมมือร่วมใจของบุคคล ฉะนั้นจึงต้องอาศัยความร่วมมือใจ (Collective mind) เพื่อให้เกิดความร่วมมือของกลุ่ม (Group cooperation) อันจะนำไปสู่พลังรวมของกลุ่ม (Group effort) ที่จะทำให้ภารกิจบรรลุวัตถุประสงค์

6. การบริหารมีลักษณะเป็นการร่วมมือกันดำเนินการอย่างมีเหตุผล (Rational)
 7. การบริหารเป็นการตรวจสอบผลการปฏิบัติงาน กับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้
 8. การบริหารไม่มีตัว (Intangible) แต่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์
 นพพงษ์ บุญจิตราคูต (2534, น.2) ได้แยกให้เห็นชัดเจนว่า การบริหารเกี่ยวข้องกับหลักการกว้างๆ 6 ประการ คือ

1. บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป
2. กลุ่มบุคคลดังกล่าวร่วมมือกัน
3. ทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ด้วยความประสานสัมพันธ์และมีระบบระเบียบกฎเกณฑ์

4. ด้วยการรู้จักใช้ทรัพยากร ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสม
5. ให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างที่กำหนดไว้ล่วงหน้าอย่างชัดเจน
6. วัตถุประสงค์ดังกล่าว ได้ช่วยกันกำหนดขึ้น โดยทุกคนรับรู้และเห็นตรงกัน

สมศักดิ์ คลประสิทธิ์ (2539, น.18) สรุปว่าการบริหาร หมายถึง กิจกรรมหรือกระบวนการของการวางแผน การจัดองค์กร การบริหารบุคลากร การอำนวยการ และการควบคุมการใช้ทรัพยากร เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2545, น.19) ได้กล่าวถึงกระบวนการบริหารจัดการ โดยแบ่งหน้าที่ของการบริหารจัดการออกเป็น 4 หน้าที่ คือ

1. การวางแผน เป็นขั้นตอนในการกำหนดวัตถุประสงค์และพิจารณาถึงวิธีการที่ควรปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น ดังนั้นผู้บริหารจึงต้องตัดสินใจว่าบริษัทมีวัตถุประสงค์อะไรในอนาคต และจะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์นั้น ลักษณะการวางแผนมีดังนี้

- 1.1 การดำเนินการตรวจสอบตัวเอง เพื่อกำหนดสถานภาพในปัจจุบันขององค์กร
- 1.2 การสำรวจสภาพแวดล้อม
- 1.3 การกำหนดวัตถุประสงค์
- 1.4 การพยากรณ์สถานการณ์ในอนาคต

- 1.5 การกำหนดแนวทางปฏิบัติงานและความจำเป็นในการใช้ทรัพยากร
- 1.6 การประเมินแนวทางการปฏิบัติงานที่วางไว้
- 1.7 การทบทวนและปรับแผนเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
 - 1.8 การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการวางแผนเป็นไปอย่างทั่วถึง
2. การจัดองค์การเป็นขั้นตอนในการจัดบุคคลและทรัพยากรที่ใช้ในการทำงานเพื่อให้บรรลุจุดหมายในการทำงานนั้นหรือเป็นการจัดแบ่งงานและจัดสรรทรัพยากรสำหรับงานเพื่อให้งานเหล่านั้นสำเร็จการจัดองค์การประกอบด้วย
 - 2.1 การระบุและอธิบายงานที่จะถูกนำไปดำเนินการ
 - 2.2 การกระจายงานออกเป็นหน้าที่
 - 2.3 การรวมหน้าที่ต่าง ๆ เข้าเป็นตำแหน่งงาน
 - 2.4 การอธิบายสิ่งที่จำเป็นหรือความต้องการของตำแหน่งงาน
 - 2.5 การรวมตำแหน่งงานต่าง ๆ เป็นหน่วยงานที่มีความสัมพันธ์อย่างเหมาะสม และสามารถบริหารจัดการได้
 - 2.6 การมอบหมายงาน ความรับผิดชอบ และอำนาจหน้าที่
 - 2.7 การทบทวนและปรับโครงสร้างขององค์การเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
 - 2.8 การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการจัดองค์การเป็นไปอย่างทั่วถึง
 - 2.9 การกำหนดความจำเป็นของทรัพยากรมนุษย์
 - 2.10 การสรรหาผู้ปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพ
 - 2.11 การคัดเลือกจากบุคคลที่สรรหามา
 - 2.12 การฝึกอบรมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ต่าง ๆ
 - 2.13 การทบทวนและปรับคุณภาพและปริมาณของทรัพยากรมนุษย์เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลงและผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
 - 2.14 การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการจัดคนเข้าทำงานเป็นไปอย่างทั่วถึง
3. การนำ เป็นขั้นตอนในการกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้น และชักนำความพยายามของพนักงานให้บรรลุเป้าหมายของค์การ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการใช้ความพยายามของผู้จัดการที่จะกระตุ้นให้พนักงานมีศักยภาพในการทำงานสูง ดังนั้นการนำจะช่วยให้งานบรรลุผลสำเร็จ เสริมสร้างขวัญและกำลังใจผู้ได้บังคับบัญชา การนำ ประกอบด้วย
 - 3.1 การติดต่อสื่อสารและอธิบายวัตถุประสงค์ให้แก่ผู้ได้บังคับบัญชาได้ทราบ

- 3.2 การมอบหมายมาตรฐานของการปฏิบัติงานต่าง ๆ
- 3.3 การให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่ผู้ได้บังคับบัญชาให้สอดคล้องกับมาตรฐานของการปฏิบัติงาน
- 3.4 การให้รางวัลแก่ผู้ได้บังคับบัญชาบนพื้นฐานของผลการปฏิบัติงาน
- 3.5 การยกย่อง สรรเสริญหรือการตำหนิตัดเยียนอย่างยุติธรรมและถูกต้องเหมาะสม
- 3.6 การจัดหาสภาพแวดล้อมมากระตุ้นการจูงใจ โดยการติดต่อสื่อสาร เพื่อสำรวจความต้องการ
- 3.7 การทบทวนและปรับวิธีการของภาวะความเป็นผู้นำ เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง และผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
- 3.8 การติดต่อสื่อสารโดยทั่วทุกแห่งในกระบวนการของภาวะความเป็นผู้นำ
4. การควบคุม เป็นการติดตามผลการทำงาน และแก้ไขปรับปรุงสิ่งที่เป็นหรือเป็นขั้นตอนของการวัดผลการทำงานและดำเนินการแก้ไขเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการ ซึ่งการควบคุมประกอบด้วย
- 4.1 การกำหนดมาตรฐาน
- 4.2 การเปรียบเทียบและติดตามผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐาน
- 4.3 การแก้ไขความบกพร่อง
- 4.4 การทบทวนและปรับวิธีการควบคุม เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง และผลลัพธ์ของการควบคุมไม่เป็นไปตามที่กำหนด
- 4.5 การติดต่อสื่อสารในกระบวนการของการควบคุมเป็นไปอย่างทั่วถึง
- สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการ จะประกอบไปด้วยหน้าที่ 4 หน้าที่คือ 1.การวางแผน ซึ่งเป็นขั้นตอนในการกำหนดวัตถุประสงค์และวิธีการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น 2.การจัดองค์การจะเป็นขั้นตอนในการจัดบุคคลและทรัพยากรที่ใช้ในการทำงาน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การ 3.การนำจะเป็นขั้นตอนที่จะสามารถทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ โดยการสร้างขวัญและจูงใจผู้ได้บังคับบัญชา 4.การควบคุมจะเป็นการติดตามผลการทำงานและปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้บรรลุผลที่ต้องการ
- ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการ**
- ทฤษฎีการบริหารของเทย์เลอร์
- ธงชัย สันติวงษ์ (2534, น.45) ได้กล่าวว่าเทย์เลอร์ซึ่งเป็นบิดาแห่งการบริหารที่มีหลักเกณฑ์ได้ให้ความสำคัญพื้นฐานในแนวความคิดทางการบริหารที่สำคัญ 4 ประการคือ

1. การต้องมีการคิดค้นและกำหนด “วิธีที่ดีที่สุด” สำหรับงานที่จะทำแต่ละอย่าง กล่าวคือ จะต้องมีการกำหนดวิธีการทำงานที่ดีที่สุดที่จะช่วยให้สามารถทำงานเสร็จลุล่วงไปด้วยดีตามวัตถุประสงค์ มาตรฐานของงานจะต้องมีการจัดวางเอาไว้ โดยมีหลักเกณฑ์ที่ได้พิสูจน์มาแล้วว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดจริง และในเวลาเดียวกัน การจ่ายผลตอบแทนแบบจูงใจต่าง ๆ ก็จะจ่ายให้ตามผลผลิตทั้งหมดสำหรับส่วนที่เกินกว่ามาตรฐาน

2. การต้องมีการคัดเลือกและพัฒนาคนงาน เทย์เลอร์ ได้ตระหนักถึงความสำคัญและคุณค่าของการรู้จักจัดงานให้เหมาะสมสอดคล้องกับคนงาน นอกจากนี้ เทย์เลอร์ ยังได้เน้นถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการอบรมคนงานให้รู้จักวิธีทำงานที่ถูกวิธีด้วย จึงปรากฏเป็นข้อแนะนำจากเขาว่าในการคัดเลือกคนงานจะต้องมีการพิจารณาเป็นพิเศษที่จะให้ได้คนที่มีคุณสมบัติดีที่สุดตรงตามงานที่จะให้ทำ

3. ด้วยวิธีการพิจารณาอย่างรอบคอบเกี่ยวกับวิธีทำงานควบคู่กับการพิจารณาคนงานนี้ เทย์เลอร์ เชื่อว่า คนงานจะไม่คัดค้านต่อวิธีทำงานใหม่ที่ได้กำหนดขึ้น เพราะ โดยหลักเหตุผลคนงานทุกคนจะเห็นถึงโอกาสที่เขาจะได้รับรายได้สูงขึ้น จากการทำงานถูกวิธีที่จะช่วยให้ได้ผลผลิตสูงขึ้น

4. การประสานร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างผู้บริหารและคนงาน โดย เทย์เลอร์ มีความเชื่อว่าฝ่ายบริหารควรจะได้ประสานงานอย่างใกล้ชิดเป็นประจำกับคนงานที่เป็นผู้ปฏิบัติงานแต่จะต้องไม่ใช่โดยการไปลงมือปฏิบัติงานที่ควรจะเป็นงานของคนงานเท่านั้น

แนวความคิดและหลักวิธีที่กล่าวมาทั้งหมดของ เทย์เลอร์ นี้ อาจกล่าวได้ว่าทำให้เกิดเป็นทฤษฎีการบริหารขึ้นมา เพราะได้มีสิ่งใหม่เกิดขึ้น คือ

1. ได้มีปรัชญาใหม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างคนและงาน ซึ่งเป็นความรู้ความเข้าใจที่เป็นประโยชน์ต่อการบริหารงาน และเป็นรากฐานของการเข้าใจถึงการจ้องค์การและการบริหารต่าง ๆ อย่างมากมาย

2. บทบาทและภาระหน้าที่ที่ เทย์เลอร์ ได้ลงมือคิดค้นและนำมาปฏิบัติเป็นภาระของตนเอง ในฐานะที่เป็นผู้บริหารแบบใหม่ ที่ได้กลายเป็นข้อแนะนำ งานวางแผนเป็นงานที่ต้องแยกออกจากงานด้านปฏิบัติ และผู้บริหารต้องทำหน้าที่ในการวางแผนการทำงาน แต่ขณะเดียวกันงานด้านการปฏิบัติจะเป็นงานของพนักงาน

ทฤษฎีการบริหารของ เดรสเลอร์

เดรสเลอร์ (Dressler, 1977, p.4) ได้กล่าวว่ากระบวนการบริหารควรมี 5 ประการ คือ

1. การวางแผน (Planning) หมายถึง การตั้งเป้าหมาย การพัฒนากระบวนการ ขั้นตอนการดำเนินการ และการคาดการณ์กับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

2. การจัดองค์การ (Organizing) หมายถึง การแบ่งงานออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ มีการกระจายอำนาจ การกำหนดช่วงการบังคับบัญชา สายการบังคับบัญชา การติดต่อประสานงานกับฝ่ายต่าง ๆ หรือหน่วยงานสาขา

3. การบริหารงานบุคคล (Staffing) หมายถึง การกำหนดคุณสมบัติบุคคล การสรรหาการคัดเลือก การตั้งมาตรฐานในการทำงาน การประเมินผลการปฏิบัติงาน การฝึกอบรม และพัฒนา

4. การเป็นผู้นำหรือผู้บริหาร (Leading) หมายถึง การทำให้บุคคลอื่นทำงาน การรักษาขวัญและกำลังใจ การสร้างแรงจูงใจ และการสร้างบรรยากาศที่ดีในการทำงาน

5. การควบคุมกำกับ (Controlling) หมายถึง การตั้งมาตรฐานและการเปรียบเทียบผลการดำเนินงานมาตรฐาน เพื่อให้ปฏิบัติได้ถูกต้อง

ทฤษฎีการบริหารของกูลิค

กูลิค และเออร์วิก (Gulick & Urwick, 1937, p.4-5) กล่าวว่า กระบวนการบริหารจัดการนั้นจะต้องประกอบด้วย ขั้นตอนที่สำคัญ หรือ ที่เรียกกันย่อ ๆ ว่า "POSDCORB MODEL" ซึ่งอธิบายตามหมายได้ดังนี้

1. การวางแผน (P = Planning) หมายถึง การจัดวางโครงการและแผนปฏิบัติงานไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องทำอะไรบ้างและทำอย่างไร

2. การจัดองค์การ (O = Organizing) หมายถึง การจัดหน่วยงาน กำหนดโครงสร้างของหน่วยงาน การจัดสายงานตำแหน่งต่าง ๆ กำหนดอำนาจหน้าที่ให้ชัดเจน

3. การจัดหาบุคคล (S = Staffing) หมายถึง การจัดหาบุคคล เป็นการบริหารงานทางด้านบุคคล การจัดอัตรากำลัง การสรรหา การพัฒนาบุคลากร การสร้างบรรยากาศการทำงานที่ดี การประเมินผลการทำงาน และการให้พ้นจากงาน

4. การอำนวยการ (D = Directing) หมายถึง การตัดสินใจ การวินิจฉัยสั่งการการควบคุมบังคับบัญชา และการควบคุมปฏิบัติงาน

5. การประสานงาน (Co = Coordinating) หมายถึง การประสานกิจการด้านต่าง ๆ ของหน่วยงาน ให้เกิดความร่วมมือเพื่อดำเนินไปสู่เป้าหมายเดียวกัน

6. การรายงาน (R = Reporting) หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติของหน่วยงานให้แก่ผู้บริหารและสมาชิกของหน่วยงานได้ทราบความเคลื่อนไหวของการดำเนินงานว่าก้าวหน้าเพียงใด

7. การงบประมาณ (B = Budgeting) หมายถึง การงบประมาณ การจัดทำงบประมาณบัญชี การใช้จ่ายเงิน การควบคุมและการตรวจสอบด้านการเงิน

พงษ์ศักดิ์ ปัญญาพรผล (2542, น.64 - 72) กล่าวว่า กระบวนการบริหารควรประกอบด้วย 10 ประการ คือ

1. การวางแผน (Planning) หมายถึงการกำหนดแผนงานหรือวิธีการปฏิบัติงานไว้เป็นการล่วงหน้าโดยเกี่ยวกับการคาดการณ์ (Forecasting) การกำหนดวัตถุประสงค์ (Set objective) การพัฒนากลยุทธ์ (Develop strategies) ในการวางแผน ซึ่งต้องคำนึงถึงนโยบาย (Policy) เพื่อให้แผนงานที่กำหนดขึ้นมีความสอดคล้องต้องกันในการดำเนินงาน

2. การจัดการ (Organizing) หมายถึง การพัฒนาระบบการทำงานเพื่อให้งานต่าง ๆ สามารถดำเนินไปโดยมีการประสานงานกันอย่างดี

3. การจัดคนเข้าทำงาน (Staffing) หมายถึง การจัดหาบุคคลเข้าปฏิบัติงานให้เหมาะสมตามตำแหน่งหน้าที่ที่รับผิดชอบ

4. การตัดสินใจ (Decision) หมายถึง ความสามารถของผู้บริหารในการที่จะตัดสินใจแยกแยะและวิเคราะห์ออกมาให้ได้ว่าในการทำงานจะต้องมีการตัดสินใจในเรื่องใดบ้าง

5. การสั่งการ (Directing) หมายถึง การศึกษาวิธีการวินิจฉัยสั่งการ รวมทั้ง การควบคุมงานและนิเทศงาน ตลอดจนศิลปะในการบริหารงานที่จะทำให้การทำงานประจำวันของเจ้าหน้าที่ทุกคนเป็นไปด้วยดี

6. การควบคุม (Controlling) หมายถึง ความร่วมมือประสานงาน เพื่อให้กิจการดำเนินไปได้ด้วยดีและราบรื่น

7. การร่วมมือประสานงาน (Coordinating) หมายถึง การประสานงานให้ผู้ปฏิบัติงานทุกฝ่ายมีความเข้าใจในงาน เข้ามาร่วมทำงานกันอย่างพร้อมเพรียง ข้อตกลงที่สำคัญยิ่งของการประสานงาน คือความร่วมมือ ซึ่งเป็นเรื่องของ “จิตใจ”

8. การสื่อข้อความ (Communication) หมายถึง การผ่านข่าวสารข้อมูลและความเข้าใจ เพื่อที่จะให้ผู้ผู้ได้บังคับบัญชาหรือบุคคลอื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่ต้องการ

9. การรายงานผล (Reporting) หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติของหน่วยงานให้แก่ผู้บริหารและสมาชิกของหน่วยงานได้ทราบความเคลื่อนไหวของการดำเนินงาน ตลอดจนการประชาสัมพันธ์ (Public relations) แจ้งให้ประชาชนทราบ ซึ่งโดยทั่วไปการรายงาน จะหมายถึงวิธีการของหน่วยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลแก่ผู้สนใจที่มาติดต่อสอบถาม ความสำคัญของการรายงานนั้นจะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความเป็นจริง

10. การงบประมาณ (Budgeting) หมายถึง การงบประมาณ โดยศึกษาให้ทราบถึงระบบและกรรมวิธีในการบริหารเกี่ยวกับงบประมาณ และการเงินตลอดจนการใช้งบประมาณในการควบคุมงาน

สมยศ นาวิการ (2544, น.24-25) กล่าวว่า กระบวนการบริหารควรประกอบด้วย 4 ประการคือ

1. การวางแผน หมายถึง การกำหนดเป้าหมายที่ต้องการ พิจารณาถึงความพร้อมขององค์กร ตลอดจนปัจจัยที่ช่วยให้องค์กรหรือหน่วยงานบรรลุเป้าหมาย และจัดทำแผนงานขึ้นมาเพื่อดำเนินงาน
2. การจัดองค์การ หมายถึง การให้รายละเอียดงานทุกอย่างที่ต้องกระทำเพื่อความสำเร็จของเป้าหมายขององค์กร การแบ่งปริมาณงานทั้งหมดเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่สามารถปฏิบัติได้โดยบุคคลคนเดียว และการกำหนดกลไกของการประสานงานของสมาชิกขององค์กรเพื่อทำให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
3. การสั่งการ หมายถึง กระบวนการของการสั่งการและการใช้อิทธิพลต่อกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาชิกของกลุ่ม
4. การควบคุม หมายถึง ความพยายามอย่างมีระบบเพื่อกำหนดมาตรฐานของการปฏิบัติงาน การออกแบบระบบข้อมูลย้อนกลับ การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริงกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นหลักประกันว่าทรัพยากรทุกอย่างขององค์กรได้ถูกใช้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อความสำเร็จของเป้าหมายขององค์กร

สรุปได้ว่า ทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การจูงใจและการควบคุม กล่าวคือ ผู้ประกอบการจะต้องมีการวางแผนเกี่ยวกับการดำเนินงานว่าจะมีแบบแผนและกฎระเบียบอย่างไร รวมถึงการตั้งเป้าหมายในการบริหารงาน ทางด้านบุคลากรงบประมาณ รวมไปถึงการวางแผนการบริหารงานในอนาคตซึ่ง แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการนั้น ได้ถูกนำมาเป็นแนวทางที่ใช้ในการศึกษา เรื่อง การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค เนื่องจากทฤษฎีดังกล่าวสามารถนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวความคิดในด้านการบริหารงานของค่ายโมโนมิวสิค ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค ซึ่งการบริหารงานนั้น ถือเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่สำคัญและมีบทบาทต่อการพัฒนาความสามารถของศิลปิน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

การสอน คือการถ่ายทอดความรู้จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2541, น.150-151) ได้กล่าวถึงระบบการเรียนรู้ของดัลโครซโดยสรุปว่า หลักการสำคัญของ ดัลโครซ คือ ยูริธึมมิคส์ (Eurhythmics) ซึ่งหมายถึงการเคลื่อนไหวทางจังหวะที่ดี (good rhythmic movement) จุดเน้นของวิธีการนี้คือทำให้ความสนใจและพัฒนาความรู้สึกของผู้เรียนในการตอบสนองต่อดนตรี และความสามารถในการแสดงออกซึ่งความรู้สึก

นั้นออกมาในลักษณะของการเคลื่อนไหว ดังนั้น ในการเรียนการสอนดนตรีจะมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลัก วิธีการนี้ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในตนเอง โดยมุ่งให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญและพัฒนาความสามารถในการแสดงออกของตนเองทางด้าน การเคลื่อนไหวร่างกาย ในขณะที่เดียวกันวิธีการนี้ก็มุ่งเน้นพัฒนาทางด้านจิตใจ และความคิด ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ กับการเคลื่อนไหวร่างกาย และอารมณ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ วิธีการนี้เป็นการพัฒนาการทางดนตรีในตัวผู้เรียน ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการรวมของประสาทสัมผัสทางกายและ ความสามารถทางปัญญา ทักษะและความเข้าใจทางดนตรีได้รับการพัฒนาโดยการเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทางดนตรี

ธวัชชัย นาควงษ์ (2537, น.1-23) ได้กล่าวถึงระบบการสอนดนตรีของออร์ฟโดยสรุปว่า จังหวะเป็นส่วนประกอบหลักที่มีความสำคัญที่สุดของดนตรีการตอบสนองทางดนตรีของมนุษย์ที่เป็นธรรมชาติที่สุดและสามัญที่สุดคือการใช้จังหวะกระบวนการเรียนการสอนของออร์ฟในเรื่องของจังหวะ โดยสอนควบคู่ไปกับความรู้เรื่องดนตรีเบื้องต้นเนื่องจากออร์ฟเชื่อว่าจังหวะเป็นส่วนประกอบสำคัญในคำพูดในการเคลื่อนไหวและในดนตรีจังหวะจึงเป็นสิ่งที่ต้องเริ่มต้นเรียนรู้ก่อน โดยมีเครื่องดนตรีที่ออร์ฟคิดขึ้นเพื่อประกอบการเรียนตามวิธีของเขาคือเครื่องตีและระนาดของออร์ฟ

ธวัชชัย นาควงษ์ (2534, น.1-22) ได้กล่าวถึงระบบการสอนดนตรีของโคดาเยโดยสรุปว่า โคดาเยเชื่อว่าความสามารถในการอ่านและเขียนโน้ตเพลงเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการเรียนดนตรีทุกประเภทโคดาเยจึงจัดกระบวนการเรียนการสอนดนตรีให้มีการหัดร้องโน้ตแบบซอล-ฟา (Sol-Fa Teaching) จุดประสงค์เพื่อเน้นทักษะในการอ่านและเขียนโน้ตเมื่อแรกเห็น (Sight Singing) และบันทึกโน้ตจากเสียงที่ได้ยินบทเรียนดนตรีขั้นต้นถือเป็นส่วนสำคัญที่สุดความรู้เรื่องจังหวะทำนอง เครื่องหมายกำหนดจังหวะเครื่องหมายตั้งบันไดเสียงและสัญลักษณ์ทางดนตรีต่างๆมีการวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของการพัฒนาความรู้และประสบการณ์ทางดนตรี

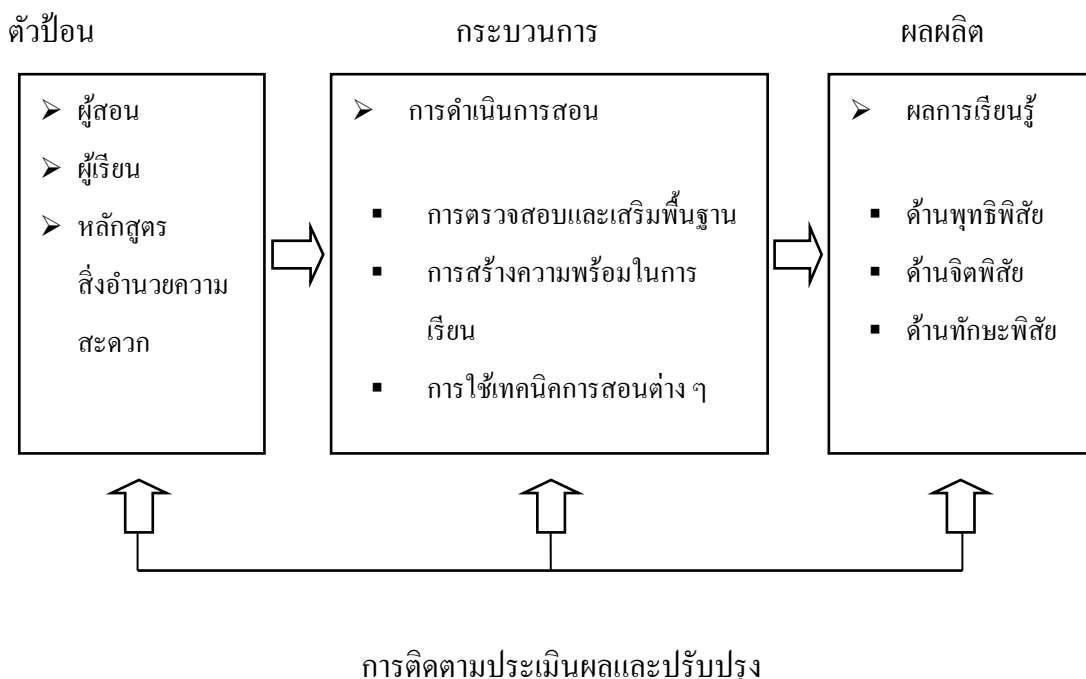
วัจนีย์ ศรีธรรมยศ (2539, น.142) ได้กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้ว่า การเรียนรู้หมายถึง กระบวนการที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปจากเดิมในลักษณะที่ดีขึ้นอันเป็นผลมาจาก ประสบการณ์และไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดจากปฏิกิริยาสะท้อน วุฒิภาวะ ความเหนื่อยล้า การเจ็บป่วย และฤทธิ์ของยา การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ เพราะช่วยให้มนุษย์มีการพัฒนาตนเอง และสามารถปรับตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ซึ่งพบว่าบุคคลแต่ละคนสามารถเรียนรู้ได้ไม่เท่ากันทั้งนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่

1. สมองและประสาท
2. ระดับสติปัญญา และความสามารถของบุคคล

3. แรงจูงใจ
4. ความตั้งใจ และความสนใจ
5. ความเหนื่อยล้า
6. การจำ การลืม
7. สภาพการณ์ในการเรียนรู้

ระบบการเรียนการสอน

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น.5-9) ได้กล่าวไว้ว่าการทำงานกิจกรรมหรืองานใดๆก็ตามถ้าทำอย่างมีระบบก็จะช่วยให้ทำได้อย่างสะดวกทำได้สำเร็จเรียบร้อยอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในระบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบที่เป็นตัวป้อนกระบวนการและผลผลิต

ภาพที่ 4 ตัวป้อน กระบวนการ และผลผลิต

ตัวป้อน (Input)

ตัวป้อนหรือปัจจัยนำเข้าระบบคือส่วนประกอบต่างๆที่นำเข้าสู่ระบบได้แก่ผู้สอนผู้เรียน หลักสูตรสิ่งอำนวยความสะดวก

ผู้สอนหรือครูเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณลักษณะหลายประการ ได้แก่ลักษณะด้านพุทธิพิสัยเช่นความรู้

ความสามารถความรู้จำแนกเป็นความรู้ในเนื้อหาสาระที่สอนความรู้ในเทคนิคการสอนต่างๆความรู้ในสภาวะแวดล้อมอื่น ๆ ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะด้านจิตพิสัยเช่นความตั้งใจในการสอน ฯลฯ

ผู้เรียนผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในระบบการเรียนการสอนซึ่งจะบรรลุผลสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของผู้เรียนเช่นความถนัดความรู้พื้นฐานเดิมความพร้อมความสนใจและความพากเพียรในการเรียนทักษะในการเรียนรู้ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่เรียน ฯลฯ

หลักสูตรหลักสูตรเป็นองค์ประกอบหลักที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หลักสูตรประกอบด้วยองค์ประกอบพื้นฐาน 4 ประการคือวัตถุประสงค์การเรียนรู้, เนื้อหาสาระที่เรียน, กิจกรรมการเรียนการสอน (รวมวิธีสอนและสื่อการเรียนการสอน) และการประเมินผล

สิ่งอำนวยความสะดวกอาจเรียกอีกอย่างว่า “สิ่งแวดล้อมการเรียน” เช่นห้องเรียนหรือสถานที่เรียนซึ่งประกอบด้วยโต๊ะเก้าอี้แสงสว่างอุณหภูมิกระดานดำ ฯลฯ

กระบวนการ (Process)

กระบวนการในระบบการเรียนการสอนคือการดำเนินการสอน โดยนำเอาตัวป้อนซึ่งเป็นวัตถุดิบในระบบมาดำเนินการสอนเพื่อให้เกิดผลผลิตตามที่ต้องการในการดำเนินการสอนอาจมีกิจกรรมต่างๆหลายกิจกรรมได้แก่การตรวจสอบและเสริมพื้นฐานการสร้างความพร้อมในการเรียนการใช้เทคนิคการสอนต่างๆและการใช้กิจกรรมเสริม

การตรวจสอบและเสริมพื้นฐานเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้สอนรู้จักผู้เรียนและได้ข้อสังเกตที่นำมาใช้ช่วยเหลือผู้เรียนที่ยังขาดพื้นฐานจำเป็นก่อนเรียนให้ได้มีพื้นฐานที่พร้อมจะเรียนโดยไม่มีปัญหาใดๆซึ่งถ้าหากไม่ได้รับการช่วยเหลือดังกล่าวผู้เรียนอาจเรียนไม่รู้เรื่องทำให้ขาดความสนใจในการเรียนเรื่องนั้นและประสบความล้มเหลวในการเรียนส่งผลให้การเรียนในเรื่องต่อไป มีปัญหาการตรวจสอบพื้นฐานอาจทำได้โดยการซักถามกับผู้เรียนคำถามที่ใช้ถามจะเป็นเรื่องที่เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการเรียนในเรื่องที่จะดำเนินการสอนแต่วิธีที่ดีกว่านี้ก็คือใช้แบบทดสอบวัดความรู้พื้นฐานของผู้เรียนทุกคนแล้วทำการเสริมพื้นฐานสำหรับผู้ที่มีปัญหาซึ่งมีหลายวิธีวิธีที่ง่ายและใช้เวลาไม่มากคือการเฉลยคำตอบของข้อสอบทุกข้อโดยใช้วิธีอภิปรายและซักถามคำตอบจากผู้เรียน การตรวจสอบและเสริมพื้นฐานจะทำครั้งเดียวในชั่วโมงแรกที่พบผู้เรียน

การสร้างความพร้อมในการเรียนเมื่อเริ่มชั่วโมงเรียนโดยทั่วไปจะมีผู้เรียนที่ยังไม่พร้อมจะเรียนเช่นพูดคุยกันคิดถึงเรื่องอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับวิชาที่เรียน ฯลฯ ถ้าผู้สอนเริ่มบรรยายไปเรื่อยๆอาจไม่ได้ผลตามที่ต้องการ โดยเฉพาะในช่วงต้นชั่วโมงนั้นจึงควรดึงความสนใจของผู้เรียนให้เข้าสู่การเรียนโดยเร็วซึ่งทำได้หลายวิธีเช่น

1. ใช้คำถามถามนำให้ผู้เรียนตอบโดยถามในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเรียนเรื่องนั้น เช่นถามเหตุการณ์ปัจจุบันข่าวถามให้ระลึกถึงสิ่งที่เรียนไปแล้วในชั่วโมงก่อน ฯลฯ

2. ใช้สื่อทัศนูปกรณ์ช่วยเร้าความสนใจเช่นให้ฟังเทปให้ดูวิดีโอภาพแผนภูมิของจริง ฯลฯ

3. ยกเรื่องที่เกี่ยวข้องที่น่าสนใจมาเล่า นำเข้าสู่บทเรียน ในการสร้างความพร้อมไม่ควรใช้เวลามากเกินไป น่าจะใช้เวลาไม่เกิน 5 นาที และทำทุกครั้งที่สอนเมื่อพบว่าผู้เรียนยังไม่พร้อมหรือเห็นว่าทำแล้วจะบังเกิดผลดีขึ้น

การใช้กิจกรรมเสริมวิธีสอนแต่ละวิธีหรือรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบจะมีกิจกรรมต่างๆแตกต่างกันไป บางวิธีจะมีกิจกรรมเดียว บางวิธีมีหลายกิจกรรม ผู้สอนควรพิจารณา กิจกรรมต่างๆที่จะเสริมกับวิธีสอนหรือรูปแบบการสอนที่ตนเลือกใช้หรือเห็นว่าเมื่อนำไปเสริมกับวิธีสอนหรือรูปแบบการสอนนั้นแล้วจะช่วยให้บรรลุผลการเรียนการสอน ได้ดียิ่งขึ้น กิจกรรมเสริมมีมากมายในที่นี้จะกล่าวถึงบางกิจกรรมซึ่งได้แก่การให้ทำแบบฝึกหัด การให้การเสริมแรง การใช้คำถามชนิดต่างๆ การทบทวนสรุป

การให้ทำแบบฝึกหัด เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสทบทวนความรู้ความเข้าใจฝึกการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ เพิ่มพูนประสบการณ์ในการเรียนรู้นั้นๆ ให้กว้างขวาง และลุ่มลึกยิ่งขึ้น มีทักษะมากขึ้น อาจให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนหลังจากผู้เรียนเข้าใจในเรื่องที่เรียนแล้วหรือให้ทำโดยใช้เวลานอกชั้นเรียน เช่น ทำเป็นการบ้านหรือทั้งสองวิธีร่วมกัน

การให้การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นกิจกรรมที่สำคัญมากสำหรับการเรียนรู้ วอลเบอร์ กรวบรวมงานวิจัยตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 - 1983 ประมาณ 3,000 เรื่อง พบว่าการเสริมแรงเป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนรู้มากที่สุด โดยแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การให้การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) และการให้การเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement)

การให้การเสริมแรงทางบวกมุ่งให้ทราบว่าผู้เรียนทำได้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับ ได้รับการยกย่อง ตัวอย่างได้แก่การให้คำชมเชยด้วยวาจา (เช่น ดี เก่ง ยอดเยี่ยม วิเศษ ฯลฯ) การแสดงการยอมรับหรือยกย่องด้วยสีหน้าท่าทาง (เช่น ผงกศีรษะ ยิ้ม ประทับมือ ฯลฯ) การให้เครื่องหมายแสดงระดับหรือความสัมฤทธิ์ผล (เช่น การให้ดาว ฯลฯ) การให้สิ่งของหรือรางวัล (เช่น การให้ของเล่น เครื่องเขียน ถ้วยรางวัล โล่ เกียรติยศ ฯลฯ) การให้รู้ความสำเร็จของตนเอง (เช่น ทราบว่าตอบถูก ฯลฯ)

การให้การเสริมแรงทางลบมุ่งให้ทราบว่าผู้เรียนทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องไม่ควรกระทำเช่นนั้น อีกตัวอย่างได้แก่การตำหนิตีติเตียน การดูต่ำหรือการทำโทษด้วยวิธีต่างๆ การให้การเสริมแรงทางบวกมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กมากกว่าการเสริมแรงทางลบ

การใช้คำถามชนิดต่างๆ เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ประโยชน์หลายประการ เช่น ช่วยจูงใจผู้เรียน ควบคุมให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน ติดตามการเรียน คิดค้นหาคำตอบ ตรวจสอบผลการเรียนรู้ ให้ข้อมูลสะท้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความคิดความเข้าใจ การใช้เหตุผล ขยายมโนทัศน์ และสร้างความ

กระจำจัดในมโนทัศน์นี้อาจจำแนกประเภทของคำถามตามการแบ่งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยของบลูม (Benjamin S. Bloom) หรือถามในลักษณะใดทำอะไรที่ไหนเมื่อใดอย่างไรทำไม

ผลผลิต (Outcome)

ผลผลิตคือผลที่เกิดขึ้นในระบบซึ่งเป็นเป้าหมายปลายทางของระบบสำหรับระบบการเรียนการสอนผลผลิตที่ต้องการก็คือการเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนไปในทางที่พึงประสงค์เป็นการพัฒนาที่ดีในด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) จิตพิสัย (Affective) และทักษะพิสัย (Psychomotor)

ผลด้านพุทธิพิสัยคือผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนสามารถคิดเปรียบเทียบโยงความสัมพันธ์หรือที่เรียกว่าคิดวิเคราะห์สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์สามารถใช้วิจารณญาณตัดสินลงสรุปชี้ขาดประเมินค่าได้สามารถคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้มีสิ่งใหม่เกิดขึ้นได้เป็นต้น

ผลด้านจิตพิสัยคือผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีที่เหมาะสมเช่นมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนต่อวิชาเรียนต่อเพื่อนๆต่อชุมชนต่อประเทศชาติเป็นต้นมีความสนใจในสิ่งที่เรียนมีค่านิยมที่เหมาะสมเป็นต้น

ผลด้านทักษะพิสัยคือผู้เรียนมีความคล่องแคล่วชำนาญในทางการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกายเช่นการใช้มือใช้สายตาฯลฯทักษะด้านพิมพ์ดีดเล่นดนตรีเล่นกีฬาทักษะในการสร้างผลผลิตด้านศิลปหัตถกรรมการช่างอุตสาหกรรมการเกษตรเป็นต้น

การวางแผนและเตรียมการสอน

การสอนจะประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องอาศัยการวางแผนและการเตรียมการสอนที่ดีการวางแผนและเตรียมการสอนจึงเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์อย่างยิ่งถ้าขาดการวางแผนและเตรียมการสอนแล้วอาจทำให้การสอนล้มเหลวหรือไม่ประสบความสำเร็จ

ศรีมงคล เทพเรณู (2545, น.30) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการวางแผนการสอนคือการจัดการสอนอย่างมีระบบโดยการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาและประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียนกับระบบการสอนที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของครูจะทำให้เกิดพัฒนาการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพ

บรรจง ชลวิโรจน์ (2554) ได้กล่าวไว้ว่า ก่อนอื่นผู้สอนต้องตั้งคำถามกับตัวเองก่อนว่าเรื่องที่จะสอนสำคัญอย่างไร ทำไมจึงต้องสอน ไม่สอนได้หรือไม่ ถ้าต้องสอนจะสอนอย่างไร และจะได้อะไร แล้วจึงนำมากำหนดวัตถุประสงค์ (Objective) การจัดการเรียนรู้อื่น (Learning) และการวัดผล (Evaluation) ก็จะครบองค์ประกอบการจัดการเรียนรู้ เรียกว่า โอเล่ (OLE) การค้นหาแก่นแท้ของเรื่องที่จะสอนเป็นสำคัญ เพราะการพบแก่นแท้ของเรื่องที่สอน จะทำให้ผู้สอนวางแผนจัดการเรียนรู้ได้ตรงตามความสำคัญของเรื่องที่สอน เช่น การสอนเรื่องลักษณะตัวโน้ต แก่นแท้ของ

ลักษณะตัวโน้ตก็คือ สัญลักษณ์ที่แทนค่าความสั้น-ยาว ของเสียง สิ่งสำคัญต้องสอนให้ผู้เรียนสามารถปรบจังหวะ แล้วเปล่งเสียงตามความสั้น- ยาวได้

บุญชมศรีสะอาด (2541, น.43-49)ได้กล่าวไว้ว่าการวางแผนและเตรียมการสอนเป็นการกำหนดไว้ล่วงหน้าว่าจะสอนใครในเนื้อหาใดสอนเมื่อใดสอนอย่างไรและเพื่อให้เกิดอะไรซึ่งเมื่อถึงเวลาดังกล่าวจะดำเนินการสอนตามที่วางแผนไว้ผู้สอนสอนตามที่ได้กำหนดไว้ได้อย่างได้ผลดีการวางแผนและเตรียมการสอนมีหลายลักษณะเช่นการวางแผนระยะสั้นระยะปานกลางระยะยาวการวางแผนเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งวางแผนครอบคลุมทุกเรื่องๆในทีนี้จะกล่าวถึงการวางแผนและเตรียมการสอนสำหรับการสอนในรายวิชาต่างๆโดยทั่วไปซึ่งบางวิชาจะสอนสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมงไปจนถึงสัปดาห์เรียนหรือบางวิชาสอนทุกวัน วันละ 1 ชั่วโมงไปจนถึงสัปดาห์เรียนๆผู้สอนจะนำหลักสูตรรายวิชามาทำการวางแผนและเตรียมการสอนซึ่งจะทำให้ทราบชัดเจนถึงกำหนดการสอนและแต่ละครั้งที่สอนทราบอย่างชัดเจนว่า

1. จะสอนในเนื้อหาใด
2. จุดประสงค์ของการสอนครั้งนั้นมุ่งให้ผู้เรียนเกิดอะไร
3. ดำเนินการสอนเช่นไร (ใช้วิธีสอนหรือกิจกรรมอะไร)
4. ใช้สื่อการสอนชนิดใด
5. มีวิธีวัดผลประเมินผลอย่างไร

อาจเพิ่มเกี่ยวกับมโนทัศน์ (Concept) ที่สำคัญในเรื่องที่สอนและคุณลักษณะที่ต้องการเน้นให้เกิดแก่ผู้เรียนๆ

คาบเรียนที่.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.เวลา.....น.
เรื่อง.....

สาระสำคัญ	จุดประสงค์	เนื้อหา	กิจกรรมการ เรียนการสอน	สื่อการสอน	การวัดผล

ภาพที่ 5 แบบฟอร์มการเขียนแผนการสอน

สาระสำคัญ คือการเขียนสาระสำคัญของหัวข้อเรื่องที่จะเรียนในคาบนั้น ๆ เช่นความหมายของหัวข้อที่จะเรียนในคาบนั้น ๆ หรือสิ่งที่เป็นแก่นของเรื่องที่จะเรียน

จุดประสงค์ คือการเขียนกำหนดจุดประสงค์ในการเรียนในคาบนั้น ๆ ควรเขียนในรูปแบบจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และควรพิจารณาปรับปรุงให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยกำหนดให้ครอบคลุมพฤติกรรมในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้าน พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

เนื้อหา คือการเขียนอธิบายเนื้อหารายวิชาและต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่จะใช้สอนในคาบนั้น ๆ และควรพิจารณาให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน

กิจกรรมการเรียนการสอน คือการเขียนบรรยายกิจกรรมที่จะทำการสอนในคาบนั้น ๆ ว่าในคาบเรียนนั้น ๆ จะดำเนินการสอนอย่างไร ใช้วิธีการสอนแบบใด และมีกิจกรรมการสอนอย่างไร โดยเขียนตั้งแต่การเกริ่นนำเข้าบทเรียนไปจนถึงการสรุปบทเรียน

สื่อการสอน คือการระบุสื่อที่ใช้ในการสอนในคาบเรียนนั้น ๆ ซึ่งอาจเป็นหนังสือเรียน แผ่นใส ซีดี หรือ วิดีทัศน์ ผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนเหล่านี้ไว้ล่วงหน้า และมีการตรวจสอบความพร้อมของเครื่องมือก่อนทำการสอนทุกครั้ง

การวัดผล คือการเขียนบอกวิธีการประเมินผลความสามารถของผู้เรียนในคาบนั้น ๆ ควรใช้ทั้งแบบไม่เป็นทางการเช่น การสังเกต หรือการถามคำถามในระหว่างทำการสอน และแบบเป็นทางการ เช่น การทำแบบฝึกหัดท้ายชั่วโมง หรือการทำงานเป็นกลุ่มและตอบคำถาม ทั้งนี้ต้องเตรียมเครื่องมือที่จะใช้ในการวัดผลแต่ละคาบเรียนล่วงหน้าทุกครั้ง

วิธีการสอน

วิธีการสอน หมายถึง ขั้นตอนหรือกระบวนการใด ๆ ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และสามารถนำเอาไปใช้ได้จริง

กิตติ รัตนรามี (2550, น.1) ได้กล่าวว่า การสอนคือ ขั้นตอนที่ผู้สอนดำเนินการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการต่างๆที่แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสม

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น.2-4) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนจะมีลักษณะดังนี้คือมีการจัดดำเนินการของผู้สอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผู้เรียนจะทำกิจกรรมที่อาศัยกระบวนการ (Process) ของสมองเช่นฟังอ่านพูดเขียน โยงความสัมพันธ์เปรียบเทียบเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ดังกล่าว ผลการเรียนรู้อาจอยู่ในรูปของความเข้าใจการคิดวิเคราะห์การคิดสังเคราะห์การประเมินผลฯลฯ การจัดดำเนินการของผู้สอนอาจอยู่ในรูปบรรยายอธิบายสาธิตหรือปฏิบัติให้ดูให้อ่านเนื้อหาสาระให้อภิปรายให้ทำแบบฝึกหัดให้ศึกษาจากสื่อต่างๆฯลฯ

บรรจง ชลวิโรจน์ (2554) ได้กล่าวไว้ว่าผู้สอนคนตรีควรสอนคนตรีให้เป็นคนตรี ไม่ใช่สอนคนตรีเป็นกีฬา สอนคนตรีให้เป็นคณิตศาสตร์หรือสอนคนตรีให้เป็นอย่างอื่นที่ไม่ใช่คนตรี นอกจากนี้ผู้สอนคนตรีต้องค้นหาแก่นแท้ของเรื่องที่จะสอนให้พบ เพื่อจะได้้นำแก่นแท้ของเรื่องมาเป็นจุดเน้นในการสอน และนำมาวางแผนจัดการเรียนรู้ได้ตรงตามเป้าประสงค์

ณรุทธ์ สุททธิจิตต์ (2538, น.103-104) ได้เสนอหลักการสอนคนตรีที่น่าสนใจไว้ 4 ประการ ถึงหลักการเรียนการสอนคนตรีในระบบเพสตาลอซซี (Pestalozzi) จำนวน 6 ข้อที่เป็นหลักการสำคัญรวมไว้ด้วยในหลักการทั้งสองอย่างสามารถสรุปเป็นหลักการสอนคนตรีที่สำคัญได้ทั้งหมด 6 ข้อ

1. สอนให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับเสียงดนตรีก่อนการเรียนรู้สัญลักษณ์ทางดนตรี
2. การสอนสาระดนตรีและจัดกิจกรรมดนตรีควรมีความเหมาะสมกับวัยตลอดจนกิจกรรมควรมีความหลากหลาย
3. ผู้เรียนดนตรีควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมดนตรีทุกประเภท
4. สอนสิ่งต่างๆที่ละอย่างจากส่วนย่อยไปสู่ส่วนใหญ่ฝึกปฏิบัติในแต่ละขั้นตอนให้ดีก่อนปฏิบัติสิ่งที่ยากขึ้น
5. สอนโดยให้ตัวอย่างและฝึกปฏิบัติก่อนสรุปเป็นหลักการ
6. สอนให้รู้จักคิดวิเคราะห์และฝึกปฏิบัติอยู่เสมอ

เทคนิคการสอน

เทคนิคการสอนคือกลวิธีต่างๆที่ใช้เสริมกระบวนการสอนขั้นตอนการสอนวิธีการสอนหรือการดำเนินการทางการสอนใดๆเพื่อช่วยให้การสอนมีคุณภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น

ศรีมงคล เทพเรณู (2545, น.66) ได้กล่าวไว้ว่าเทคนิคการสอนหมายถึงวิธีสอนที่ประกอบด้วยทักษะศิลป์หรือกระบวนการที่มีระบบหรือมีความสามารถนำเอาศิลปะวิธีการถ่ายทอดความรู้และอื่นๆไปใช้ในการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอน

สื่อการเรียนการสอนหมายถึงสิ่งใดก็ตามที่เป็นสื่อ นำความรู้ไปสู่ผู้เรียนและทำให้การเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ได้อย่างดี สื่อการเรียนการสอนเป็นคำที่นักการศึกษาปัจจุบันนำมาใช้แทนคำว่า “อุปกรณ์การสอน” ซึ่งหมายถึงวัตถุสิ่งของภาพเครื่องมือเครื่องใช้ตลอดจนบุคคลสถาบันสถานที่ต่างๆที่นำมาใช้ประกอบการสอนให้บังเกิดผลดีการใช้คำว่า “สื่อการสอน” แทนทำให้ความหมายกว้างขึ้นในแผนการสอนของกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ 2521 ใช้คำว่าสื่อการสอน

ศรีมงคล เทพเรณู (2545, น.192) ได้กล่าวไว้ว่าสื่อการเรียนการสอนหมายถึงตัวกลางที่ใช้ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ครูและนักเรียนเข้าใจสิ่งที่ถ่ายทอดซึ่งกันและกันได้ผลดีตรงตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน

สายันต์ บุญใบ (2543, น.28) ได้กล่าวไว้ว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการใช้สื่อการสอนมีดังนี้

1. สร้างความสนใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น
2. เป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน
3. ให้นักเรียนได้เห็นในสิ่งที่ป็นรูปธรรม
4. ช่วยให้ผู้เรียนจดจำในสิ่งที่ครูสอนได้รวดเร็วและยาวนาน
5. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ชัดเจนมากขึ้น
6. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น
7. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานในการเรียน จึงสามารถรับรู้ได้เร็วขึ้น

การวัดผลและประเมินผล

อรวรรณ บรรจงศิลป์ (2538, น.69) กล่าวไว้ว่าเกณฑ์การประเมินผลควรประเมินผลตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพื่อคู่สัมฤทธิ์ผลในการเรียนของเด็กขณะเดียวกันก็ต้องประเมินผลการสอนของครูด้วยครูจะต้องตอบคำถามตนเองว่า

1. มีความกระตือรือร้นในการจัดประสบการณ์ทางดนตรีให้เด็กหรือไม่
2. ช่วยเด็กให้ใช้ดนตรีเป็นสื่อในการสนองตอบอารมณ์หรือไม่
3. จัดกิจกรรมดนตรีเหมาะสมกับระดับพัฒนาการของเด็กหรือไม่
4. จัดให้เด็กได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับดนตรีชนิดต่างๆอย่างกว้างขวางและมีกิจกรรมต่างๆหรือไม่
5. คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือไม่ตัวครูรู้จักเด็กแต่ละคนพอที่จะบันทึกความก้าวหน้าได้หรือไม่
6. ได้กระตุ้นให้เด็กแต่ละคนเข้าร่วมในกิจกรรมดนตรีหรือไม่
7. ช่วยเด็กให้เข้าใจดนตรีและส่งเสริมให้ใช้ดนตรีในการแสดงความรู้สึกหรือไม่

ถ้าครูปฏิบัติตามนี้ก็ถือว่าช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางดนตรีเพิ่มขึ้น

การประเมินผลความก้าวหน้าทางดนตรีของเด็กครูควรประเมินผลความก้าวหน้าทั้งด้านมโนทัศน์และทักษะและการประเมินผลต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ เพื่อจะได้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลของเด็กในแต่ละชั้นอันจะช่วยวางโครงการสอนสำหรับบทเรียนต่อไป

สำหรับพฤติกรรมทางดนตรีของเด็กที่กล่าวมาแล้วเท่ากับเป็นเกณฑ์การประเมินผลความเจริญทางดนตรีของเด็กด้วยครูสามารถสังเกตพฤติกรรมเหล่านี้ตามระดับพัฒนาการของเด็กได้

อย่างไรก็ตามในการนำเกณฑ์เหล่านี้มาใช้ครูต้องไม่ลืมว่าเด็กบางคนอาจทำกิจกรรมบางอย่างได้ไม่ ดีนักแต่ทำกิจกรรมอีกอย่างได้ดีซึ่งครูจะต้องยอมรับว่าเด็กแต่ละคนสามารถเข้าใจบทสนทนาได้โดยใช้ กิจกรรมที่ต่างกันในการประเมินผลเด็กอาจจัดทดสอบพฤติกรรมต่าง ๆ ในระหว่างปีหรือปลายปี ก็ได้และควร ได้ทดสอบทั้งด้านมโนทัศน์และทักษะต่าง ๆ ตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

การวัดผลในวิชาดนตรีมีปัญหาบางอย่างเนื่องจากพฤติกรรมที่บอกไว้นั้นเป็นภาคปฏิบัติ ทางดนตรีหรือเป็นการตอบสนองดนตรีทางร่างกายด้วยเหตุนี้การประเมินผลทักษะทางดนตรีของเด็กจึงกินเวลา มากเพราะต้องทดสอบเป็นรายบุคคลส่วนการวัดผลมโนทัศน์ทางดนตรีของเด็กครู สามารถกระทำ ได้โดยใช้เวลาไม่มากนักเช่นให้เด็กฟังเสียงจากเครื่องดนตรีหรือฟังเสียงตบมือแล้ว ให้เขาโยงสิ่งที่ได้ยินกับคำตอบที่เหมาะสมในข้อสอบซึ่งการวัดผลแบบนี้อาจจัดทดสอบทั้งชั้น โดย ใช้เวลาไม่มาก

บุญชม ศรีสะอาด (2541, น.149) ได้กล่าวไว้ว่าการประเมินผลการสอนเป็นเทคนิคที่ใช้ การพิจารณาตัดสินลงความเห็นเกี่ยวกับสภาพการจัดการเรียนการสอนความเหมาะสมของเนื้อหา สารกิจกรรมและวัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการเรียนการสอนคุณค่าหรือประโยชน์ที่ผู้เรียนได้รับ จากการเรียนการสอนนั้นซึ่งจะต้องพิจารณาในแง่มุมต่างๆประกอบกัน

ศิลปะชัย กงคาล (2540, น.3) การวัดประเมินผล เป็นกระบวนการหนึ่งของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอน ที่ใช้เป็นเครื่องมือตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน และเป็นตัวบ่งชี้ ความสำเร็จของการดำเนินการตามทางของหลักสูตร

ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์ (2538, น.162 – 165) กล่าวว่า วิธีการวัดและประเมินผลสามารถทำได้ 2 ลักษณะ คือ

1. การวัดและประเมินผลเชิงกระบวนการ (Formative Evaluation) เป็นการวัดผล ประเมินผลเป็นระยะ ๆ ในระหว่างเรียน ได้แก่ การทดสอบเมื่อเรียนจบในแต่ละชั่วโมง
2. การวัดและประเมินผลเชิงผลงาน (Summative Evaluation) เป็นการวัดผลประเมินผล รวมเมื่อการเรียนสิ้นสุดลง ได้แก่ การสอบก่อนปิดภาคเรียน

ในทางดนตรีสามารถวัดและประเมินผลได้โดย การสร้างแบบทดสอบ โดยคำนึงถึง โครงสร้างของดนตรีเป็นหลัก สามารถแบ่งการประเมินผลได้ใน 2 ลักษณะ คือ

1. การประเมินในเชิงปริมาณ ได้แก่ การวัดเนื้อหาทางด้านทฤษฎีและทักษะทางดนตรี
2. การประเมินในเชิงคุณภาพ ได้แก่ การวัดเจตคติ แนวคิด ความซาบซึ้งในดนตรี รวมทั้ง ทักษะดนตรีในระดับสูง

สรุปได้ว่าแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้นได้ถูกนำมาเป็นแนวทางที่ใช้ ในการศึกษา เรื่อง ปัญหาในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค

เนื่องจากสามารถนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบแนวความคิดในด้านการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ซึ่งแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนนั้นมีผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการร้องเพลง ซึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญของการที่จะพัฒนาความสามารถของศิลปิน

การเรียนการสอนร้องเพลง

การเรียนการสอนขับร้อง ควรประกอบด้วย การขึ้นการวางท่าทาง การหายใจและการควบคุมระบบการหายใจเพื่อเปล่งเสียง การควบคุมเสียง การเปล่งเสียงขับร้องด้านทำนองจังหวะ รวมทั้งการออกเสียงพยัญชนะและสระ และการใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อถ่ายทอดความหมายและอารมณ์เพลงสู่ผู้ฟัง

ปัทมทัศน์ ปัญญะสังข์ (2550, น.15) ได้กล่าวถึงเนื้อหาในการสอนร้องเพลงโดยสามารถสรุปได้ดังนี้ คือ

1. สรีรศาสตร์ ในการร้องเพลง แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ อวัยวะที่ใช้หายใจ, อวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียง และ อวัยวะในการสร้างเสียงสะท้อน
2. พื้นฐานการหายใจและการควบคุมลมหายใจ
3. การเปล่งเสียง และการสร้างเสียงสะท้อน
4. ทฤษฎีดนตรี: ศึกษาเครื่องหมายกำหนดคีย์ (Key Signature), สเกล (Scale)
5. การออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขระวิธี และ รูปปาก
6. ทำนองและจังหวะ ประกอบด้วย ระดับเสียง, การอ่านโน้ตในระดับเสียงต่าง ๆ, การอ่านจังหวะต่างๆ ทั้งความเร็วจังหวะ (Tempo), อัตราจังหวะ (Meter), จังหวะตามทำนอง (Rhythm)
7. การเลือกเพลงที่เหมาะสมกับเสียง
8. การวิเคราะห์เนื้อหาของเพลง
9. การฝึกอ่าน (ร้อง) ทำนองเพลงในทันทีที่เห็นโน้ตเพลง (Sight Singing) ถือเป็นความรู้ที่จำเป็นสำหรับคนร้องเพลง
10. การฟัง และการจดจำบันไดเสียงต่างๆ ทั้งเจ็ดเสียงและการจดจำเสียงคอर्डมีความจำเป็นอย่างยิ่ง
11. การทำความเข้าใจกับเนื้อเพลง
12. ร้องให้มีลีลาตามลักษณะของบทเพลง
13. เทคนิคการร้องเพลง เช่น ความตึง เบา, การวางน้ำหนักคำในแต่ละประโยค
14. การผ่อนคลายร่างกาย

(Peck ham, 2000, p.18-87) กล่าวว่า ขบวนการในการร้องเพลง ประกอบด้วย การหายใจ และการบริหารลมหายใจ, การเปล่งเสียง, สรีรศาสตร์, ท่าทางที่ถูกต้องในการร้องเพลง, โทนเสียงต่างๆ, การเปิดคอ, การเชื่อมเสียงในช่วง Chest tone, Head tone และ Mix tone, อักขระ, การตีความเพลง, การแสดงท่าทางบนเวที, เทคนิคการใช้ไมโครโฟนนอกจากนี้ยังได้เสนออีกว่าในการศึกษาเพลงใหม่นั้น มีหลักในการเรียน 7 ชั้น ดังนี้

1. ศึกษาจังหวะ(Rhythm) ของเพลง โดยการปรบมือตามจังหวะโดยการใช้เมโทรโนมควบคู่ไปด้วย จะทำให้จังหวะคงที่ ถึงแม้ว่าจะรู้จักเพลงอยู่แล้ว ก็ไม่ควรข้ามขั้นตอนนี้ไป เนื่องจากการร้องเพลงทำการตีความเพลงและออกแบบการร้องมาแล้ว ควรจะศึกษาจากโน้ตว่าผู้ประพันธ์เพลงต้องการสื่ออะไร แล้วนำมาตีความเอง

2. ศึกษาทำนองเพลง (Melody)

3. ศึกษาทำนองโดยเล่นผ่านเปียโน หรือ คีย์บอร์ด เพื่อดูขึ้นคู่เสียงต่างๆในเพลง ในช่วงนี้อาจยังไม่ต้องกังวลด้านจังหวะมาก ทั้งยังดูว่าคีย์เพลงดังกล่าวเหมาะสมกับ Rangeเสียงเราหรือไม่ถ้าไม่เหมาะสมก็ทำการ Transpose คีย์

4. ศึกษาจังหวะและทำนองเพลง ร้องทำนองเพลงที่ถูกจังหวะโดยยังไม่สนใจเนื้อเพลง โดยดูที่ประโยคของเพลง, กำหนดจุดหายใจ, ความดัง/เบา

5. ร้องทำนองเพลงด้วยเสียงอะไรก็ได้ โดยยังไม่ร้องเนื้อเพลง พร้อมทั้งกดคอร์ด หรือ เล่นดนตรีประกอบ

6. ศึกษาเนื้อเพลง พร้อมทั้งตีความเพลง

7. ฟังเพลงที่ศิลปินร้องเพื่อหา Concept และวิธีการเลือกใช้เสียง

8. ตีความเพลงในแบบของตนเอง และออกแบบวิธีการร้อง การสื่อสารของตนเองและ ยังกล่าวอีกว่าการซ้อมร้องเพลงไม่ควรซ้อมร้องเพลงเกิน 1 ชั่วโมงซึ่งจะมีความแตกต่างจากการซ้อมเครื่องดนตรี เพราะเส้นเสียงของคนเราล้าได้ง่าย โดยเฉพาะผู้ที่หัดร้องเพลงใหม่ๆ ยังไม่มีประสบการณ์ในการร้องเพลง การแบ่งเวลาในการซ้อมประกอบด้วย 4 ส่วนดังนี้

1. การวอร์มร่างกาย และ การวอร์มเสียง 5-8 นาที

2. การฝึกด้านเทคนิค 10-20 นาที

3. ร้องเพลงและศึกษาเพลง 15-20 นาที

4. Cool down 2-5 นาที

ดวงใจ อมาตยกุล (2545, น.33) การพูดและการร้องเพลงนั้นใช้การทำงานของกล้ามเนื้อทุกส่วนในลักษณะเดียวกัน และใช้ระบบการหายใจในระบบเดียวกัน ใช้กล่องเสียงและเส้นเสียงชุดเดียวกัน และขอให้ลองสังเกต การพูดของคุณว่าระหว่างที่พูดอยู่นั้น ธรรมชาติของการพูดเป็น

อย่างไร และที่นี้ลองร้องเพลงดูซิว่า ตอนที่ร้องเพลง นั้นร้องอย่างไร มีการเกร็งส่วนใดส่วนหนึ่ง บริเวณคอหรือบริเวณรอบๆ ลูกกระเดือกหรือไม่ สังเกตได้ว่าในตอนพูดนั้นจะไม่มีอาการเกร็งใด ๆ ส่วนตอนร้องเพลงอาจจะมีการเกร็งเกิดขึ้น หากมีการเกร็งก็จะต้องลดการเกร็งลงมาให้เป็นธรรมชาติเหมือนตอนพูดให้ได้ เพราะอาการเกร็งกล้ามเนื้อส่วนรอบ ๆ กล่องเสียงนั้นจะทำให้การร้องเพลงไม่เป็นธรรมชาติเสียงที่ออกมาก็จะไม่นุ่มนวลไม่ชวนฟัง

การพูดนั้นใช้ระดับเสียงช่วงแคบและใช้เสียงเพียงไม่กี่โทนเสียง ซึ่งเส้นเสียงไม่ต้องทำงานหนัก ส่วนในเพลงที่มีเสียงสูง-ต่ำและมีระดับเสียงค่อนข้างมากกว่าการพูด จึงทำให้เกิดแรงดึงเครียดขึ้นที่เส้นเสียง การฝึกร้องเพลงก็คือ การฝึกให้เส้นเสียงทำงานได้แข็งแรงขึ้น สามารถรับแรงดึงเครียดนั้นได้โดยไม่ต้องอาศัยการเกร็งกล้ามเนื้อรอบ ๆ กล่องเสียงมาเป็น”ตัวช่วย” การร้องเพลงที่ถูกจะต้องไม่ใช่ “ตัวช่วย” ที่อยู่รอบๆ กล่องเสียง เพราะนั่นคืออาการเกร็งและจะทำให้การร้องเพลงนั้นไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่ง การร้องเพลงที่ดีคือ การสามารถร้องทุกช่วงเสียงของตัวเองได้อย่างราบรื่น ตั้งแต่เสียงต่ำในช่วงอกผ่านเสียงกลางจนมาถึงเสียงสูงในศีรษะ ควรสามารถร้องให้ได้เสียงที่สม่ำเสมอ ราบรื่น และเชื่อมโยง สิ่งสำคัญที่สุดคือ สามารถร้องได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเวลาพูด

เทคนิคพื้นฐานของการร้องเพลงประกอบไปด้วยหลักการใหญ่ ๆ 3 ประการ ได้แก่

1. การวางท่าทางและการหายใจ
2. การเปล่งเสียงและการก้องกังวานของเสียง
3. การทำความเข้าใจและการถ่ายทอดอารมณ์เพลง

เมื่อนักร้องสามารถฝึกทั้งสามหัวข้อที่กล่าวมาให้สอดคล้องกัน และให้ทุกส่วนทำงานอย่างเป็นธรรมชาติ ก็จะสามารถพัฒนาศักยภาพการร้องเพลงได้ดียิ่งขึ้น

เทคนิคและวิธีการหายใจและการบริหารลมหายใจ

คุษฎี พนมยงค์ (2547, น.16) ได้กล่าวว่า ขณะสูดลมหายใจเข้า ปอดจะขยายกว้าง ซึ่งโครงยึดอกทั้งสองข้างท้องน้อยขยายออก เมื่อสูดลมเข้าเต็มที่แล้วก่อนปล่อยออกให้ซี่โครงกักลมไว้ 1 -2 วินาทีแล้วค่อย ๆ ผ่อนลมออกมา ช่วงที่ปล่อยลมออกมาคือช่วงที่เปล่งเสียงอย่างต่อเนื่อง ขณะที่หายใจออกซี่โครงก็ค่อย ๆ กลับสู่สภาพก่อนสูดลมหายใจ แต่ปอดจะไม่หดและคลายทันที ต้องให้รู้สึกวาลมหายใจถูกพุงอยู่ระหว่างช่วงอกกับสะดือคือเสียงที่ออกมาจึงจะเป็นเสียงที่มีพลัง

ดวงใจ อมาตยกุล (2546, น.46-47) ได้กล่าวว่า การหายใจสำหรับการร้องเพลงนั้นไม่ได้ใช้ระบบที่แตกต่างจากการหายใจในการดำรงชีวิตประจำวัน มนุษย์มีระบบการหายใจแบบเดียวไม่มีปาฏิหาริย์ใด ๆ มาเปลี่ยนวิธีการหายใจของมนุษย์ให้เป็นแบบอื่นไปได้ เพียงแต่เมื่อเริ่มฝึกร้องเพลง ก็จะได้ฝึกการหายใจสำหรับการร้องเพลง ซึ่งการหายใจสำหรับการร้องเพลงนี้ก็ได้พิศดารอะไร แถมยังส่งผลดีต่อสุขภาพ เพราะจะทำให้ระบบการหมุนเวียนโลหิตดีขึ้น เทียบเท่าการออกกำลังกาย

ระบบการหายใจของการร้องเพลงนั้นจะจริงจังกว่าการหายใจตามปกติ ลมหายใจที่เข้าไปทางปาก จะเข้าไปเต็มปอดมากขึ้น ทำให้ปอดขยายและซี่โครงขยาย จึงทำให้ท้องป่องได้ แล้วที่นี้ก็หัด กล้ามเนื้อหน้าท้องและดึงกล้ามเนื้อลำตัวขึ้น ซึ่งเป็นการไปกำกับการทำงานของกะบังลมให้มาช่วย ผลักลมออกจากปอด เพื่อให้มีพลังหรือแรงสนับสนุนที่มากกว่าการหายใจตามปกติ การหายใจ สำหรับการร้องเพลงจะใช้การยืดลมหายใจที่ยาวกว่าในขณะพูด ผู้ร้องควรสามารถจัดลมหายใจให้พอดีกับประโยคเพลง เพื่อจะได้ไม่ต้องหายใจระหว่างประโยคเพลง ทำให้รู้สึกเหมือนถูกขัดจังหวะ ทั้งผู้ร้องและผู้ฟังซึ่งทำให้เสียงอรรถรส

พัชริดา วัฒนา (2544, น.118) การหายใจเพื่อใช้ในการร้องเพลงไม่เหมือนการหายใจในชีวิตประจำวัน เพราะเวลาหายใจเพื่อร้องเพลงนั้น เราต้องใช้ทั้งปากและจมูก เพื่อให้ได้ลมมากพอที่จะใช้เปล่งเสียง ซึ่งการหายใจตามปกติที่ใช้จมูกเพียงอย่างเดียวนั้นนอกจากจะได้ลมเข้าไม่พอแล้ว ยังอาจทำให้เกิดการเสียดังเวลาหายใจ ซึ่งเป็นการรบกวนการร้องเพลงอีกด้วย

มณีนุช เสมรสุต (2545, น.75) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการหายใจดังนี้

1. เปิดปากให้กว้างพอประมาณ (ประมาณ 2 ซม.) โดยลิ้นวางแบนราบและปลายลิ้นสัมผัสเบา ๆ อยู่ที่บริเวณ โคนพินล่าง ไม่ยกลอยขึ้นมา
2. สูดหายใจเข้าทางปากให้รู้สึกว่ามีลมคอบโล่งสบาย คล้ายกับการหายใจเข้า คอ หน้าอกไม่ขยับหรือขึ้นลง
3. สังเกตที่บริเวณของกะบังลม กล้ามเนื้อซี่โครงด้านซ้ายและด้านขวามีการขยายไปทางด้านข้างลำตัว
4. ปลดปล่อยลมให้ลอดไรฟันออกมาเป็นเสียงพญูชนะ ส อย่างช้า ๆ เหมือนกับเสียงลมรั่ว ให้ยาวที่สุด โดยที่บริเวณกะบังลมจะค่อยๆ หดตัวกลับที่เดิมที่สำคัญนั้น การหายใจของเราต้องเป็นไปอย่างสวยงาม ไม่เปิดปากกว้างเกินไป ไม่ยกไหล่หรือยกหน้าอก และรู้สึกถึงความโล่งเย็นในช่องคอ เมื่อลมผ่านเข้าไปกักเก็บไว้ในกะบังลม และรู้สึกสบายเหมือนเวลาหายใจ

ปิ่นศิริ ศิริปิ่น (2548, น.28-29) ได้กล่าวถึงอวัยวะที่ใช้ในการหายใจได้แก่

1. ปอด (Lungs) ภายใต้ออกจะมีถุงลมเล็ก ๆ มากมายไว้เก็บลมหายใจ ดังนั้นเราจึงต้องฝึกการหายใจให้ลึกเพื่อนำลมเข้าไปบรรจุให้ครบทุกถุง จะได้มีลมจำนวนมากพอที่จะย้อนกลับออกมา สันสะเทือนเส้นเสียงให้ได้คุณภาพเสียงที่สมบูรณ์และสามารถลากเสียงได้ยาวนานตามความต้องการ
2. กะบังลม (Diaphragm) เป็นกล้ามเนื้อแผ่นใหญ่ใต้ปอดอยู่เหนือกระเพาะอาหาร ทำหน้าที่ช่วยปอดในการกักเก็บลม เมื่อเราหายใจเข้าซี่โครงจะขยายตัวและทำให้กะบังลมเคลื่อนตัวต่ำลง

และคอยดันอวัยวะภายในช่องท้องไม่ให้เคลื่อนตัวขึ้นมาตามการขยายตัวของซี่โครงจะได้กักเก็บลมไว้ได้มาก ๆ

3. ซี่โครง เมื่อหายใจเข้าปอดจะขยายตัวออกไปดันให้ซี่โครงเกิดการขยายตัว โดยจะเริ่มย้ายจากซี่ล่างขึ้นมาก่อน

4. กล้ามเนื้อหน้าท้อง (Front muscles) มีหน้าที่บังคับลมเข้าออกในปริมาณมากหรือน้อย ซึ่งมีประโยชน์ในการบังคับเสียงดัง-ค่อยหรือแคบ-กว้าง

แบบฝึกหัดการหายใจ

ดวงใจ อมาตยกุล (2546, น.46) มีแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการหายใจลึกดังนี้

1. ให้นักเรียนหาวนอน เท่ากับเป็นการหายใจเข้า ให้นักเรียนหายใจเข้าให้เต็มที่โดยนึกว่ากำลังจะเป่าเทียนที่อยู่ไกลจากตัว แต่ในขณะที่เดียวกัน ให้อธิบายให้นักเรียนเข้าใจด้วยว่าในการร้องเพลงนั้น นักร้องจะทำรูปปากคล้ายการหาวเพียงครั้งเดียวหรือคล้ายกับอาการเริ่มต้นหาว

2. ให้นักเรียนทดลองฝึกการขยายลำตัวอย่างกะทันหันคล้ายกับเวลาตกใจหรือแปลกใจ ให้ฝึกการหายใจเข้าให้ได้ลมมากอย่างรวดเร็ว เปิดคอและหายใจเข้าอย่างไม่ตั้งมาก

3. ให้นักเรียนยื่นพียงำแพง มือทำวเอวให้หัวแม่มืออยู่ด้านหลัง หายใจเข้าและออกหลาย ๆ ครั้ง จนกระทั่งรู้สึกถึงการขยายออกของลำตัวในช่วงเอว

4. ให้นักเรียนยื่น โดยใช้มือขวาทำวเอว มือซ้ายวางบนอก ในขณะที่หายใจเข้าให้เอามือออกห่างจากลำตัวประมาณ 1 ฟุต แล้วให้รู้สึกว่าการพองตัวออกไปที่มือ ในขณะที่หายใจออกให้วางมือกลับไปที่เอวแล้วกดมือเข้า ในขณะที่หายใจเข้านั้นให้เอามือซ้ายออกห่างประมาณ 1 ฟุตด้วย และให้รู้สึกว่าการขยายและเปิดคอออกไปที่มือด้วยเช่นกัน แต่ในขณะที่หายใจออก ให้กางมือซ้ายไว้อย่างนั้น เพื่อไม่ให้อกยุบ

5. แนะนำให้นักเรียนรู้สึกคล้ายกินอากาศเข้าไป เปิดคอเหมือนกับเวลาจะดื่มน้ำแต่ไม่ใช้การกลืน

การเปล่งเสียงและการสร้างเสียงสะท้อน

คุณฉวี พนมยงค์ (2547, น.18) ได้กล่าวว่า การเปล่งเสียงและการสร้างเสียงสะท้อน ในปัจจุบันแยกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. วิธีการร้องแบบ Bel Canto หรือที่เรียกกันว่า วิธีการร้องแบบคลาสสิก แบบโอเปร่า

2. วิธีการร้องแบบธรรมชาติ อาจแบ่งได้เป็น วิธีการร้องแบบลูกทุ่ง และแบบเพลงยอดนิยมทั่วไป

ซึ่งไม่ว่าจะเป็นวิธีใด ทุกวิธีล้วนแล้วแต่ต้องใช้ในการประสานงานของอวัยวะทั้งสามส่วนคือ อวัยวะที่ใช้ในการหายใจ อวัยวะที่ใช้เปล่งเสียงและอวัยวะที่ทำให้เกิดเสียงสะท้อน

จุดประสงค์ของวิธีการเปล่งเสียงอยู่ที่ความสามารถใช้เสียงที่เปล่งออกมาเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและเนื้อหาของเพลงแต่ผู้เริ่มฝึกมักหวังเพียงให้น้ำเสียงไพเราะซึ่งไม่ครบถ้วน การร้องเพลงจะมีเพียงน้ำเสียงไพเราะอย่างเดียวนั้นไม่ได้ เพราะนั่นเป็นปัจจัยขั้นพื้นฐานของการขับร้อง

เสียงที่ดีคือ หวาน ไพเราะ สดใส กังวาน พลั้ว กล่าวคือน้ำเสียงไพเราะ คุณภาพเสียงสดใส เสียงสะท้อน กังวาน สิ่งเหล่านี้ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างจริงจัง เพื่อให้เสียงนั้นเป็นธรรมชาติที่สุด

ควรจะเริ่มจากการ เปิดช่องคอ จำเป็นต้องพยายามให้ช่องคอกนี้คลายความเกร็งและขยาย ออก ทารกแรกเกิดและคนที่นอนหลับมักมีสภาพการหายใจเป็นธรรมชาติ และสภาพช่องคอผ่อนคลาย นั่นแหละคือสิ่งที่ผู้ฝึกขับร้องต้องการ

เทคนิคและวิธีการสอนเทคนิคการเปิดคอ

คุษฎี พนมยงค์ (2547, น.21) ได้กล่าวถึงเทคนิคการเปิดคอว่า มีหลายวิธี เช่น

1. การใช้จินตนาการ และการแสดงตัวอย่าง โดยการจินตนาการรูปร่างสัตว์ โดยเปล่งเสียงว่า ช้างตัวโตๆ อึงอ่างตัวเบ้อเริ่ม

2. การบอกเล่าว่าการเปิดคอเหมือน การหาวนอน

3. สอนการเปิดคอผ่านสระ ในการวอร์มเสียง

ดวงใจ อมาตยกุล (2545) ได้กล่าวถึงการเปิดคอที่ถูกต้องโดย ใช้กล้ามเนื้ออย่างมั่นคงและไม่เกร็งคอโดยฝึกตามข้อต่อไป

1. นึกถึงขณะกำลังจะดื่มน้ำและให้เปิดคออย่างนั้นเวลาร้องเพลง
2. นึกถึงว่าเมื่อรู้สึกแปลกใจ แล้วทำหน้าอย่างไร นั่นคือการเปิดคอ
3. ลักษณะการเปิดปากนั้น เปิดทั้งขึ้นและลงให้ปากเป็นรูปไข่
4. ให้ขมภายในปากขณะร้องเพลง
5. ให้รู้สึกปลาบปลื้มยินดีในขณะที่ร้องเพลง
6. รู้สึกถึงการหาวในตอนเริ่มต้น
7. ให้นึกเสมอว่าให้ใช้กล้ามเนื้อคอและเปิดคอแต่ไม่เกร็ง

การออกเสียงตามอักขระวิธี

คุษฎี พนมยงค์ (2547, น.21) ได้กล่าวถึงการออกเสียงตามอักขระวิธีว่า การออกเสียงคำต่างๆ ในการขับร้องต้องประสานกับการฝึกหายใจ การเปล่งเสียงและการสร้างเสียงสะท้อน การฝึกการออกเสียงเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้ร้องเพลงได้ดี บางคนแม้จะออกเสียงภาษานั้นๆ ได้ ถูกต้องตามอักขระวิธีในเวลาพูด แต่อาจจะร้องเพลงไม่ได้ชัดถ้อยชัดคำ เพราะการใช้ลมหายใจและ

การสร้างเสียงสะท้อนขณะร้องเพลงกับขณะเปล่งเสียงพูดไม่เหมือนกัน ระดับเสียงที่ใช้ก็แตกต่างกัน ดังนั้น แม้ว่าจะพูดชัดก็ไม่แน่ว่าจะร้องเพลงได้ดีเสมอไป

การตีความบทเพลง

ดวงใจ อมาตยกุล (2545, น.95) ได้กล่าวว่า การตีความบทเพลงนั้น หมายถึงการทำความเข้าใจส่วนบุคคล และการถ่ายทอดความเข้าใจนั้น ๆ ออกมาเป็นเสียงเพลง ซึ่งการตีความของบทเพลงนั้น เป็นกระบวนการคิดถึงเหตุผลต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาของเพลงและลีลาของทำนองเพลงที่ประกอบเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันกับเนื้อร้อง เพื่อเลือกใช้ลีลา น้ำเสียง ลักษณะเสียง และให้ลีลาของเสียงได้ตามความหมายของเพลง ซึ่งนักร้องควรเรียนรู้ที่จะใช้กระบวนการนั้นอย่างถูกวิธี เพราะการแปลความบทกวีเพื่อการขับร้องนั้น ไม่ได้แปลตรงตามตัวอักษรที่ปรากฏอยู่แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่นักร้องจะแปลความหมายที่ลึกไปกว่านั้นซึ่งในบทกวีทุกบทจะมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่าตัวอักษรแอบแฝงอยู่ต้องอาศัยการตีความด้วยความคิดสร้างสรรค์ประกอบกับการใช้จินตนาการร่วมกันจึงจะทำความเข้าใจ เพราะบทกวีไม่ได้แสดงความหมายตรงตามคำแต่เพียงอย่างเดียว และผู้อ่านสามารถตีความหมายแปรเปลี่ยนไปได้หลายความหมาย ดังนั้น จึงต้องมีการศึกษาต่อเนื่องเกี่ยวกับคำกลอนต่างๆ ด้วย จนกระทั่งเกิดความชำนาญในการทำควาเข้าใจบทกวีดังกล่าวมาแล้ว เพื่อถ่ายทอดเป็นเสียงเพลงร้องที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามที่จินตกวีและคิดกวีประพันธ์ไว้ได้อย่างไพเราะจับใจผู้ฟังการคิดด้านอารมณ์เพลงจะควบคู่ไปกับการทำงานของร่างกายและจิตใจที่สอดคล้องกันกลมกลืนเป็นอัตโนมัติ การที่ร่างกายและจิตใจทำงานร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติ จะทำให้สามารถนึกคิดด้านศิลปะได้เป็นอย่างดี ในการสอนขับร้องเบื้องต้น ไม่ควรให้นักเรียนใช้การนึกคิดเร็วเกินไป ควรเริ่มสอนการทำงานของสรีระก่อน เพื่อให้เกิดความเข้าใจถ่องแท้ถึงการทำงานของกล้ามเนื้อต่างๆ ที่เป็นรูปธรรม ก่อนที่จะเข้าสู่หลักการที่เป็นนามธรรมภายหลัง

เทคนิคและวิธีการการวอร์มเสียง

ดวงใจ อมาตยกุล (2545) ฝึกแบบฝึกหัดเสียง(Vocalization)โดยฝึกการร้องเสียงสั้น (Staccato) ซึ่งจะช่วยให้การควบคุมลมหายใจและฝึกการควบคุมเสียง ให้หายใจเข้าแบบหอบหลาย ๆ ครั้ง โดยให้ส่วนท้องและส่วนเอวหดเข้าอย่างสั้น ๆ และมีน้ำหนักให้นักเรียนร้อง อี (Ee) ใช้เสียงกลาง ให้ร้องเพื่อหาแก้วเสียงจนได้เสียงที่กังวาน จากนั้นให้ร้อง กี-ยา-อี-ยา-อี (Kee-ah-ee-ah-ee) โดยใช้สระอาที่มีเสียงก้องและให้สระอาอยู่นั้นอยู่ที่เดียวกับสระอีฝึกลมหายใจออกให้สม่ำเสมอโดยทำเสียง “ซื่อ” ใช้ลมน้อย ฝึกให้เสียงนี้สม่ำเสมอและเรียบ เริ่มต้นให้ทำ 25 วินาที ต่อไปให้ได้ถึง 45 หรือ 50 วินาที

พัชรีดา วัฒนา (2544, น.128) ได้กล่าวถึงการวอร์มเสียงโดยใช้สเกลว่า เป็นการร้องโดยไล่เสียงไปติดต่อกันทั้งขึ้นและลงทั้งแบบที่โน้ตเรียงกัน และแบบข้าม ซึ่งจะมีตั้งแต่โน้ตจำนวนน้อย ๆ

ไปจนถึงโน้ตจำนวนมากๆ หลายตัว โดยเราสามารถใช้คำประกอบการร้องได้หลายคำจากพยัญชนะ และเสียงสระง่าย ๆ เช่น ลา มา เม มี โม มู มัม

การฟัง

ปัทม์ชนิต ปัญญาสังข์ (2550, น.56) กล่าวว่า ในการสอนร้องเพลงนั้น วินัย พันธุรักษ์ จะเน้นการสอนด้านการฟังมากโดยจะมีการสอนการฟังในทุกชั่วโมง เพราะนักร้องจะต้องสามารถรับรู้เรื่องเสียงได้ดี จะได้ร้องไม่เพี้ยน ทั้งนี้ วินัย พันธุรักษ์ จะสอนโดยการให้นักเรียนร้องเพลงโดยไม่มีดนตรีประกอบเพื่อดูว่านักเรียนสามารถจำเสียงของทำนองเพลงได้หรือไม่ นอกจากนี้ยังมีการสอนการฟังคอร์ดดนตรีเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ในการฟังเมื่อร้องกับดนตรีสดได้อีกด้วย

พัชริดา วัฒนา (2544, น.126-127) ส่วนที่สำคัญในการร้องเพลง นอกจากการหายใจและการเปล่งเสียงคือการทำ Ear Training หรือการฝึกหูให้ฟังแล้วสามารถเปล่งเสียงออกมาให้ตรงกับที่ได้ยินได้ถูกต้อง ซึ่งคนที่ร้องเพลงเพี้ยน หรือผิดคีย์นั้น มักเกิดจากความผิดปกติของหู หรือการที่ไม่มี Ear Training ที่ดีพอ ซึ่งในกรณีหลังสามารถช่วยให้ดีขึ้นได้ โดยการฝึกเบื้องต้นดังต่อไปนี้

แบบฝึกหัดที่ 1 ฟังและจำเสียงโน้ต

โน้ตดนตรีนั้น ทั้งหมด มี 7 ตัว โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด หรือเรียกอีกอย่างได้ดังนี้

C D E F G A B

1 2 3 4 5 6 7

เมื่อต้องร้องไปถึงตัวที่ 8 ก็จะย้อนมาซ้ำตัวโด ใหม่อีกครั้ง ซึ่งเราจะเรียกตัวที่ซ้ำกันแต่ความสูงความต่ำ แตกต่างกันว่า Octave ถ้าเพิ่มขึ้นหรือต่ำลงในโน้ตตัวเดียวกันก็ครั้ง เราก็จะเพิ่มจำนวนเลขตามไปด้วยเช่น โดต่ำ – โดกลาง คือ 1 Octave แต่ถ้า โด ต่ำ-โด กลาง ถึง โด สูง เราจะเรียกว่า 2 Octave เป็นต้น

แบบฝึกหัดที่ 2 การร้องโน้ตจากตัวหนึ่งไปหาอีกตัวหนึ่งมีอยู่ 3 แบบ ดังนี้

Step... การร้องเรียงตามตัวโน้ตติด ๆ กันทั้งขึ้นและลง เช่น โด-เร-มี/มี-เร-โด

Skip...การร้องข้ามโน้ต เช่น โด-มี-ซอล / เร-ฟา-ลา

Repeat...การร้องโน้ตซ้ำ เช่น โด-โด-โด

แบบฝึกหัดที่ 3 เราจะฝึกความคุ้นเคยของหูกับโน้ตดนตรีในแบบใช้โน้ตขั้นคู่ดังนี้

1. 121 / 12321

2. 1234321 / 123454321

3. 123456 / 12345654321

4. 1234567 / 1234567654321

ท่าทางในการร้องเพลง

ดวงใจ อมาตยกุล (2545, น.129-131) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับท่าทางการร้องเพลงว่า การวางท่าทางของนักร้องเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญ เพราะประสาททุกส่วนในร่างกายทำงานด้วยการส่งมาจากเส้นประสาทหลักในกระดูกสันหลัง ต่อเนื่องไปยังสมองที่สั่งการ หากไม่ยึดลำตัวให้ตรง การสั่งการทุกส่วนจะติดขัดและไม่ราบรื่น การวางท่าทางผิดจะทำให้ระบบการหายใจเพื่อการร้องเพลงทำงานได้อย่างไม่สมบูรณ์ ส่งผลต่อการเปล่งเสียงที่เสี้ยนเสียง และระบบการทำงานของเส้นประสาทและกล้ามเนื้อต่าง ๆ ในร่างกายจะแปรปรวน

ลักษณะการยืน ควรยืนแบบไม่แข็งเกร็งแต่อยู่ในท่าทางที่พร้อมจะร้องเพลง น้ำหนักลงที่สองเท้าให้เท่ากัน น้ำหนักตัวโน้มมาด้านหน้าเล็กน้อย ขาสองข้างห่างกันระดับไหล่ เขาไม่ดึงกล้ามเนื้อที่ต้นขาด้านหลังกระชับ ไม่แอ่นตัว ตั้งลำตัวให้ตรง ยึดตัวขึ้นไม่ทำหลังโก่ง ไม่ห่อไหล่ ยึดคอ และศีรษะตั้งตรง

การเคลื่อนไหวร่างกายระหว่างการร้องเพลงนั้นสามารถทำได้ตามธรรมชาติ การเคลื่อนไหวไหลของแขนและมือเพื่อย้ำอารมณ์เพลงนั้นทำได้พอประมาณอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อใดที่ผู้ร้องมีความมั่นใจในเทคนิคการขับร้องของตนเองแล้วเมื่อนั้นผู้ร้องจะไม่ต้องทำท่าทางที่มากเกินไปจนไม่เป็นธรรมชาติ ทุกคนสามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ว่า อะไรควร และอะไรไม่ควร ไม่มีทฤษฎีใด ๆ มากำหนดการวางท่าทางในการร้องเพลง การแสดงอารมณ์เพลงนั้นอยู่ที่น้ำเสียงและเนื้อเสียงที่ร้องออกไป การทำท่าทางประกอบไม่ได้มีส่วนช่วยให้ร้องเพลงเพราะขึ้น แลมยังตกลงสิ้นเปลืองพลังงาน

ปิ่นศิริ ศิริปิ่น (2548, น.28-29) ได้กล่าวถึงท่าทางในการร้องเพลงว่า การสื่ออารมณ์เพลงประกอบไปด้วยปัจจัย 4 ประการได้แก่

1. สีหน้า/แววตา คือการสื่ออารมณ์ด้วยสีหน้าและสายตาเป็นสิ่งสำคัญมากในการร้องเพลงบนเวทีต่อหน้าผู้ชม เมื่อต้องการให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่เราร้องก็ควรมองตาผู้ฟังไปด้วยในขณะที่ร้อง เพราะการประสานสายตากับการยืนย่นหรือตอกย้ำความในใจ ไม่ใช่การก้มหน้าหาเศษเหรียญหรือมองฟ้ามองอากาศรอบตัวไปเรื่อย บางช่วงที่ต้องการเน้นถึงอารมณ์ต่าง ๆ เช่นเศร้าสุด ๆ รันทดเสียใจอย่างมากมาย รักอย่างสุดซึ้ง ก็ควรใช้สายตาประสาน (Eye Contact) กับผู้ฟังบ้าง

2. น้ำเสียง คือเสียงที่เกิดจากการออกเสียงด้วยเทคนิคเฉพาะตัวโดยใส่อารมณ์ประกอบเข้าไปด้วย ไม่ว่าจะใครจะมีเสียงในระดับไหนก็สามารถร้องเพลงให้ไพเราะได้ด้วยการฝึกการใช้น้ำเสียงให้เหมาะกับอารมณ์เพลง และเทคนิคในการออกเสียงทั้งนี้เพราะน้ำเสียงที่เปล่งออกมาในระดับที่แตกต่างกันย่อมสื่ออารมณ์ได้แตกต่างกันออกไปด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็เสียงเบา เสียงดัง เสียง

กระชับ เสียงตะโกน รวมทั้งการเน้นคำบางคำ จะทำให้รู้สึกที่แตกต่างออกไปตามอารมณ์ของบทเพลงนั้น ๆ ด้วย

3. ทำท่าง คำว่าทำท่างสำหรับการร้องเพลง คือการใช้ร่างกายซึ่งประกอบไปด้วยการยืน เดิน การเคลื่อนไหว ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย การเอี้ยวตัว การโน้มตัว การใช้ฝ่ามือ ข้อมือ ซึ่งทั้งหมดนี้จะมีหน้าที่ในการตอกย้ำในสิ่งที่เราต้องการสื่อออกไปให้ผู้ฟังรู้สึกเชื่อมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยสร้างบุคลิกภาพที่ดีของนักร้องและส่งเสริมเสียงร้องให้มีความน่าสนใจ ทำให้ผู้ฟังรู้สึกสอคล้องตามและมีอารมณ์ร่วมไปกับบทเพลงนั้น ๆ

การเรียนการสอนร้องเพลงนั้นได้ถูกนำมาเป็นแนวความคิดในการพัฒนาศักยภาพในด้าน การร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค เพราะการเรียนการสอนร้องเพลงนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ศิลปินในค่ายเกิดการพัฒนาทางด้านทักษะด้านการร้องเพลง ทั้งทางด้านการเรียนรู้พื้นฐานในการร้องเพลงรวมถึงการแสดงออกบนเวที ตลอดจนการศึกษาศาสตร์และความหมายของบทเพลงที่ตนเองจะร้องเพื่อจะใช้ในการบันทึกเสียง และ แสดงบนเวที

บริบทพื้นที่ที่ทำการวิจัย

การทำวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินค่ายโมโนมิวสิค ผู้วิจัยได้ทำการลงพื้นที่และเก็บข้อมูลจากสถานที่จริงที่ค่ายโมโนมิวสิค ซึ่งตั้งอยู่ที่ 200 หมู่ 4 อาคารจัสมิน อินเทอร์เน็ตเซ็นเตอร์ ชั้น 17 ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ. ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120

ภาพที่ 6 สถานที่ตั้งค่ายโมโนมิวสิค

ภาพที่ 7 แผนที่แสดงสถานที่อาคารสำนักงาน จัสมินอินเตอร์เนชั่นแนล

โมโนมิวสิกเป็นค่ายเพลงในเครือบริษัท โมโน เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด ที่ประกอบธุรกิจทางด้าน เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ซึ่งประกอบไปด้วย เว็บไซต์, ภาพยนตร์, ทีวีดิจิตอล, นิตยสารที่มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายทุกเพศทุกวัยค่าย โมโนมิวสิก บริหารงานโดย คุณ รัชพล จิตพิงกรรม ซึ่งยึดหลักการบริหาร โดยให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และสร้างความเชื่อมั่นให้กันและกัน เพื่อให้ทุกฝ่ายมีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจน ซึ่งระบบการบริหารงานในองค์กรหลัก ๆ แบ่งได้ดังนี้

1. ผู้บริหาร
2. ทีมงาน
3. ศิลปิน

โมโนมิวสิกประกอบไปด้วยพนักงานทั้งหมด 27 คน และศิลปินจำนวน 72 คน โดยศิลปินจะถูกแบ่งตามลักษณะแนวเพลงดังต่อไปนี้

1. กลุ่มเพลงป๊อปฟังสบาย จะแบ่งเป็น ศิลปินชาย 4 คน และหญิง 6 คน โดยศิลปินกลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่เน้นกลุ่มคนฟังตั้งแต่ ระดับมหาวิทยาลัย จนถึง ระดับคนทำงาน ประกอบด้วยศิลปินดังต่อไปนี้

- 1.1 พีท พีระ
- 1.2 อ๋อน ลัคนา
- 1.3 หนึ่ง อภิวัฒน์ (หนึ่ง ETC)

- 1.4 แอน ชิตีมา
- 1.5 ปั่น ไพบูลเกียรติ เขียวแก้ว
- 1.6 บีมี จารุวรรณ
- 1.7 เป้ง ณิชฌิษา (เป้ง TheStar)
- 1.8 ตี๋อง วิตติวัต พันธุรัถย์
- 1.9 จี๊บ เบญจฉัตร

2. ศิลปินในกลุ่มวงดนตรี จะแบ่งเป็น ศิลปินชาย 41 คน ซึ่งมีอายุโดยเฉลี่ยตั้งแต่ 16-30 ปี เป็นกลุ่มที่เน้นคนฟังตั้งแต่ ระดับมัธยมถึงวัยคนทำงาน ประกอบด้วยศิลปินดังต่อไปนี้

- 2.1 SPF
- 2.2 ปั่น เจษฎา (ปั่นBasher)
- 2.3 Fuse
- 2.4 สุขุมวิท 66
- 2.5 C2
- 2.6 Sleeping Eight
- 2.7 Status Single
- 2.8 Radio Garden
- 2.9 Run Ran Run

3. ศิลปินในกลุ่มป๊อปแดนซ์ จะแบ่งเป็น ศิลปินชาย 7 คน หญิง 14 คน ซึ่งมีอายุโดยเฉลี่ย ตั้งแต่ 16 ปี –24ปี และยังศึกษาอยู่ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย - ระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย ศิลปินดังต่อไปนี้

- 3.1 Candy Mafia
- 3.2 Evo 9
- 3.3 G Twenty
- 3.4 Cup Z

โมโนมิวสิกเป็นค่ายเพลงขนาดเล็กที่ประกอบธุรกิจทางด้านเสียงเพลง ซึ่งมีพนักงานจำนวนไม่มาก มีอายุโดยเฉลี่ยตั้งแต่ 17-35 ปี พนักงานโดยเฉลี่ยแต่ละคนมีวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับปริญญาตรี-ปริญญาโท โดยพนักงานทุกคนจะมีตำแหน่งหน้าที่ ความรับผิดชอบในส่วนของตนเองอย่างชัดเจน และมีเวลาปฏิบัติงานตั้งแต่ 10.00-19.00โดยประมาณ

ศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ในกลุ่มป๊อปแดนซ์ จะแบ่งเป็นศิลปินชาย 7 คน หญิง 14 คน ซึ่งมีอายุโดยเฉลี่ยตั้งแต่ 16 ปี –24ปี และยังศึกษาอยู่ในระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย - ระดับอุดมศึกษา

ซึ่งส่วนมากมีผลการเรียนที่ดี เติบโตมาจากครอบครัวที่ดี ก่อนข้างมีฐานะ ครอบครัวให้การเอาใจใส่ และเข้มงวดทั้งด้านการเรียนและเรื่องกิจกรรม และยังให้การสนับสนุนเรื่องการร้องเพลงและส่งเสริมให้ทำงานในวงการบันเทิง

โมโนมิวสิกเริ่มก่อตั้งในยุคที่เป็นยุคของดิจิตอล ซึ่งเป็นยุคที่ผู้บริโภคให้ความสนใจในเรื่องของเทป ซีดี น้อยลง ทำให้โมโนมิวสิกต้องเปลี่ยนวิธีการจัดจำหน่ายโดยให้ผู้ฟังจ่ายค่าบริการ และเลือกฟังเพลงและดาวโหลดผ่านระบบออนไลน์ในรูปแบบStreaming, การดาวโหลดเสียงรอสาย, และการขายงานโชว์ให้ศิลปิน

โมโนมิวสิกมีการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ให้กับศิลปินในกลุ่มป๊อปแดนซ์ โดยจัดให้มีการเรียนเต้น, เรียนร้อง และรวมไปถึงการเรียนในด้านการแสดง และไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ โดยศิลปินแต่ละคนจะต้องเข้าเรียน ทั้งการเต้น, ร้อง และการแสดงควบคู่กันไป โดยการเรียนการสอนในแต่ละวิชา จะมีการจัดเวลาเรียนให้ไม่กระทบกับการเรียนของศิลปิน หรือ การไปรับงานแสดงโชว์โดยศิลปินซึ่งศิลปินแต่ละคนต้องตรวจสอบคิวงานผ่าน ปฏิทินใน www.Gmail.com โดยในปฏิทินจะระบุ วัน/เวลา/สถานที่ และกิจกรรมที่ต้องไปและรวมไปถึงการเรียนร้องเพลง การเรียนเต้น และการเรียนการแสดง

Dance Class เรียนเป็นกลุ่ม และเดี่ยว โดยจัดให้เรียนสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง โดย เรียนครั้งละ 4 ชั่วโมง

Voice Class เรียนแบบเดี่ยว และแบบกลุ่ม โดยจัดให้ทุกคนได้เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง แบบเดี่ยว จะเรียนแบบตัวต่อตัว คนละ 1-2 ชั่วโมง ในแบบกลุ่มจะแบ่งเป็นกลุ่มละ 1-4 คน เรียนครั้งละ 4 ชั่วโมง โดยเรียนแบบตัวต่อตัวที่ละคน

Acting Class เรียนเป็นกลุ่ม โดยจัดให้เรียนครั้งละ 2-3 ชั่วโมง โดยศิลปินแต่ละคนได้ผ่านการคัดเลือกจากทางค่ายโมโนมิวสิก และเข้ารับการฝึกฝนเพื่อเป็นศิลปินฝึกหัด เป็นเวลา 2-3 ปี ในประเทศไทย และเมื่อใกล้จะออกผลงานเพลงทางค่ายโมโนจะมีการส่งให้ศิลปินไปเรียนเพิ่มเติมในด้านทักษะการเต้นที่ประเทศเกาหลีใต้ เป็นเวลา 3 เดือน

ภาพที่ 8 กิจกรรมการเรียนการสอนเต้น

ภาพที่ 9 กิจกรรมการเรียนการสอนเต้น

ภาพที่ 10 กิจกรรมการเรียนการสอนเต้น

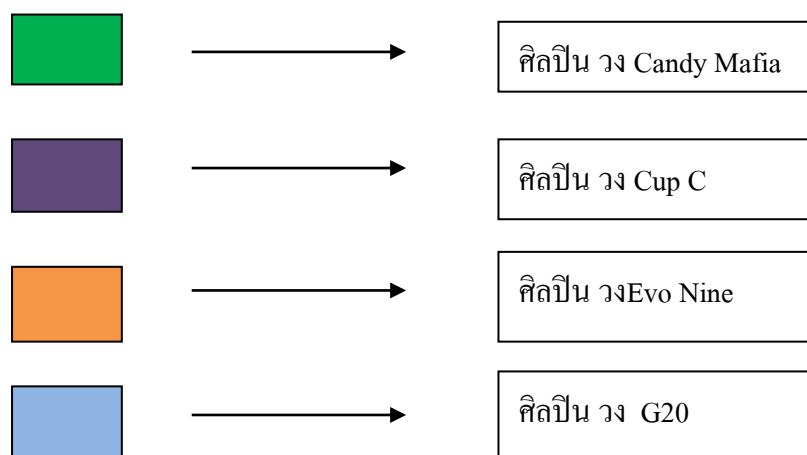
ภาพที่ 11 กิจกรรมการเรียนการสอนเต้น

กิจกรรมของศิลปินทวงง ในระหว่างเดือน ตุลาคม – ธันวาคม ปี 2557

ภาพที่ 12 ตารางกิจกรรมศิลปิน

จากตารางด้านบน จะเห็นได้ว่า ทางค่ายมีการกำหนดให้ศิลปินได้ตรวจสอบวัน/เวลา/สถานที่ด้วยตนเองจากเว็บไซต์ www.Gmail.com ว่า ศิลปินแต่ละวง และแต่ละคน ต้องทำกิจกรรมอะไรบ้างในวันนั้น ๆ เดือนนั้น ๆ โดยจะแบ่งตามสีต่าง ๆ ดังนี้

ภาพที่ 13 วิธีการตรวจสอบคิวงานศิลปิน

ซึ่งตารางดังกล่าวจะลงรายละเอียดในการมาเข้าเรียนร้องเพลง เรียนเต้น โดยการกำหนดวันเวลาดังกล่าว ฝ่ายดูแลศิลปินจะต้องมีการซักถามศิลปินถึงเรื่องวัน/ เวลา ที่ศิลปินนั้นสะดวก และในกรณีที่ศิลปินบางคนยังคงเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ยังเรียนอยู่ ก็จะต้องส่งตารางเรียนให้กับฝ่ายดูแลศิลปินได้ทำการวางตารางเพื่อไม่ให้มีผลกระทบต่อการศึกษาของศิลปิน และในส่วนกรณีที่ศิลปินติดภารกิจส่วนตัวต่าง ๆ ศิลปินจะต้องแจ้งให้ฝ่ายดูแลศิลปินทราบและลงคิว และวันเวลา ให้ผู้ดูแลศิลปินทราบล่วงหน้าอย่างน้อย 1 เดือน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัทม์ชนิต ปัญญาสังข์ (2550) ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่อง การสอนวิชาขับร้องสากลกรณีศึกษา โรงเรียนดนตรีมีฟ้ามีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสอนวิชาขับร้องสากลโดยศึกษาในด้านต่างๆ ได้แก่ การวางแผนการสอน เทคนิคและวิธีการสอน สื่อการสอน การประเมินผลและรวมไปถึงสภาพปัญหาต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนดนตรีมีฟ้า ในช่วงระยะเวลา พ.ศ.2550 จากผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่มีการวางแผนในระยะสั้นโดยไม่มีการบันทึกเพราะสามารถจำได้ และในการสอน 1 ชั่วโมงจะสอนแบบตัวต่อตัว หรือ เป็นคู่ จะมีการวิเคราะห์ถึงปัญหาในการร้องเพลงของนักเรียนก่อนแล้วจึงวางแผนเฉพาะบุคคล เทคนิคและวิธีการสอนร้องเพลงที่โรงเรียน

ดนตรีมีฟ้ามีหลายวิธีขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่จะสอน อายุของนักเรียน ประสบการณ์และทักษะทางดนตรีของนักเรียน สไลด์เพลงที่เรียน รวมถึงความแตกต่างกันของครูผู้สอนแต่ละคนในแง่ของการศึกษา ความถนัด อุปกรณ์จัดวิทยากรสอน ประสบการณ์ในการสอน สื่อการสอนที่โรงเรียนดนตรีมีฟ้าใช้ จะประกอบด้วย เปียโน, เครื่องเสียง, ไมโครโฟน, หนังสือโน้ตเพลง, แสตนด์เนื้อเพลง รวมถึงแบบฝึกหัดต่างๆ การวัดผลและประเมินผล สามารถแบ่งได้เป็น 4 แนวทาง คือ 1) ประเมินผลโดยครูผู้สอน 2) ส่งนักเรียนขึ้นคอนเสิร์ต 3) การส่งนักเรียนสอบเกรด 4) การประเมินผลด้วยตนเอง ด้านสภาพปัญหาในการเรียนการสอนแบ่งเป็นสองส่วนคือ ปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียน และจากผู้ปกครอง ปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากนักเรียนได้แก่ นักเรียนขาดการซ้อม จึงทำให้ใช้เวลาในการแก้ปัญหานั้นๆ นานกว่าที่ครูผู้สอน ได้วางแผนไว้ และนักเรียนบางคนต้องการร้องเพลงป๊อปเท่านั้น ไม่ยอมอ่านโน้ต ปัญหาที่เกิดจากผู้ปกครองได้แก่ ผู้ปกครองขาดความเข้าใจในการเรียนร้องเพลง และคิดว่าอยากให้นักเรียนร้องเพลงที่ตนชื่นชอบ แต่เพลงดังกล่าวไม่เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และ ผู้ปกครองคิดว่าการมาเรียนที่โรงเรียนดนตรีมีฟ้า จะมีโอกาสออกเทป

บุคลรัตน์ เจตนธรรมจักร(2537)ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง กลยุทธ์ของการสร้างภาพลักษณ์ นักร้องไทยสังกัด บริษัท คีตาเรคคอร์ด จำกัด ในช่วงระยะ พ.ศ. 2531-2534 จากการศึกษาการสร้างภาพลักษณ์นักร้องสังกัดคีตา ฯ พบว่ามีการสร้างภาพลักษณ์มี 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การแสวงหาตัวนักร้อง ทำการคัดเลือกบุคคลากรที่จะมาเป็นนักร้องจากบุคคล 2 ประเภท
 - 1.1 ดารา เป็นดาราที่ได้รับความนิยม
 - 1.2 บุคคลที่อยู่ในวงการเพลง เช่น นักแต่งเพลง ครีเอทีฟของบริษัทคีตา ฯ
2. การสร้างภาพลักษณ์ กลยุทธ์การสร้างภาพลักษณ์นักร้องของบริษัทคีตา ฯ มี 3 ลักษณะ ดังนี้
 - 2.1 จากตัวของนักร้อง
 - 2.2 จากจินตนาการของครีเอทีฟ
 - 2.3 จากสินค้าผู้อุปถัมภ์
3. การโปรโมชัน ผู้วิจัยพบว่า การโปรโมชันของบริษัทคีตา ฯ ได้จัดทำขึ้นเป็นสูตรสำเร็จไว้แล้ว โดยมีองค์ประกอบดังนี้คือ
 - 3.1 การเปิดแผ่นทางวิทยุ
 - 3.2 การโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ทางสื่อสิ่งพิมพ์
 - 3.3 สปอตโฆษณา
 - 3.4 มิวสิควีดีโอ
 - 3.5 คอนเสิร์ต มีคอนเสิร์ตใหญ่ในกรุงเทพฯ 1 ครั้ง

ฐิติมา นิลเพ็ชร (2553) ได้ทำการ ศึกษาเรื่อง การจัดตั้งบริษัทบริหารงานศิลปิน กรณีศึกษา บริษัทมีฟ้าจำกัด ในช่วงระยะเวลา พ.ศ. 2553 วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาเกี่ยวกับการจัดตั้ง บริษัทบริหารงานศิลปิน และระบบการบริหารศิลปินในองค์กรซึ่งพบว่ามีปัญหาในการพัฒนา ศิลปินโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้ได้แก่ ครูผู้สอน ในปัจจุบันครูผู้สอนมุ่งเน้นสอนตามทักษะด้านการ ร้องเพลงเพียงอย่างเดียว ไม่สามารถสอนในส่วนของการแสดง การเต้น และการพัฒนาฝีมือไปได้ พร้อม ๆ กัน โดยครูผู้สอนเพียงท่านเดียว นอกจากนี้ปัญหาในเรื่องของแนวการสอนร้องเพลงนั้นจะ เน้นไปทางทฤษฎีของการร้องเพลง แก่ใจจุดบกพร่องของการร้องเพลง ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดิม ไม่มีการพัฒนาการร้องที่แตกต่างเหมาะสมกับสไตล์เพลงในยุคปัจจุบัน นอกจากนั้นยังมีเรื่อง เวลา ในการฝึกซ้อม เพราะศิลปินก็เหมือนกับคนทั่วไปที่จะต้องใช้เวลาและหน้าที่ส่วนตัว ศิลปินส่วนใหญ่ยังอยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นศิลปินที่อยู่ในวัยเรียน จึงต้องแบ่งเวลาเพื่อการเรียนรู้ ทำให้ไม่สามารถ หุ่นเทกับการฝึกฝนและพัฒนาได้อย่างเต็มที่ ซึ่งปัญหานี้เชื่อมโยงกับปัญหาการคัดเลือก ซึ่งเมื่อ ศิลปินส่วนใหญ่อยู่ในวัยเรียนและเป็นวัยรุ่น ผู้ปกครองย่อมเข้ามามีบทบาทในการจัดการระบบชีวิต ของศิลปิน ดังนั้นการที่จะแบ่งเวลามาฝึกซ้อมอย่างเดียวจึงเป็นเรื่องที่ยากลำบาก และยังมีปัญหา อื่นๆ อาทิเช่น ทักษะความสามารถของศิลปินบางคนไม่สามารถพัฒนาไปได้ กล่าวคือ ใช้เวลา ฝึกซ้อมมาเป็นเวลานานแล้ว แต่ไม่มีการพัฒนาหรือ พัฒนาได้ไม่ถึงมาตรฐาน อีกทั้งปัญหาที่พบ บ่อยคือศิลปินเมื่อมีชื่อเสียง หรือประสบความสำเร็จนั้น มักจะละเลย และเบียดเบียนในการฝึกซ้อม พัฒนาทักษะทางความสามารถ ทั้งการร้องเพลง การเต้น การแสดงออกบนเวที ทำให้ศักยภาพที่เป็น อยู่ลดลง

สวรรยา แก้วมีชัย (2550) ได้ทำการศึกษาเรื่อง กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้กำกับกับการขับ ร้องและนักร้องเพื่อการพัฒนาการสำหรับการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล ซึ่งพบว่าปัญหาในด้าน การพัฒนาการขับร้องของนักร้องและปัญหาของวงการเพลงไทยสากลแทบทั้งหมด เกิดขึ้นจากสิ่ง สองสิ่ง คือ “ธุรกิจ “ และ “เทคโนโลยี” เริ่มจากการทำธุรกิจเพลงไทยสากลได้รับผลกระทบจาก เทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นในรูปแบบของเทปซี ดีดีเถื่อน และการดาวน์โหลดข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต ทำให้ผลกำไรของค่ายเพลงลดลง เมื่อเป็นเช่นนี้ทางค่ายจึงลดต้นทุนในการผลิตอัลบั้มเพลง แล้วหันไป เพิ่มปริมาณของตัวเพลงให้มากขึ้น ค่ายเพลงจึงจำเป็นต้องหานักร้องใหม่ ๆ มากขึ้นตามไปด้วยเพื่อ ตอบสนองความต้องการทางตลาด โดยมุ่งเน้นที่หน้าตาและบุคลิกภาพมากกว่าความสามารถด้าน การร้อง เพื่อให้ง่ายต่อการสร้างภาพลักษณ์ในการประชาสัมพันธ์ ส่วนการร้องนั้นสามารถใช้วิธี ปรับแต่งเสียงร้องของนักร้องให้ดีขึ้นได้ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และเมื่อผลงานสำเร็จ ก็จะใช้ กลยุทธ์ทางการตลาดต่าง ๆ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้นักร้องคนนั้นกลายเป็นที่นิยมชมชอบ ยิ่งค่าย เพลงใหญ่เท่าไรก็ยังมีสื่ออยู่ในมือมากเท่านั้น ส่งผลให้ค่านิยมการฟังเพลงของคนไทยเปลี่ยนไป

ตามกลไกของตลาด เนื่องจากต้องฟังตามทีื่อนำเสนอโดยไม่มีทางเลือกมากนัก ปัญหาด้านการพัฒนาการขับร้องของนักร้องก็ได้รับผลกระทบจากธุรกิจและเทคโนโลยี เช่นเดียวกัน โดยที่เห็นได้ชัดเจนที่สุดคือ นักร้องขาดวินัยในการฝึกฝนตนเอง ไม่มีความตั้งใจและอดทนในการร้องเพลงมากนัก เนื่องจากรู้สึกว่าการร้องเพลงเป็นเรื่องง่าย ร้องเพี้ยนหรือร้องไม่ตรงจังหวะก็สามารถใช้เทคโนโลยีปรับจูน(Tune)ให้ถูกต้องได้ ซึ่งนักร้องบางคนถึงขนาดใช้วิธีการออกเสียงพูดแล้วค่อยปรับให้กลายเป็นทำนองเพลงก็มี บางคนบันทึกเสียงไปแค่ครึ่งเพลง จากนั้นผู้กำกับการขับร้องก็ใช้วิธีการคัดลอกเสียงมาวางในท่อนที่มีเนื้อหาและทำนองซ้ำกัน นอกจากนี้ค่ายเพลงต่าง ๆ มักให้การสนับสนุนในเรื่องการเรียนร้องเพลงค่อนข้างน้อย โดยส่วนมากจะฝึกฝนนักร้องในช่วงก่อนการออกอัลบั้มเท่านั้น แต่เมื่อมีชื่อเสียง ก็ได้หยุดการพัฒนาช่วงนี้ไป เนื่องจากต้องไปรับงานต่าง ๆ เพื่อความนิยมและรายได้ที่มากกว่า และเมื่อถึงเวลาต้องมาบันทึกเสียงออกผลงานเพลงชุดใหม่ นักร้องจึงใช้เพียงประสบการณ์ในการแสดงคอนเสิร์ตหรือใช้ความรู้ที่ตนมีอยู่เดิมเท่านั้น โดยผู้กำกับการขับร้องบางคนก็ไม่สามารถมีเวลาในการสอนนักร้องได้ เต็มที่เนื่องจากเวลาที่เร่งรัดในการบันทึกเสียง หรือผู้กำกับการขับร้องบางคนไม่มีความรู้ด้านการใช้เสียงเลย ทำได้เพียงช่วยฟังและเลือกเสียงร้องของนักร้องให้ดีที่สุดเท่านั้น

อำนาจ นิติพัฒนากิริภัก (2550) ได้ทำการเปรียบเทียบทัศนคติผู้บริโภคที่มีผลต่อศิลปินของนักร้องของบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด(มหาชน) กับ บริษัท อาร์.เอส. โปรโมชัน จำกัด (มหาชน) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง แผลงที่อยู่อาศัยตามทะเบียนบ้านระบุว่าเป็นคนกรุงเทพฯ อายุระหว่าง 26 ถึง 35 ปี ระดับการศึกษาสูงสุดอยู่ในระดับปริญญาตรี มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้ต่อเดือนเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 25,000 บาท โดยมีทัศนคติในด้านต่าง ๆ ได้แก่ คุณภาพของผลงานเพลงของนักร้อง, ความรู้สึกต้องการโดยส่วนตัว, ประเภทของแนวดนตรี, บุคลิกส่วนตัวของนักร้อง, และภาพลักษณ์ที่นำเสนอต่อสาธารณชนที่มีต่อศิลปินของบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด(มหาชน) มีระดับคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าศิลปินของบริษัท อาร์.เอส. โปรโมชัน จำกัด (มหาชน) กล่าวคือทัศนคติต่อศิลปินนักร้องของบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด(มหาชน) กับทัศนคติต่อศิลปินนักร้องของบริษัท อาร์.เอส. โปรโมชัน จำกัด(มหาชน) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ซึ่งทัศนคติที่มีต่อศิลปินของบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) มีค่าคะแนนเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี-ดีมาก และมีค่าคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการแสดงออกอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง-มาก ซึ่งสามารถบ่งบอกได้ว่า พฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้บริโภคที่มีต่อตัวศิลปิน

ธันธีร์ตา กิจอนันต์ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ กลยุทธ์การบริหารจัดการนักแสดง ในสังกัดกรณีศึกษา สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7” มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาช่องทางการหานักแสดงในสังกัดของสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7
2. เพื่อศึกษาวิธีการและหลักการในการคัดเลือกนักแสดงในสังกัดของสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7
3. เพื่อศึกษากลยุทธ์การบริหารจัดการนักแสดงในสังกัดสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7
4. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของนักแสดงในสังกัดสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7

ผลการศึกษาพบว่า สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 นับว่าเป็นสถานีที่ได้รับความนิยมอยู่ในอันดับต้นๆของประเทศไทย และเนื่องจากความสำเร็จของทางสถานีส่งผลให้นักแสดงต่างก็ต้องการร่วมงานด้วย ผลงานและชื่อเสียงที่ยาวนานของทางสถานีส่งผลต่อการตัดสินใจเช่นสัญญาเป็นนักแสดงในสังกัดของนักแสดง โดยช่องทางการสรรหานักแสดงในสังกัดของสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 แบ่งออกเป็น 4 ช่องทาง ดังนี้ 1. สมัครด้วยตนเอง 2. เวทีการประกวดที่สถานีจัดขึ้นและเวทีการประกวดที่เป็นพันธมิตรกับทางสถานี 3. บริษัท โมเดลลิง/ผู้จัดหานักแสดง 4. สื่อมวลชนโดยสถานีมีวิธีการและหลักการในการคัดเลือกนักแสดงในสังกัดเบื้องต้นคือ คัดเลือกจากประวัติและรูปภาพ โดยจะต้องมีลักษณะทางกายภาพ มีบุคลิกที่เหมาะสมกับภาพลักษณ์ทางสถานีเพื่อนำมาทดสอบหน้ากล้อง หลังจากนั้นนำไปพิจารณาเพื่อเซ็นสัญญา และฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะต่อไป สำหรับกลยุทธ์ในการบริหารจัดการนักแสดงในสังกัดของทางสถานีจากการศึกษาพบว่า ทางสถานีเน้นการบริหารแบบครอบครัว เพื่อสร้างความสนิทสนมกับนักแสดงในสังกัดและมีการมอบหมายงานตามความสามารถและตามความเหมาะสมของนักแสดงแต่ละคน โดยทางสถานีไม่ได้มีกฎระเบียบข้อบังคับตายตัว แต่ให้ความสำคัญในเรื่องความประพฤติการวางตัวในสังคมของนักแสดงจะต้องไม่กระทบภาพลักษณ์ของทางสถานีสำหรับปัญหาและอุปสรรคหลักของการบริหารจัดการนักแสดงของทางสถานีคือ การขาดแคลนนักแสดงที่มีจำนวนไม่เพียงพอต่อจำนวนการผลิตละคร สำหรับในส่วนของคุณภาพและประสิทธิผลของนักแสดงในสังกัดของทางสถานีประสิทธิผลของนักแสดงวัดจากพัฒนาการในด้านการแสดงของนักแสดงแต่ละคน รวมไปถึงสื่อมวลชนต่างมองว่าความสำเร็จของนักแสดงขึ้นอยู่กับผลการตอบรับของประชาชน

แรกขวัญ สวาสดิพันธ์ (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสื่อสารการตลาดของค่ายเพลง โมโนมิวสิคผ่านสื่อยูทูบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) เพื่อศึกษาการโปรโมทผลงานศิลปินผ่านสื่อยูทูบของค่ายเพลง โมโนมิวสิค 2) เพื่อศึกษารูปแบบแนวเพลงของศิลปินที่เป็นจุดขายทางการตลาดของค่ายเพลง โมโนมิวสิค ผลการวิจัยพบว่า การสื่อสารการตลาดของค่ายเพลง โมโนมิวสิคผ่านทางสื่อยูทูบ มีประสิทธิภาพสูงที่สุดและได้รับผลตอบรับที่ดีที่ได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากสถิติการเข้าชมและการติดตามผลงานเพลงและศิลปินทางสื่อยูทูบ โดย

ผลการวิจัยคือ สื่อยูทูปคือช่องทางหลักในการโปรโมทผลงานเพลงและศิลปินของค่ายเพลงโมโนมิวสิค ที่ได้รับความนิยมสูงสุดจากผลงานประเภท มิวสิควิดีโอ ที่มีความยาวกึ่งหนึ่งสั้น และใช้การลงทุนในการผลิตที่สูงมากกว่าค่ายเพลงอื่นๆ โดยไร้ข้อจำกัดในเรื่องของพื้นที่การใช้สื่อที่ไม่มีค่าใช้จ่ายในการซื้อพื้นที่ที่โทรทัศน์ไม่สามารถทำได้ และใช้เทคนิคในการสร้างยูทูปแชนเนลที่ทำให้คนทั่วไปที่เข้ามาชมวิดีโอได้ชมวิดีโอที่หลากหลายวนเวียนอยู่ภายในยูทูปแชนเนลอย่างเป็นทางการของค่ายเพลงโมโนมิวสิคส่งผลให้ศิลปินและผลงานเพลงเป็นที่รู้จักและได้รับผลตอบแทนที่ได้อย่างกว้างขวางมากขึ้นผ่านทางสื่อยูทูปด้วยผลงานเพลงประเภท Boy Band, Girl Group ซึ่งถือเป็นกลยุทธ์การตลาดของค่ายเพลงโมโนมิวสิค เพราะเป็นแนวเพลงที่ได้รับความนิยมสูงสุดจากแฟนเพลงเป้าหมายที่ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเด็กวัยรุ่น

อาติส บัวสุวรรณ (2556) ได้ทำการศึกษาเรื่อง กระบวนการพัฒนาศิลปินของค่ายเพลง อิสระ ทัศนศึกษา บริษัทสมอลส์รูม จำกัด และบริษัทสไปร์ซซี้ดิสก์ จำกัด. มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาขั้นตอนและวิธีการพัฒนาศิลปินของทั้ง2บริษัท พบว่า การบริหารศิลปินของทั้งสองค่ายนั้น มีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก ยกเว้นในด้านการปฏิบัติงานเชิงลึกของแต่ละขั้นตอน อีกทั้งปัญหาที่พบจากการทำงานของทั้ง 2 บริษัท คือ ด้านการทำงานกับตัวบุคคล เนื่องจากศิลปินนั้นเป็นมนุษย์ ใน การพัฒนาและการบริหารงานต่าง ๆ จึงมีความแตกต่างจากการบริหารสินค้าทั่วไปเพราะศิลปินมีความรู้ลึกซึ้งนึกคิด จึงต้องใช้หลักในการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์และจริยธรรมในการบริหารทรัพยากรมนุษย์เป็นหลัก กระบวนการพัฒนาศิลปินของค่ายเพลงอิสระ ประกอบไปด้วยปัจจัยสำคัญดังต่อไปนี้ 1)การคัดเลือกศิลปิน 2)การพัฒนาศิลปิน 3)การสร้างภาพลักษณ์ให้ศิลปิน 4)การดูแลศิลปิน 5)การใช้สื่อประชาสัมพันธ์ ผลจากการศึกษาจะสรุปได้ว่า ศิลปินในค่ายเพลงอิสระไม่เพียงแต่จะต้องมีความสามารถในการร้องเพลง, เล่นดนตรี, แสดงดนตรีได้ดีเท่านั้น ยังต้องมีความสามารถในการผลิตผลงานเพลงได้ด้วยตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเขียนคำร้อง, ทำนอง, และเรียบเรียงเสียงประสานอีกทั้งยังต้องมีภาพลักษณ์ที่โดดเด่นแตกต่างจากศิลปินที่มีชื่อเสียงอยู่แล้วในปัจจุบันโดยภาพลักษณ์นั้นจะต้องมีความสอดคล้องกับภาพลักษณ์ขององค์กร เพื่อให้ได้รับความสนใจจากกลุ่มผู้ฟังจนเป็นที่นิยม

ณัฐภรณ์ สติรกุล (2537) ได้ทำการศึกษาเรื่อง กระบวนการสร้างนักร้องยอดนิยมนิยม ของบริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการ และกลยุทธ์การสร้างนักร้องยอดนิยมนิยมของบริษัทแกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด โดยมีกรณีศึกษานักร้อง 4 ท่าน คือ คุณคริสติน่า อากิลา คุณมาลีวัลย์ เจมีน่า คุณเสาวลักษณ์ ลีละบุตร และคุณ จักรพรรณ์ อาบครบุรี พบว่า กระบวนการสร้างนักร้องยอดนิยมนิยมของบริษัทแกรมมี่เอ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด อาศัยแนวคิดกลยุทธ์ทางการตลาด การสื่อสารการตลาด และการสร้างภาพลักษณ์ เป็นแนวคิดหลักโดยเริ่มจาก

กระบวนการผลิตและสร้างสรรค์งานเพลง ซึ่งมีขั้นตอนสำคัญ ได้แก่ การสรรหานักร้อง, การทดสอบศักยภาพนักร้อง, การเรียนร้องเพลง, การหาแนวความคิดหลักของงานเพลง, การสร้างเนื้อร้อง-ทำนองและการบันทึกเสียง จนได้ผลงานออกมาเป็นเทปเพลง และส่วนกลยุทธ์การสร้างนักร้อง อาศัยแนวคิดทางด้านการสื่อสารการตลาดและการสร้างภาพลักษณ์ โดยยึดหลักการกำหนดบทบาท สร้างสรรค์บุคลิกลักษณะนักร้องให้สอดคล้องกับผลงานเพลงโดยการดึงจุดขายของงานเพลงผนวกเข้ากับจุดขายของตัวนักร้องให้เกิดความลงตัวและสร้างภาพลักษณ์ให้ชัดเจนขึ้นมา โดยอาศัยแผนการตลาด และการประชาสัมพันธ์ ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร

เพิ่มเกียรติ เรืองสกุล (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง กระบวนการผลิตนักร้องของอุตสาหกรรมเพลงไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงกระบวนการผลิตนักร้องของอุตสาหกรรมเพลงไทย ที่ประกอบด้วยกระบวนการคัดเลือกและกระบวนการสร้างนักร้อง โดยมุ่งเน้นศึกษากระบวนการเหล่านั้นใน 3 แนวเพลงหลักของอุตสาหกรรมเพลงไทย อันได้แก่ แนวเพลงไทยสากล แนวเพลงลูกทุ่ง และแนวเพลงเพื่อชีวิต ผลการวิจัยพบว่า บุคคลก่อนที่จะก้าวเข้ามาเป็นนักร้องในอุตสาหกรรมเพลงไทยนั้นยังมีอยู่ 2 ลักษณะคือ 1) เป็นบุคคลที่มีความมุ่งมั่นใฝ่ฝันที่อยากจะเป็นนักร้องจนถึงบุคคลที่ไม่เคยคิดฝันมาก่อน 2) เป็นบุคคลที่มีพรสวรรค์และมีทักษะทางด้านการเล่นเปียโนมาแล้ว จนถึงบุคคลที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย ในกระบวนการคัดเลือกนักร้อง พบว่าทั้ง 3 แนวเพลงมีขั้นตอนหลัก ๆ ที่คล้ายคลึงกัน 3 ขั้นตอนได้แก่ 1) การเสาะหานักร้อง การทดสอบ และการรับเข้าสังกัด แต่ละแนวเพลงจะมีเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกคล้ายคลึงกันคือ ความสามารถอุปนิสัย และรูปลักษณะของนักร้อง แต่ข้อแตกต่างที่สำคัญ คือแนวเพลงไทยสากลให้ความสำคัญในเกณฑ์รูปลักษณะของนักร้องมากที่สุด ในขณะที่แนวเพลงไทยลูกทุ่งให้ความสำคัญในเกณฑ์ความสามารถทางด้านร้องเพลงของนักร้อง และแนวเพลงเพื่อชีวิตให้ความสำคัญในเกณฑ์ความสามารถทางการแต่งเพลงเป็นหลัก ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อกระบวนการคัดเลือกนั้นพบว่า มี 3 ปัจจัย ได้แก่ กระแสของตลาดผู้ฟังเพลง กลุ่มบุคคลที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกนักร้อง และระบบอุปถัมภ์ สำหรับกระบวนการสร้างนักร้องนั้น พบว่าทั้ง 3 แนวเพลงมีขั้นตอนที่สำคัญเหมือนกัน 2 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนการสร้างผลงานเพลงให้กับนักร้อง และขั้นตอนการสร้างบุคลิกลักษณะให้กับนักร้อง แต่ใน 3 แนวเพลงมีวิธีการสร้างนักร้องที่แตกต่างกัน กล่าวคือ เพลงไทยสากลเน้นการสร้างรูปลักษณะของนักร้องมากที่สุด ส่วนแนวเพลงลูกทุ่งและเพลงเพื่อชีวิตเน้นการสร้างบทเพลงและความสามารถของตัวนักร้อง แต่อย่างไรก็ตามแนวทางของกระบวนการสร้างนักร้องจะขึ้นอยู่กับทิศทางความต้องการของผู้ฟังมากที่สุด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษารวบรวมข้อมูล การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค ในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนการสอน และการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค โดยศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ และทำการรวบรวมข้อมูลโดยทำการสำรวจและสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ซึ่งมีขอบเขตและขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ผู้ให้ข้อมูล
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ให้ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารค่ายโมโนมิวสิค 1 คน คือ คุณ รัชพล จิตพิงกรรม ผู้บริหารค่ายโมโน มิวสิค

กลุ่มที่ 2 ครูผู้สอน 1 คน คือ

นางสาว สิริภรณ์ แสงบุญนำ

ครูผู้สอนร้องเพลง

กลุ่มที่ 3 ศิลปินจำนวน 15 คนดังต่อไปนี้

นางสาว วรุณธร เทียมศักดิ์

สมาชิกวง Candy Mafia

นางสาว ปณัสยา กิตติถากุล

สมาชิกวง Candy Mafia

นางสาวรังสิต เนาวกุล

สมาชิกวง Candy Mafia

นางสาว ณิชฐนรี อนันต์ลักษณ์การ

สมาชิกวง Candy Mafia

นางสาว พชรวรรณ วาครักชิต

สมาชิกวง G20

นางสาว ปัญชลิษฐ์ สุริยประพัฒน์

สมาชิกวง G20

นางสาว พัชรินทร์ เศษฐ์สกุลวิจิตร

สมาชิกวง G20

นางสาว บารมิตา สาครจันทร์

สมาชิกวง G20

นางสาว ชานิสสา เอกวาริน	สมาชิกวง G20
นางสาว อรวีณ์ เหลือวิบูลย์พร	สมาชิกวง G20
นาย ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล	สมาชิกวง Evo 9
นาย ศตพัฒน์ รัตโนทัย	สมาชิกวง Evo 9
นาย รัชชานนท์ เรือนเพชร	สมาชิกวง Evo 9
นาย อนาวิต ชาติทอง	สมาชิกวง Evo 9
นางสาว ชัญญา อมฤต	สมาชิกวง Cup C

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ คือ การสัมภาษณ์ (Interview) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) โดยประกอบด้วย ส่วนสำคัญดังต่อไปนี้

1. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ศิลปินในค่ายเพลงโมโนมิวสิคซึ่งจะมีการร่างข้อคำถามไว้ล่วงหน้าซึ่งคำถามจะเป็นคำถามปลายเปิดซึ่งมีความสำคัญต่อการนำมาวิเคราะห์ข้อมูล และสามารถปรับเปลี่ยนถ้อยคำให้เหมาะสมกับผู้ให้ข้อมูลและผู้สัมภาษณ์ โดยใช้การบันทึกเสียงและนำมาถอดข้อมูลภายหลัง

2. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนร้องเพลงในค่ายโมโนมิวสิค โดยผู้วิจัยได้จัดทำหัวข้อคำถามไว้ล่วงหน้าก่อนไปทำการสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงและนำมาถอดข้อมูลภายหลัง

3. การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ผู้วิจัยจะทำหน้าที่สังเกตการสอน, ถ่ายภาพ, และบันทึกภาพด้วยกล้องวิดีโอ ระหว่างการเรียนการสอนและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์อีกครั้ง

4. สร้างแบบสัมภาษณ์ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยผู้วิจัยจะทำการร่างแบบสัมภาษณ์และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบและแนะนำข้อบกพร่อง โดยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมี 3 ประเด็นคือ เหมาะสม ไม่เหมาะสม และไม่แน่ใจ โดยพิจารณาข้อคำถามนั้นๆ ว่าสามารถวัดได้ตรงหรือสอดคล้องกันหรือไม่โดยเกณฑ์การประเมินมีดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง คำถามตรงเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์มากที่สุด

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าจะถามตรงเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าคำถามไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

นำข้อมูลที่ได้จากการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาทำการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาโดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC: Index of consistency ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์

$$\sum R \quad \text{แทน ผลรวมคะแนนความคิดเป็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

$$N \quad \text{แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

ผู้เชี่ยวชาญที่ประเมินแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วย 3 ท่าน คือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัศมี รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เข็มภักดิ์ เย็นเปี่ยม อาจารย์ประจำหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
3. อาจารย์ พนัง ปานช่วย อาจารย์ประจำหลักสูตร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาคณตรีตะวันตก มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

จากนั้นทำการคัดเลือกข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ไว้ และตัดข้อคำถามที่ไม่ผ่านเกณฑ์ออกโดยเกณฑ์การตัดสินตัดสิน IOC ที่เหมาะสมควรมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ตั้งแต่ 0.50 -1.00 ซึ่งแสดงว่าแบบสัมภาษณ์สามารถนำไปใช้ได้ และหากคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 0.50 ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไข เพราะไม่เป็นไปตามที่เนื้อหากำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ของการวิจัยจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหาที่มีค่า IOC = 1.00 แสดงว่าแบบสัมภาษณ์นั้นสามารถนำไปใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

โดยวิธีการสัมภาษณ์ (Interview) สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 วิธีดังนี้

1. เก็บข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง
2. เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ที่ได้ทำการสังเกตและทำการบันทึกภาพจากกล้องวิดีโอ และเครื่องบันทึกเสียงโดยมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ทำหนังสือออกจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ถึงผู้บริหารค่ายเพลง โมโนมิวสิกเพื่อขออนุญาตในการเก็บข้อมูล

2.2 นัดหมายวัน/เวลากับผู้ให้ข้อมูล

2.3 ทำการลงพื้นที่และเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทั้งแบบมีโครงสร้าง , แบบกึ่งโครงสร้าง และสังเกตการแบบไม่มีส่วนร่วม โดยใช้วิธีการถ่ายภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวระหว่างการจัดการเรียนการสอน

3. เก็บข้อมูลจากภาพถ่าย และข้อมูลที่จดบันทึกไว้จากการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ในระหว่างการจัดการเรียนการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากเอกสาร ข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์ข้อมูลจากการลงภาคสนามของผู้ให้ข้อมูลทั้ง 3 กลุ่ม และทำการจดบันทึก พร้อมกับการใช้กล้องถ่ายรูป กล้องวิดีโอ และการใช้เครื่องบันทึกเสียงเพื่อบันทึกเสียงในการสนทนา แล้วนำมาวิเคราะห์เนื้อหาและจัดกลุ่มเนื้อหา และนำเสนอข้อมูลในรูปแบบพรรณนา ตามประเด็นต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก
2. กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก” ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ผู้บริหารค่ายโมโนมิวสิก, ครูผู้สอนร้องเพลง, ศิลปิน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูลจะแบ่งลำดับการบรรยายตามหัวข้อได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก

ส่วนที่ 2 กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

ส่วนที่ 3 สภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานและข้อเสนอแนะ

ส่วนที่ 1 กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล, จากเอกสาร, และจากการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ผู้วิจัยได้สรุปเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนของโมโนมิวสิกได้ดังนี้

1. ผู้สอน

คือบุคลากรที่ทำหน้าที่สอนร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก โดยค่ายโมโนมิวสิก มีวิธีการคัดเลือกครูผู้สอนร้องเพลงที่จะมาทำการสอนร้องเพลงให้กับศิลปินในกลุ่มป๊อปปแดนซ์ โดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- 1.1 คัดเลือกจากผู้ที่มีความสามารถในการร้องเพลงและมีประสบการณ์ในการสอนร้องเพลงให้กับศิลปิน
- 1.2 คัดเลือกจากการสัมภาษณ์
- 1.3 มีบุคลิกภาพดี และมีวิสัยทัศน์ในการทำงานที่ดี
- 1.4 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและทำงานร่วมกับบุคลากรในองค์กรได้

ซึ่งนอกจากการสอนร้องเพลงเพียงอย่างเดียวแล้ว ครูผู้สอนจะต้องจัดเตรียมแผนการสอนเพื่อนำมาสอนให้กับศิลปิน และยังจะต้องทำการประเมินความสามารถศิลปินตลอดระยะเวลาการเรียนการสอน

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารในค่ายโมโนมิวสิก ในแง่มุมของการคัดเลือกครูผู้สอนร้องเพลง ได้ข้อสรุปดังนี้

ผู้บริหารจะให้ครูผู้สอนเตรียมแผนการสอนที่จะสอนทั้งหมดมานำเสนอแก่ผู้บริหารและทำการซักถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวและประสบการณ์ในการสอนร้องเพลงที่ผ่านมาจากนั้นผู้บริหารจะแนะนำองค์กรและแนะนำศิลปินในค่ายโดยการเปิดคลิปวิดีโอที่ศิลปินได้ทำการออกไปแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ และให้ครูผู้สอนแสดงความคิดเห็น สนทนากับครูผู้สอนในเรื่องของแนวทางการพัฒนาและแนะนำครูผู้สอนในเรื่องของแนวทางของวงแต่ละวงและสไตล์ของศิลปินแต่ละบุคคลเพื่อนำไปปรับใช้และนำไปพัฒนา

“...ได้ร่วมงานกับครูผู้สอนโดยการแนะนำจากโปรดิวเซอร์ท่านหนึ่งในค่ายโมโนมิวสิคในครั้งแรกก่อนที่จะนัดมาทำการสัมภาษณ์ ทางเราก็ได้ให้ครูผู้สอนเตรียมแผนการสอนที่จะสอนศิลปินในกลุ่มป๊อปแดนซ์ , วันเวลาที่สะดวก และข้อมูลส่วนตัวที่ใช้ในการสมัครมาด้วย และทำการสัมภาษณ์ โดยทางเราจะถามเกี่ยวกับเรื่องประสบการณ์ในการสอนร้องเพลงที่ผ่านมาเคยสอนที่สถาบันดนตรีอะไรมาบ้าง และสอนให้กับศิลปินในค่ายอะไรบ้าง และศิลปินคนไหนบ้าง และจากนั้นทางเราก็จะเล่าให้ครูผู้สอนทราบถึงระบบภายในองค์กรในเรื่องทั่วไป และแนะนำให้รู้จักศิลปินในค่ายในกลุ่มป๊อปแดนซ์ ว่ามีทั้งหมดกี่คน แบ่งเป็นวงอะไรบ้าง โดยการเปิดผ่านยูทูปที่เป็นรูปแบบวิดีโอที่บันทึกบรรยากาศในการแสดงสดตามงานต่าง ๆ ที่ศิลปินได้ไปออกงาน และถามคำถามกับครูผู้สอนว่า “จากการที่ชมวิดีโอแล้ว ศิลปินของเรายังบกพร่องในเรื่องอะไรบ้าง ควรเพิ่มเติมในส่วนใดบ้าง และควรจะมีวิธีที่จะพัฒนาอย่างไร ส่วนในเรื่องของการเรียนการสอน เราจะบอกครูเสมอ ๆ ว่าไม่ต้องการให้เด็กร้องเพลงเก่งมากระดับไปประกวดร้องเพลงระดับประเทศ แต่อยากให้เป็นเด็กที่มีความสามารถในระหว่างการแสดงอยู่บนเวทีและมีความเป็นมืออาชีพ และอยากให้ครูค้นหาสิ่งที่เป็นจุดเด่นของตัวนักร้องและนำจุดเด่นออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ แต่เราก็จะแนะนำว่าศิลปินวงนี้ไปในทิศทางใด แนวเพลงเป็นอย่างไร น่าจะไปในทิศทางใด ใครเหมาะจะร้องสไตล์แบบใด และให้ครูผู้สอนช่วยผลักดันด้านความสามารถตรงนั้น ในส่วนการวางแผน เรากำหนดให้เด็กได้เรียน ร้อง, เต้น, และเรียนการแสดง โดยการร้องเพลงจะกำหนดให้ทุกคนได้เรียนคนละ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ และทุก ๆ 6 เดือนจะมีการทดสอบความสามารถทั้งทางด้านการเล่น และการร้องควบคู่กัน ไป เพื่อเป็นการทดสอบความสามารถของศิลปินและวัดความสามารถของครูผู้สอนไปพร้อม ๆ กัน (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

2. ผู้เรียน

ค่ายโมโนมิวสิคมีวิธีการคัดเลือกผู้เรียนที่จะนำมาทำการฝึกเพื่อเป็นศิลปินฝึกหัดและพัฒนาเพื่อให้เป็นศิลปิน โดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. อายุระหว่าง 13-20ปี
2. เพศชาย หรือหญิง (ตรงเพศเท่านั้น)

3. มีบุคลิกภาพที่ดี สุขภาพร่างกายแข็งแรง
4. ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานทางการเต้น หรือร้องเพลง
5. ไม่ติดสัญญากับบริษัทหรือตัวแทน (Agency) อื่นๆ

ข้อมูลการสมัคร

1. ชื่อ-นามสกุล และชื่อเล่น
2. ที่อยู่ติดต่อได้
3. เบอร์โทรศัพท์มือถือ
4. วันเกิด, อายุ
5. ส่วนสูง, น้ำหนัก
6. สถานะการศึกษา
7. ความสามารถพิเศษ
8. งานอดิเรก
9. ผลงานที่เคยมี, รางวัล
10. รูปถ่ายเดี่ยว
11. คลิปวิดีโอการเต้น หรือร้อง หรือความสามารถพิเศษอื่นๆ (อย่างใดอย่างหนึ่ง) ของผู้สมัครเพียงคนเดียว ถ่ายโดยสมาร์ทโฟน แล้ว Upload ผ่าน YouTube โดยส่งมาเป็น Link โดยทางทีมงานจะคัดเลือกจากใบสมัคร และนัดมาทำการทดสอบ (Audition) ที่ค่ายโมโนมิวสิคอีกครั้ง ภายหลัง

2.1 ขั้นตอนในการคัดเลือกศิลปิน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการณ์จากสถานที่จริง และเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ จากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลในเรื่อง วิธีและขั้นตอนในการคัดเลือกศิลปิน ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาได้ดังนี้

หลังจากที่ทีมงานได้ทำการคัดเลือกจากคลิปวิดีโอและหลักฐานการสมัครแล้ว ทางทีมงานก็ได้ผู้สมัครที่ผ่านการคัดเลือกแล้วจำนวนหนึ่ง จึงทำการนัดวันเวลาเพื่อมาทำการออกดีซันสด ๆ ที่ค่ายโมโนมิวสิค โดยมีผู้ที่เข้าร่วมดูการออกดีซันคือ ผู้บริหาร, โปรดิวเซอร์, และครูสอนร้องเพลง จากนั้นจะทำการคัดเลือก โดยให้ผู้สมัครแต่ละคนแสดงความสามารถในรูปแบบการแสดงสด ซึ่งต้องมีทั้งการแนะนำตัว ร้องเพลง เต้น และเอ็นเตอร์เทนผู้ชมควบคู่กันไป ภายในเวลา 10 – 15 นาที โดยการคัดเลือกจะมีเกณฑ์การคัดเลือกในเรื่องของการร้อง การเต้น การแสดงออก หน้าเวที บุคลิกภาพโดยรวม และความมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการร้อง การเต้น การแสดง

“...หลังจากผ่านการคัดเลือกโดยทีมงานจากคลิปวิดีโอที่ผู้สมัครส่งมา ทางเราจะทำการคัดเลือกผู้ที่มีความสามารถโดดเด่น มาทำการออกดีซันสด ๆ ที่ค่ายอีกครั้ง โดยที่ทางเราจะ

กำหนดให้ผู้สมัครแสดงความสามารถในการร้อง , การเต้น, และการแสดงออกโดยสมมุติให้ผู้สมัครแสดงออกในลักษณะการแสดงสด ให้เหมือนว่ากำลังเล่นคอนเสิร์ต เพราะหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมาในการออ디션พบว่า มีหลายคนร้องดี เต้นดี แต่ยังขาดในเรื่องการแสดงออกด้านหน้าเวที ตื่นเต้นบ้าง ประหม่าบ้าง จึงทำให้เราต้องมีการเสริมเรื่องนี้เข้าไปด้วย เพราะผมคิดว่า คนร้องดี เต้นดี ในปัจจุบันนี้มีเยอะ แต่จะมีสักกี่คนที่เป็นตัวจริง ที่สามารถเล่นคอนเสิร์ตแล้วสามารถควบคุมคนดูที่มาชมคอนเสิร์ตและทำให้ผู้ชมสนุกและรู้สึกคล้อยตามไปกับการแสดง ในการคัดเลือกนั้น เราดูหลาย ๆ อย่างประกอบ ๆ กัน ตั้งแต่ บุคลิกภาพ , ความสามารถ และการแสดงออก รวมไปถึงความเป็นตัวของตัวเอง ทั้งในด้านบุคลิกภาพและเสียงร้องที่เป็นเอกลักษณ์ ซึ่งผมมองว่า ยุคนี้ ศิลปินที่จะประสบความสำเร็จ ต้องเป็นตัวจริงเท่านั้น สังเกตได้จากศิลปินที่ประสบความสำเร็จในบ้านเรา มักมีแนวทางที่ชัดเจน มีบุคลิกภาพที่ชัดเจน มีสไตล์การร้องเพลง เป็นของตัวเอง ไม่เหมือนใคร(รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

ภาพที่ 14 การคัดเลือกศิลปิน

ภาพที่ 15 การคัดเลือกศิลปิน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารค่ายโมโนมิวสิคในเรื่องของหลักเกณฑ์การคัดเลือกศิลปินและการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการรับสมัคร ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ค่ายโมโนมิวสิคมีการประชาสัมพันธ์เพื่อรับสมัครเยาวชน ที่สนใจจะเข้ามาทำการคัดเลือกผ่านหลายช่องทาง ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์โมโนมิวสิค , ประชาสัมพันธ์ผ่านสถาบันสอนร้องเพลง และคัดเลือกจากผู้ที่มีความสามารถและเป็นที่ยอมรับใน YouTube ซึ่งผู้สมัครต้องมีอายุตั้งแต่ 13-20 ปี โดยทางโมโนมิวสิคจะให้ส่งประวัติส่วนตัว หรือคลิปวิดีโอ และจากนั้นทีมงานจะคัดเลือกและนัดวันเวลา เพื่อมาออกฉันทน์ที่โมโนมิวสิคอีกครั้งภายหลัง

“...โมโนมิวสิคได้ทำการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ที่สนใจจะมาเป็นศิลปินฝึกหัดกับค่ายเราผ่านทางเว็บไซต์ www.mono-music.com โดยให้ผู้ที่สนใจทั้งชายและหญิงในรูปแบบ บอยแบนด์, เกิร์ลกรุ๊ป, นักร้องเดี่ยว และ วงดนตรี ที่มีอายุตั้งแต่ 13-25 ปี โดยส่งประวัติเข้ามาสมัครที่อีเมลล์ monomusicaudition@gmail.com โดยทางทีมงานจะคัดเลือกจากใบสมัครและคลิปวิดีโอ และทำการนัดเพื่อให้นำมาออกฉันทน์สด ที่โมโนมิวสิคอีกครั้ง และนอกจากนั้น ทางค่ายเรายังมีทีมงานที่คอยคัดเลือกคนที่ร้องเพลง Cover ผ่านทาง YouTube ที่มีความสามารถในการร้องเพลงที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดี ทางเราก็จะติดต่อให้เข้ามาทำการออกฉันทน์ภายหลัง (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

3. หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการณ์จากสถานที่จริง และเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ค่ายโมโนมิวสิกในเรื่องของหลักสูตร ซึ่งสรุปเนื้อหาได้ดังนี้

3.1 หลักสูตร

ศิลปินในค่ายโมโนมิวสิกนั้น จะถูกแบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ ศิลปินฝึกหัด และศิลปินระดับมืออาชีพ ซึ่งหลักสูตรในการสอน ผู้บริหารจะมุ่งเน้นในด้านการพัฒนาเพื่อนำไปสู่การเป็นศิลปินเป็นหลักโดยกำหนดให้ศิลปินทุกคนต้องได้เรียนร้องเพลง คนละ 2 ครั้ง ต่อสัปดาห์ และเรียนครั้งละ 2-4 ชั่วโมง โดยจ้างครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ในการสอนร้องเพลง ให้กับศิลปิน มาทำการสอนให้กับศิลปินและทุก ๆ 6 เดือนจะมีการทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการร้องเพลงและการเต้นควบคู่กันไปในด้านเนื้อหา ผู้บริหารและครูผู้สอนจะทำการวางแผนการสอนร่วมกัน และนอกจากนั้นศิลปินยังต้อง ฝึกซ้อมเพลงที่จะใช้ในการแสดงโชว์ตามสถานที่ต่าง ๆ ควบคู่กันไป

“...ศิลปินในค่ายเราจะแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ศิลปินฝึกหัด และศิลปินระดับมืออาชีพ ซึ่งศิลปินฝึกหัดคือ ศิลปินที่ผ่านการคัดเลือกและกำลังอยู่ในระหว่างการฝึกฝนเพื่อพัฒนาให้เป็นศิลปินในระดับมืออาชีพ ส่วนศิลปินระดับมืออาชีพคือ ศิลปินที่กำลังมีผลงานอยู่ในตอนนี้ หรือกำลังจะออกผลงานในเร็ว ๆ นี้ ซึ่ง เรากำหนดให้ศิลปินทั้ง 2 ระดับได้เรียนร้องเพลงทุกคน คนละ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ แต่ในเรื่องเนื้อหาก็จะแตกต่างกันไป โดยศิลปินฝึกหัดจะมีการฝึกฝนเพียงแต่ในระดับพื้นฐานและจะมีการประเมินผลภายหลัง ส่วนศิลปินระดับมืออาชีพ จะฝึกฝนในเนื้อหาที่ยากขึ้นและต้องฝึกซ้อมเพลงของตนเองเพื่อนำไปใช้แสดงในงานโชว์ต่าง ๆ ในทุก ๆ 6 เดือนจะทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถของศิลปินว่าในระยะเวลา 6 เดือนมีการพัฒนาอย่างไรและควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ในด้านหลักสูตรที่ใช้ในการสอนร้องเพลงเราจะมุ่งเน้นในเรื่องของการเป็นศิลปินเป็นหลัก ไม่ใช่จะต้องร้องได้อย่างเดียว แต่ควรจะมีสิ่งอื่นเข้ามาประกอบกันไปด้วยโดยเราจะจ้างครูผู้สอนที่มีความสามารถในด้านการร้อง, การเต้น, และการแสดง มาสอนให้กับศิลปินของเรา ในเรื่องเนื้อหา เราจะให้ครูผู้สอนกำหนดมาให้เราดูว่า จะสอนอะไรบ้าง จะประเมินผลอย่างไร และผู้เรียนจะได้อะไร ส่วนในเรื่องการจัดการเรียนเราจะให้ครูผู้สอนประสานงานกับทีมงานที่ดูแลศิลปินเป็นคนจัดการ แต่เราจะเพิ่มเติมในส่วนของหลักสูตร ในเรื่องเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปินแต่ละคน เพื่อให้เกิดความโดดเด่นซึ่งตรงจุดนี้เราจะฝากให้ครูผู้สอนช่วยเพิ่มเติมอยู่ในหลักสูตรด้วย (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ครูผู้สอนในเรื่องของหลักสูตรในการสอนทำให้ผู้วิจัยสรุปเนื้อหาได้ดังนี้

ครูผู้สอนจะทำหน้าที่กำหนดหลักสูตรโดยเนื้อหาและหลักสูตรทั้งหมดจะครอบคลุมทั้งเด็กที่เก่ง, ปานกลาง, พอใช้ เพราะเป็นเนื้อหาที่ทุกคนจะต้องเรียนเหมือนกัน เช่นเรื่อง การใช้เสียงให้ถูกต้องสำหรับการร้องเพลง, การหายใจ, การควบคุมลมหายใจที่ถูกต้อง, ทำทางการร้องเพลงที่ถูกต้อง รวมไปถึงการแสดงออกทางการร้องเพลง และจากนั้นผู้บริหารจะมีการเพิ่มเติมในเรื่องของการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปินแต่ละคน

“...หลักสูตรในการสอน เราจะเป็นคนกำหนดเองทั้งหมด และนำเสนอให้กับผู้บริหารรับทราบ โดยกำหนดเนื้อหาหลัก ๆ ที่ครอบคลุมทั้งเด็กที่เก่ง, ปานกลาง, พอใช้ เพราะเป็นเนื้อหาที่ทุกคนจะต้องเรียนเหมือนกัน เช่นเรื่อง การใช้เสียงให้ถูกต้องสำหรับการร้องเพลง, การหายใจ, การควบคุมลมหายใจที่ถูกต้อง, ทำทางการร้องเพลงที่ถูกต้อง รวมไปถึงการแสดงออกทางการร้องเพลง โดยการกำหนดแบบคร่าว ๆ ว่า ตลอดการเรียนการสอน จะสอนเรื่องอะไร จุดประสงค์อยากให้ได้รู้อะไร เนื้อหาในการสอนเป็นอย่างไร จะเลือกเพลงใดให้ควบคู่ไปกับเนื้อหาในการสอนและจากนั้นผู้บริหารจะมีการเพิ่มเติมในเรื่องของการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวของศิลปินแต่ละคน ซึ่งเนื้อหาที่กล่าวมานั้น จะต้องสอนทุกเรื่องในแต่ละชั่วโมง แต่จะสอนอย่างละนิดหน่อย เรื่องละไม่เกิน 15-20 นาที (สรีภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)”

3.2 การจัดการเรียนการสอน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการณ์จากสถานที่จริง และเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงในค่ายโมโนมิวสิค ผู้วิจัยได้สรุปจากทฤษฎีและจัดลำดับไว้ดังนี้

1. การทดสอบก่อนเรียน

การเริ่มเรียนในครั้งแรก ครูผู้สอนจะให้ทำการแนะนำตัวและทำการทดสอบความสามารถในการร้องของผู้เรียนทุกคน โดยให้ผู้เรียนร้องเพลงอะไรก็ได้ที่ถนัด และครูผู้สอนจะทำการจดบันทึกเพื่อนำไปวางแผนการสอน

“...ครั้งแรกที่เริ่มสอน นอกจากเราจะแนะนำตัว และพูดคุยในเรื่องต่างๆไป เรายังจะต้องขอทดสอบความสามารถของทุกคน เพื่อจะเป็นข้อมูลในการวางแผนการสอน และเพื่อจะรู้ว่า คนนี้ต้องสอนอะไร หรือคนไหนที่ต้องปรับพื้นฐานใหม่ โดยจะทำการจดบันทึกและกลับไปวางแผนการสอนภายหลัง (สรีภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)” ด้าน ชานิสสา เอกวาริน “...ครั้งแรกที่เริ่มเรียน ครูจะให้ร้องเพลง 1 เพลง ซึ่งเป็นเพลงอะไรก็ได้ โดยร้องเปล่า ๆ แบบไม่มีดนตรีประกอบ (ชานิสสา เอกวาริน, สัมภาษณ์)” ด้านรังสิต เนาวกุล “...วันแรกจะมีการทดสอบร้องเดี่ยวทีละคนโดยใครจะร้องเพลงอะไรก็ได้ตามที่ถนัด (รังสิต เนาวกุล, สัมภาษณ์)”

2. การวางแผนการสอน

จากการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และสังเกตการบริหารงานในค่ายโมโนมิวสิก ได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการสอน ดังนี้

ในการวางแผนการสอนครูผู้สอนจะเป็นคนวางแผนการสอนและหลักสูตรมานำเสนอแก่ผู้บริหาร จากนั้นผู้บริหารจะแนะนำเพิ่มเติมในส่วนของทิศทางในการร้องของศิลปินแต่ละคนว่าศิลปินคนใดควรจะไปในทิศทางใด รวมทั้งในส่วนของแต่ละลักษณะเฉพาะตัวที่ควรจะเป็นของศิลปินแต่ละคน

“...ในเรื่องของการวางแผนการเรียน เราไม่ได้จำกัดให้ครูผู้สอนต้องสอนตามที่เราร้องการ แต่เราก็จะขอให้ครูทำแบบแผนในการสอนให้เราดู ว่าครูจะสอนอะไรบ้าง จะประเมินผลอย่างไร และเด็กจะได้อะไรจากที่ครูสอน พอเราได้อ่านแผนการสอนที่ครูให้มา แล้วเราก็อยเพิ่มเติมว่าศิลปินคนนี้น่าจะไปในทิศทางใด ใครเหมาะจะร้องสไตล์แบบใด และให้ครูผู้สอนช่วยผลักดันด้านความสามารถตรงนั้น (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

จากการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอน และสังเกตการณ์การสอนผู้วิจัยได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการสอนโดยสรุปได้ดังนี้

ครูผู้สอนจะทำการวัดความสามารถเด็กในคาบแรกที่เรียน และนำข้อมูลเหล่านั้นมาวางแผน ซึ่งจะแบ่งเป็นการวางแผนระยะยาวและระยะสั้น

1. การวางแผนระยะยาว

การวางแผนระยะยาว คือการกำหนดหัวข้อหลัก ๆ และเนื้อหา ที่จะใช้สอนตลอดระยะเวลาการเรียนทั้งหมด โดยเนื้หาดังกล่าวจะเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องปฏิบัติได้ถูกต้อง โดยกำหนดได้ดังนี้

1.1 เรื่องที่จะใช้ในการสอน

1.2 กิจกรรมการเรียนการสอน

2. การวางแผนระยะสั้น

การวางแผนระยะสั้น คือการวางแผนแบบชั่วโมงต่อชั่วโมงโดยครูผู้สอนจะสังเกตและประเมินจากความสามารถของผู้เรียนในชั่วโมงเรียนนั้น ๆ และให้ผู้เรียนนำกลับไปซ้อมเป็นการบ้าน และทำการวางแผนการสอนในการเรียนครั้งต่อไปทันที

“...ในการวางแผนการสอนเราจะแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ วางแผนระยะยาว และระยะสั้น การวางแผนระยะยาว คือการกำหนดเนื้อหาหลัก ๆ ที่จะใช้สอนตลอดระยะเวลาการเรียนทั้งหมดที่จะสามารถครอบคลุมทั้งเด็กที่เก่ง, ปานกลาง, พอใช้ เพราะเป็นเนื้อหาที่ทุกคนจะต้องเรียนเหมือนกัน เช่นเรื่อง การวอร์มเสียง, การหายใจ, การควบคุมลมหายใจที่ถูกต้อง, ท่าทางการร้องเพลงที่ถูกต้อง

รวมไปถึงการแสดงออกทางการร้องเพลง โดยการกำหนดแบบคร่าว ๆ ว่า ตลอดการเรียนการสอน จะสอนเรื่องอะไร จุดประสงค์อยากให้เด็กรู้อะไร เนื้อหาในการสอนเป็นอย่างไร จะเลือกเพลงใดให้ควบคู่ไปกับเนื้อหาในการสอน ซึ่งเนื้อหาที่กล่าวมานั้น จะต้องสอนทุกเรื่องในแต่ละชั่วโมง แต่จะสอนอย่างละนิดหน่อย เรื่องละไม่เกิน 15-20 นาที และรวมไปถึงการประเมินผลว่าได้แค่ไหนถึงจะอยู่ในระดับที่ดี พอใช้ ปานกลาง ไม่ผ่าน ส่วนผู้เรียนที่มีพื้นฐานการร้องอยู่ในระดับที่ดีอยู่แล้ว เราจะเพิ่มเติมในส่วนของเนื้อหาที่ยากขึ้น ตามลำดับความสามารถของผู้เรียน การวางแผนระยะสั้นเป็นการวางแผนเป็นแบบวันต่อวัน โดยการจดบันทึกว่าในทุก ๆ ครั้งที่มาเรียน เข้าทำได้แค่ไหน และอะไรที่ทำได้ และเพื่อนำไปวางแผนการสอนในชั่วโมงต่อไป (สรีภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)”

ส่วน พัทรินทร์ เศรษฐ์สกุลวิจิตร “... จะมีการพูดคุยกันตอนท้ายชั่วโมงว่ามีข้อบกพร่อง และข้อดีเพิ่มเติมอย่างไร และมีการวางแผนการเรียนการสอนในครั้งต่อไปโดยการ วัดผลจากการเรียนครั้งก่อนว่าเรื่องใดที่ยังปฏิบัติไม่ได้ ก็ต้องมาทำซ้ำใหม่ในครั้งต่อไป เพื่อให้ไปฝึกซ้อมที่บ้านมา และรวมไปถึงการเลือกเพลงที่จะใช้ร้องในคาบต่อไป (พัทรินทร์ เศรษฐ์สกุลวิจิตร, สัมภาษณ์)”

ชานิสสา เอกวาริน “... ทุกครั้งที่เรียนเสร็จจะมีการพูดคุยกันท้ายชั่วโมงในสิ่งที่เราจะต้องแก้ไขและให้เราไปฝึกซ้อมเป็นการบ้านมาและมาทำให้ดูใหม่ในชั่วโมงต่อไป (ชานิสสา เอกวาริน, สัมภาษณ์)”

“ด้าน รังสิต เนาวกุล “...มีการพูดคุยกันท้ายชั่วโมง และครูจะจดใส่สมุดที่เป็นรายละเอียดส่วนตัวของคนนั้น ๆ ว่า วันนี้ทำได้ใหม่ เรื่องใดทำได้ เรื่องใดทำไม่ได้ และต้องกลับมาซ้อมตรงไหน และให้ไปซ้อมที่บ้านตรงไหน (รังสิต เนาวกุล, สัมภาษณ์)”

3. เนื้อหาในการสอน

จากการศึกษาโดยสัมภาษณ์ครูผู้สอน และสังเกตการณ์การสอนจึงได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะใช้ในการสอนดังนี้

เนื้อหาในการสอนจะมีการสอนสรีระศาสตร์เพื่ออธิบายเกี่ยวกับอวัยวะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การร้องเพลง, ท่าทางในการร้องเพลงที่ถูกต้อง, การหายใจและการบริหารลมหายใจ, การวอร์มร่างกายและการวอร์มเสียงก่อนการร้องเพลง, เทคนิคในการร้องเพลงเบื้องต้น, การเปล่งเสียง, การใช้ไมค์โครโฟน, การตีความหมายของบทเพลง, การแสดงออกบนเวที และสอดแทรกในส่วนของ ทฤษฎีเข้าไปในการเรียนด้วย โดยเนื้อหาส่วนใหญ่ตัดแปลงมาจากวิธีการสอนของ Tim Johnson จากหนังสือของ Beth Allen และจากประสบการณ์การเรียน และ การสอนของตนเองที่ผ่านมา

ตารางที่ 1 การวางแผนการสอนในระยะยาว

เรื่อง	กิจกรรมการเรียนการสอน
<p>1. สรีระทางร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลง</p> <p>2. การหายใจ</p> <p>3. การเปล่งเสียงและการสร้างเสียงสะท้อน</p>	<ul style="list-style-type: none"> - อธิบายเกี่ยวกับสรีระในร่างกายที่มีผลต่อการร้องเพลงโดยการวาดภาพให้ดูเรื่องอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการเปล่งเสียง - ยืนตัวตรง หายใจเข้าและเปล่งเสียง “ซื่อ” โดยที่ควบคุมเสียงให้สม่ำเสมอ และมีมือทั้ง 2 ข้างค้อย ๆ ปล่อยลงมาจากศีรษะจนถึงข้อมือลำตัวให้นานที่สุด แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 20 วินาที - ยืนตัวตรง หายใจเข้าและเปล่งเสียงลมออกมาสั้นเป็นเสียง “ซื่อ” และปล่อยยาว 1 ครั้ง ให้นานที่สุด - ฝึกการควบคุมลมโดยใช้วิธีฝึกแบบ Rip Roll และ Tongue Roll คือการใช้ริมฝีปากพ่นลมออกให้ริมฝีปากกระพือเป็นคำว่า “บรีอ” ยาว ๆ ให้ได้ภายใน 10 วินาที - เปิดคอ โดยการยืนตัวตรงสบาย ๆ ให้นึกถึงเวลาที่เรากินของร้อนเข้าไปในปาก หรือนึกถึงเวลาที่เราร่างวงและหาวนอน และเปล่งเสียงออกไปโดยร้องคำว่า “อา, โอ, อี, อุ, - วอร์มกล้ามเนื้อปาก โดยให้อ้าปากให้กว้างและเปล่งเสียงออกมาโดยใช้ตัวโน้ต C และร้องคำว่า “ มา, โม, มี, ม - ฝึกการเปล่งเสียงโดยใช้ห้องและกะบังลม โดยการยืนตัวตรง และใช้ห้องกับกะบังลมเปล่งเสียงออกมาตามเสียงเปียโนที่ได้ยิน ในโน้ต C E G E C ตามรูปคอร์ด C และจากนั้นเปลี่ยนคีย์ไปเรื่อย ๆ - ฝึกใช้กล้ามเนื้อส่วนขาในการช่วงพุงการเปล่งเสียง โดยการนอนราบกับพื้น ยกขาทั้ง 2 ข้าง และเปล่งเสียงออกมาตามเสียงเปียโนที่ได้ยินในโน้ต C E G E C ตามรูปคอร์ด C และจากนั้นเปลี่ยนคีย์ไปเรื่อย ๆ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

เรื่อง	กิจกรรมการเรียนการสอน
4. โน้ตและจังหวะ	- ร้องสระ 4 เสียง เอ อี ไอ โอ อุ โดยร้องในบันไดเสียง C Major Scale โดยใช้ Metronome เป็นเครื่องกำหนดจังหวะ ให้ร้องตั้งแต่ ความเร็วช้า ถึงเร็ว - ฝึกซ้อมเรื่อง Melodic Rhythm โดยผู้สอนเปิด Metronome และให้ผู้เรียนปรบมือในจังหวะที่ 1, 2, 3, 4 และเปิดเพลงให้ผู้เรียนปรบมือตามในจังหวะที่ 1, 2, 3, 4 สลับกันไปมา
5. เทคนิคและการสร้างลีลาให้บทเพลง	- การฝึกลูกคอ Vibrato ให้กับทางเสียง เพื่อช่วยลดอาการทางเสียงเพี้ยนน้อยลง และช่วยเสริมสร้างลีลาให้บทเพลง
6. ตีความหมายบทเพลง	- ให้ผู้เรียนวิเคราะห์เนื้อเพลง และอธิบายความหมายของบทเพลง
7. ฝึกซ้อมร้องเพลงในแบบฝึกหัด	- เริ่มร้องแต่ทำนองก่อน โดยร้องตามทำนองเพลงนั้น ๆ ด้วยคำร้องว่า “อา” และคำว่า “กา”
8. การฝึกการสร้างจินตนาการในการประพันธ์เพลง	- ใช้ทำนองจากเพลงสากลและให้ผู้เรียนแต่งเนื้อเพลงเป็นภาษาไทยตามจินตนาการของผู้เรียน
9. การใช้ไมโครโฟนและการแสดงออกบนเวที	- ฝึกการใช้ไมค์โครโฟน และการแสดงออกบนเวที การใช้สีหน้าและแววตาประกอบการร้องเพลง

“...เนื้อหาในการเรียนการสอนนั้น ส่วนมากนำมาจากตำราของ Beth Allen และจากประสบการณ์ที่ได้อบรม กับ คุณ Tim Johnson ที่โรงเรียนมิฟฟา รวมไปถึงประสบการณ์ในการสอนที่ผ่านมามากมาย ปี แต่ก็ไม่ได้นำมาใช้ทั้งหมด เพราะเนื้อหาในการสอนต้องปรับเปลี่ยนตลอดเวลา ทั้งนี้มันต้องขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียนด้วย ซึ่งบางคนมีพื้นฐานในการร้องเพลงที่ดี เราก็จะเพิ่มเติมในเรื่องที่ยาก ๆ แต่ถ้าบางคนพื้นฐานในการร้องเพลงยังไม่แข็งแรงเราก็จะต้องสอนในเนื้อหาเดิม ๆ เพื่อให้ผู้เรียนทำซ้ำ จนเกิดความเคยชิน และเมื่อทำได้แล้วจึงค่อยเพิ่มเติมในเนื้อหาที่ยากขึ้นตามลำดับ โดยเนื้อหาส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลงตั้งแต่เรื่อง สรีระต่างๆในร่างกายที่มีผลต่อการร้องเพลง, ท่าทางในการร้องเพลงที่ถูกต้อง, การหายใจและการบริหารลมหายใจ, การวอร์มร่างกายและการวอร์มเสียงก่อนการร้องเพลง, เทคนิคในการร้องเพลงเบื้องต้น, การ

เปล่งเสียง, การใช้ไมค์โครโฟน, การตีความหมายของบทเพลง, การแสดงออกบนเวที (สรีระศาสตร์
แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)”

จากการศึกษาโดยสัมภาษณ์ศิลปิน และสังเกตการณ์การสอนในระหว่างการเรียนร้องเพลง
ผู้วิจัยได้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่ใช้ในการสอนดังนี้

ในช่วงโมเมนต์แรกครูผู้สอนจะสอนเกี่ยวกับสรีระต่าง ๆ ในร่างกาย ที่ส่งผลต่อการร้องเพลง
การวอร์มเสียงก่อนการร้องเพลง, การหายใจ, ฝึกการควบคุมลม, การเปล่งเสียง และเทคนิคต่าง ๆ
จากนั้นจะเป็นการร้องเพลงในแบบฝึกหัดของตนเอง โดยครูผู้สอนจะเน้นในเรื่องของแรงในการ
ร้องเพลงเป็นหลัก

“...ครั้งแรก ๆ จะอธิบายเกี่ยวกับระบบในร่างกายที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลง โดยการวาด
รูปให้ดูให้เห็นถึงอวัยวะต่าง ๆ ที่ทำงานในระหว่างการร้องเพลง จากนั้นก็จะเริ่มสอนเรื่อง การ
กำหนดลมหายใจ, การเปล่งเสียง, การเก็บลม, และเทคนิคต่าง ๆ ในการร้องเพลง ต่อจากนั้นก็จะเป็น
การวอร์มเสียงตามบันไดเสียงที่ครูเล่นเปียโน และจากนั้นก็ฝึกซ้อมร้องเพลงในแบบฝึกหัด แต่สิ่งที่
ครูจะเน้นหนักมากคือเรื่องแรงในการร้องเพลง เพราะครูบอกว่าพวกเราที่ยังร้องเพลงแบบไม่ค่อยมี
แรงจึงต้องเสริมเรื่องนี้มากเป็นพิเศษ (อรวิณี เหลือวิบูลย์พร, สัมภาษณ์)” ด้าน ปญชสิทธิ์
สุริยประพัฒน์ กล่าวว่า “...เป็นคนที่มีพื้นฐานการร้องเพลงอยู่แล้ว เวลาเรียนร้องเพลง ครูมักจะสอน
ในเรื่องของพื้นฐานการร้องน้อยลง แต่จะเพิ่มเติมในส่วนของเทคนิคต่าง ๆ ในการร้องเพลงและ
สอนให้เราประยุกต์ใช้กับเพลงที่ร้อง (ปญชสิทธิ์ สุริยประพัฒน์, สัมภาษณ์)” ด้าน รังสิต เนาวกุล
“...ในครั้งแรกที่เจอครู ครูจะสอนเรื่องเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย ที่มีผลกับการร้องเพลง และ
แนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตัวก่อนการมาเรียนร้องเพลง เช่น อย่านานของหวานก่อนมาเรียนร้อง
เพลง, ก่อนมาเรียนร้องเพลงไม่ควรทานอาหารให้อิ่มจนเกินไป, จากนั้นจะเป็นการสอนเรื่อง การ
หายใจ, การเปล่งเสียง, การร้องโดยใช้เสียง Head Tone , Chest tone, Mix Tone การร้องแบบเปิดคอ
และรวมไปถึงการวอร์มเสียงก่อนการร้องเพลง และเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการร้องเพลง (รังสิต
เนาวกุล, สัมภาษณ์)” ด้าน พชรวรรณ วาดรักชิต “...เนื้อหาในการสอนก็จะจะเป็นเทคนิคต่างๆ เริ่ม
ตั้งแต่พื้นฐาน, เรื่องการหายใจ, เรื่องแรงในการร้อง, เรื่องการใช้ลม, เสียงทแยง และอื่น ๆ แต่ครูจะ
เน้นเรื่องแรงมากเป็นพิเศษและการวอร์มเสียงก่อนการร้องเพลง ในท่าต่าง ๆ ที่จะส่งผลในการร้อง
เพลง ประกอบกับการเปล่งเสียงในบันไดเสียงที่ครูเล่นเปียโนไปพร้อมกับการวอร์มร่างกาย และ
จากนั้นจึงจะร้องเพลงในแบบฝึกหัดของตัวเอง ซึ่งการวอร์มของแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน ครูจะดู
จากความสามารถของเราเป็นหลัก ว่าถ้าเราบกพร่องในเรื่องไหน ครูก็จะให้วอร์มในเรื่องที่จะ
ส่งเสริมในเรื่องที่เราบกพร่อง (พชรวรรณ วาดรักชิต, สัมภาษณ์)”

4. การสร้างความพร้อมในการเรียน

โดยการสัมภาษณ์ครูผู้สอน, ศิลปิน และสังเกตการณ์การสอนในห้องเรียนในค่ายโมโนมิวสิก ได้พบข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคต่าง ๆ เพื่อสร้างความพร้อมในการเรียนการสอน สรุปได้ ดังนี้

4.1 เทคนิคในการนำเข้าสู่บทเรียน

ด้านเทคนิคการเรียนการสอนในส่วนของ การนำเข้าสู่บทเรียน พบว่า ครูผู้สอนจะมีการพูดคุยกับผู้เรียนในเรื่องทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน พูดเรื่องตลก ๆ ให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลาย และเป็นกันเอง แล้วค่อย ๆ เข้าสู่บทเรียน

“... ก่อนจะเริ่มเรียนทุกครั้ง ครูกับเราจะมีการพูดคุยกันทุก ๆ เรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวของเรา เรื่องเศร้า เรื่องตลก หรือปัญหาชีวิต ครูเค้าจะรับฟังเรา และช่วยแก้ปัญหาให้เรา เหมือนกับเค้าเป็นที่สาวเรา ทำให้เรารู้สึกเป็นกันเอง และทำให้เราอยากมาเรียนบ่อยๆ (รังสิต เนาวกุล, สัมภาษณ์)” ส่วน พัทรินทร์ เศรษฐ์สกุลวิจิตร กล่าวว่า “...ครูเค้าทำตัววัยรุ่นเข้ากับพวกเราได้ดีมาก ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการแต่งตัว การพูดคุยเล่นกันระหว่างพักเบรก ทำให้เรารู้สึกเป็นกันเอง รวมไปถึงเนื้อหาที่ครูสอน ครูมักจะแนะนำให้เราค้นหาที่เรียนวันนี้ ไปประยุกต์ใช้กับเพลงที่เราร้อง เวลาเราไปโชว์ตามที่ต่าง ๆ (พัทรินทร์ เศรษฐ์สกุลวิจิตร, สัมภาษณ์)” ด้าน ชานิสสา เอกวาริน “...เมื่อมาถึงห้องเรียน ครูจะพูดคุยกับเราในเรื่องทั่ว ๆ ไปสอบถามเกี่ยวกับเรื่องของเรารึทำให้อะไรเรารู้สึกเป็นกันเองกับครูและทำให้อะไรเรารู้สึกว่าการมาเรียนร้องเพลงเป็นเรื่องสนุกสนานไม่รู้สึกรำคาญ หรือ เครียด (ชานิสสา เอกวาริน, สัมภาษณ์)”

4.2 เทคนิคในการใช้คำพูดในการสอน

ในส่วนของเทคนิคในการใช้คำพูดในการสอน พบว่า ครูผู้สอนจะมีการพูดคุยกับผู้เรียนลักษณะเป็นกันเอง เหมือนเป็นเพื่อนกัน และมีการใช้ถ้อยคำที่ไม่เป็นทางการมากนัก และใช้ภาษาในด้านทฤษฎีไม่สลับซับซ้อนจนเกินไป

“...เราต้องรู้จักเด็กของเราทุกคนว่าเค้าเป็นคนนิสัยอย่างไรและชอบอะไร และครูจะพูดกับเค้าอย่างไร ตลอดจนการใช้ศิลปะการพูดโน้มน้าวใจให้เค้าสนใจในสิ่งที่เรากำลังสอน (ศิริภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)” ส่วนศตพัฒน์ รัตโนทัย กล่าวว่า “... ครูสามารถอธิบายในส่วนของกายภาพซึ่งเรื่องกายภาพเป็นสิ่งที่เข้าใจยากมาก แต่ครูสามารถเชื่อมโยงให้เกี่ยวกับการร้องเพลงของเราได้อย่างเข้าใจง่าย ภายใน 1 ชั่วโมง และทำให้เราไม่เกิดคำถามเวลากลับไปลองฝึกเองที่บ้าน (ศตพัฒน์ รัตโนทัย, สัมภาษณ์)” ด้าน ปณัสยา กิตติธากุล กล่าวว่า “...เวลาเรียนในบางครั้งที่จำเป็นต้องใช้คำศัพท์ทางดนตรีที่เราไม่เข้าใจ แต่ครูจะสรุปความหมายของคำนั้น ๆ ให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นโดยการสาธิตให้ดูเป็นตัวอย่าง (ปณัสยา กิตติธากุล, สัมภาษณ์)”

4.3 เทคนิคการในการสร้างกำลังใจ

จากการศึกษาและสังเกตการสอนในส่วนของเทคนิคในการสร้างกำลังใจในการสอนพบว่า ครูผู้สอนจะมีเทคนิคการพูดให้กำลังใจ กับคนที่ยังร้องไม่ดี หรือผู้ที่ยังปฏิบัติไม่ได้ในเรื่องต่าง ๆ ในแต่ละชั่วโมง และครูผู้สอนยังได้ใช้วิธีการสร้างกำลังใจให้ผู้เรียนที่ยังขาดความมั่นใจในการร้อง โดยการให้ผู้เรียนฝึกซ้อมร้องเพลงสากล แล้วถ่ายวิดีโอในระหว่างการร้องเพลงนั้น ๆ เพื่อเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต อันเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เกิดความพยายามที่จะร้องเพลงและเป็นการสร้างกำลังใจ และสร้างความมั่นใจในการร้องเพลงแก่ผู้เรียน

“... ครูมักจะมีคำพูดที่ทำให้เราอยากมีส่วนร่วมในการเรียน และมีคำพูดในการสร้างกำลังใจให้เราเสมอในส่วนที่เราร้องไม่ได้หรือทำตามแบบฝึกหัดที่ครูให้ทำไม่ได้ และบางครั้งจะได้ยินครูให้กำลังใจ สำหรับเพื่อนบางคนที่ยังร้องไม่เก่ง (วรุณธร เทียมศักดิ์, สัมภาษณ์)” ส่วน ชาญญา อมฤต กล่าวไว้ว่า “... เราเป็นคนที่ยังขาดความมั่นใจ ในการแสดงออกอย่างมาก แต่ครูมักมีคำพูดที่ทำให้เรารู้สึกว่า การร้องเพลงเป็นเรื่องง่ายและไม่มีอะไรยาก ไม่มีอะไรต้องกลัว ทำให้เรารู้สึกมั่นใจมากขึ้นเวลาทำการแสดงบนเวที (ชาญญา อมฤต, สัมภาษณ์)” ด้าน ณิชฐนรี อนันต์ลักษณ์การ “...ครูมีความเอาใจใส่และสนใจ มันทำให้เราอยากเรียน อยากพัฒนา และนอกจากนั้นครูยังให้กำลังใจในเวลาที่เราทำไม่ได้ มันทำให้เรารู้สึกมั่นใจขึ้นในการร้อง (ณิชฐนรี อนันต์ลักษณ์การ, สัมภาษณ์)”

4.4 เทคนิคในการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน

จากการศึกษาและการสังเกตบริเวณห้องเรียน พบว่า ครูผู้สอนจะมีอุปกรณ์ในการเสริมการสอนอยู่จำนวนหนึ่ง ซึ่งครูผู้สอนจะนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน เช่น เทียนไข, สูล่าฮูป และเชือกสำหรับกระโดด

“... ในการวอร์มเสียงบางครั้ง ครูก็ให้เรากระโดดเชือกไปและร้องเพลงไป หรือบางทีก็มีแข่งกันเป่าเทียนในระยยะไกลโดยให้เทียนไม่ดับและดับสลับกันไป (ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล, สัมภาษณ์)” ส่วน อนาวิต ชาติทองกล่าวว่า “... สำหรับคนที่ร้องเพลงแล้วไม่มีแรง ครูมักจะทำให้เล่นสูล่าฮูปไปด้วย และวอร์มเสียงไปด้วย และบางครั้งก็มีการวิ่งอยู่กับที่และวอร์มเสียงไปและวิ่งไป (อนาวิต ชาติทอง, สัมภาษณ์)”

5. การวัดและประเมินผล

จากการศึกษาโดยสัมภาษณ์ผู้บริหาร ครูผู้สอน และสังเกตการสอนในห้องเรียนในค่ายโหมโนมิวสิค ได้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการประเมินผลโดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. การประเมินผลในห้องเรียน

การประเมินผลในห้องเรียน คือการประเมินผลในระหว่างเรียนโดยการ ทดสอบและสังเกต พฤติกรรมและความสามารถของผู้เรียนโดยการจดบันทึกไว้ ในระหว่างเรียนเพื่อให้ครูผู้สอน สามารถวางแผนการสอนในครั้งต่อไปได้ โดยการประเมินผลในห้องเรียนใช้เกณฑ์การวัดดังนี้

1.1 ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาที่ครูผู้สอนอธิบาย และปฏิบัติได้ถูกต้อง จึงจะสามารถเรียนในเรื่องต่อ ๆ ไปได้

1.2 ไม่ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาที่ครูผู้สอนอธิบาย แต่ไม่สามารถ ปฏิบัติได้ จึงจำเป็นต้องเรียนซ้ำในเนื้อหาเดิม และปฏิบัติจนกว่าจะได้ จึงจะได้เรียนในเนื้อหาใน เรื่องต่อ ๆ ไป

2. การประเมินผลโดยใช้กิจกรรมจำลอง คือกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อประเมินทักษะทางด้าน การร้อง และการเต้น ซึ่งจะวัดความสามารถไปพร้อมๆกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ศิลปินเกิด ความตื่นตัวและเกิดความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเอง โดยจะมีผู้บริหาร, โปรดิิวเซอร์ และ ทีมงานดูแลร่วมแสดงความคิดเห็น โดยจะจัดให้มีการทดสอบ ทุก ๆ 6 เดือน และทำการทดสอบ เฉพาะในกลุ่มศิลปินแนว ป๊อปแดนซ์ เท่านั้น โดยมีเกณฑ์การทดสอบคือ เรื่องการร้อง การเต้น และ การแสดงออกบนเวที โดยจะแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 ศิลปิน

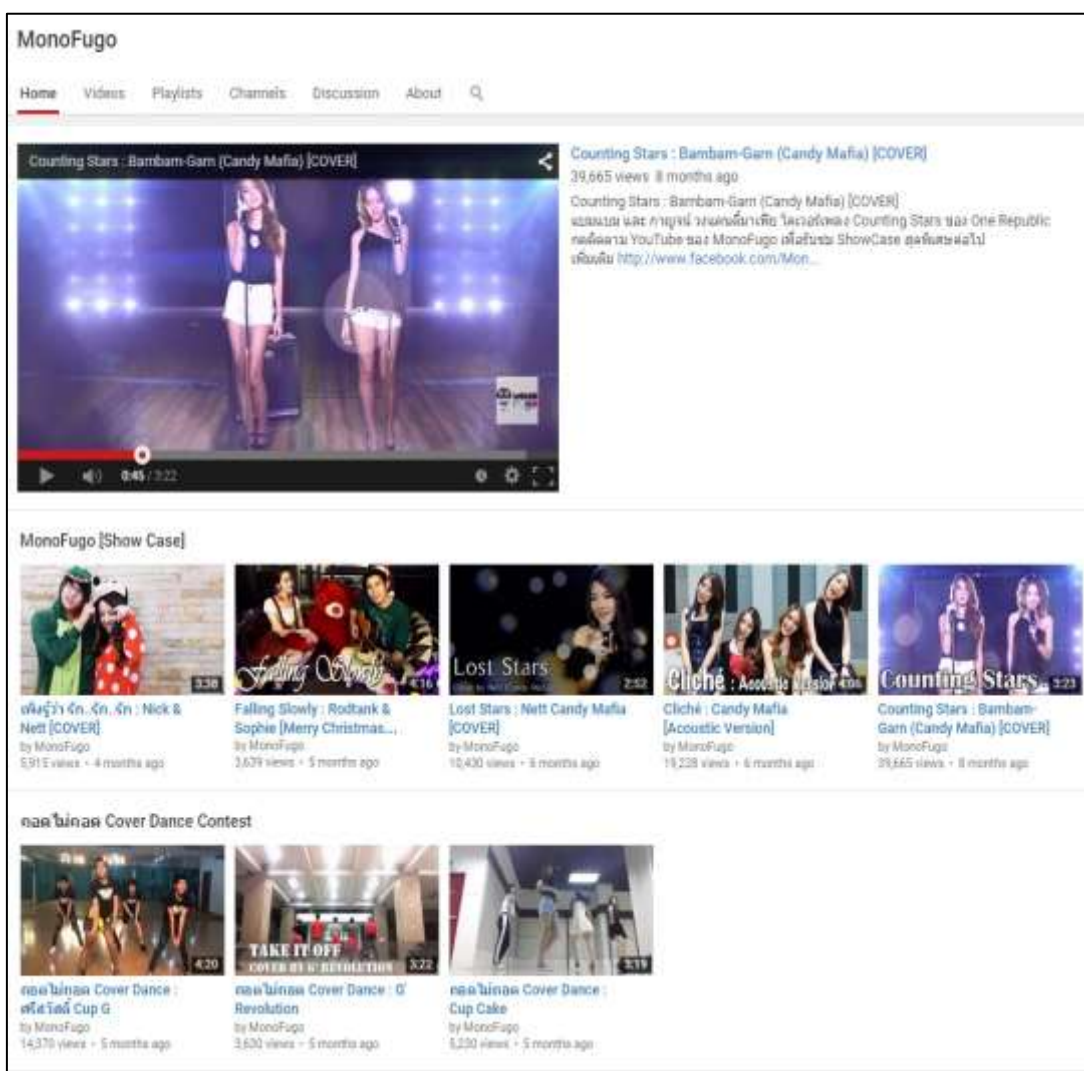
2.2 ศิลปินฝึกหัด (ถ้าศิลปินคนใดมีความสามารถผ่านเกณฑ์ ก็จะได้เริ่มทำอัลบั้ม เพื่อออกผลงานเพลง และถ้าศิลปินคนใดมีความสามารถไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะต้องถูกคัดออกจาก การเป็นศิลปินฝึกหัด)

ภาพที่ 17 การประเมินผลทักษะทางการร้อง

3. การประเมินผลจากสื่อสาธารณะ

3.1 Video clips cover คือการถ่ายทำวิดีโอคลิปเพื่อเผยแพร่ทางYouTube ใน แชนแนล MonoFugo Showcase เพื่อประเมินความสามารถของศิลปินและกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการร้องเพลง และได้รับทราบถึงข้อเสนอแนะจากบุคคลที่เข้ามาดูคลิปวิดีโอ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นไป ซึ่งจะมีการจัดทำคลิปวิดีโอ ทุก ๆ เดือน โดยจะทำทั้งแบบ กลุ่ม และ เดี่ยว สลับกันไป

ภาพที่ 18 การประเมินผลทักษะทางการร้องจากสื่อสาธารณะ

3.2 Concert คือการประเมินจากสถานที่จริง โดยมีทีมงานบันทึกภาพวิดีโอในระหว่างที่ศิลปินกำลังแสดงอยู่บนเวทีตามสถานที่ต่าง ๆ แล้วนำเสนอผู้บริหาร เพื่อทำการประเมินและนำมาปรับปรุงแก้ไข

ภาพที่ 19 การประเมินผลทักษะทางการร้อง

ภาพที่ 20 การประเมินผลทักษะทางการร้อง

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารค่ายโมโนมิวสิค ในเรื่องการประเมินผลด้านการร้องของศิลปินสรุปได้ว่า ทุก ๆ 6 เดือนทางค่ายจะมีการทดสอบความสามารถทั้งทางการเต้น และการร้อง

เพื่อดูความสามารถของครูและศิลปินในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา โดยทดสอบทั้งผู้ที่เป็ศิลปิน อยู่แล้ว และศิลปินฝึกหัด แต่ถ้าในกรณีที่ศิลปินฝึกหัดทดสอบความสามารถแล้วต่ำกว่าเกณฑ์ที่ ผู้บริหารกำหนดก็จะถูกคัดออกจากการเป็นศิลปินฝึกหัดนอกจากนี้ยังมีการติดตามและประเมินผล จากคลิปวิดีโอที่ศิลปินได้ไปทำการแสดงโชว์ตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบและแนะนำให้ ศิลปินนำมาปรับปรุงแก้ไข

“...ทุก ๆ 6 เดือนทางค่ายจะมีการทดสอบความสามารถทั้งด้านการเต้น และ การร้องควบคู่ กันไปซึ่งจะมีพนักงานในแผนก รวมถึง โปรดิวเซอร์ ผู้บริหาร แสดงความคิดเห็นและบอกถึงข้อดี และข้อเสีย วัตถุประสงค์หลักในการทดสอบก็คือ เราจะได้รู้ว่าในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ศิลปิน คนใดมีพัฒนาการที่ดีขึ้น และศิลปินคนใดมีพัฒนาการที่แย่ลง ซึ่งทั้งหมดนี้มันก็จะสามารถวัด ความสามารถของครูผู้สอนไปพร้อม ๆ กันได้ด้วย ในส่วนของศิลปินฝึกหัดซึ่งยังไม่ได้มีผลงาน ถ้า ผลการทดสอบต่ำกว่าเกณฑ์ ก็จะทำการคัดออก และนอกจากนี้ยังมีการติดตามผลงานในระหว่าง ศิลปินออกไปโชว์ตามงานต่าง ๆ โดยการให้ทีมงานบันทึกวิดีโอในการแสดงครั้งนั้น ๆ และนำมาดู เพื่อตรวจสอบความพัฒนาการของศิลปินคนนั้น ๆ อีกด้วย (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

จากการสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลจากครูผู้สอนในเรื่องการประเมินผลด้านการร้องเพลงของ ศิลปิน สรุปได้ว่า

ครูผู้สอนได้ทำการจดบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับผู้เรียน และประเมินผลในทุกครั้งที่เรียน โดยจะกำหนดว่า ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาที่ครูผู้สอนอธิบาย และปฏิบัติได้ถูกต้อง จึง จะสามารถเรียนในเรื่องต่อ ๆ ไปได้และ ถ้าไม่ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาที่ครูผู้สอน อธิบาย แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ จึงจำเป็นต้องเรียนซ้ำในเนื้อหาเดิม และปฏิบัติจนกว่าจะ ได้ จึงจะ ได้เรียนในเนื้อหาในเรื่องต่อ ๆ ไปเพื่อวัดความรู้ที่เรียนไปในแต่ละครั้งและตรวจสอบความเข้าใจ ของผู้เรียนในทุก ๆ ครั้งที่มาเรียน ในปีที่ผ่านมาได้เพิ่มเติมในส่วนของการถ่ายทำวิดีโอคลิป เพื่อ เผยแพร่บน โซเชียลเน็ตเวิร์ค โดยให้ศิลปิน ร้องเพลง หรือเล่นเครื่องดนตรีอะไรก็ได้ที่ถนัด ประกอบการร้อง และถ่ายทำวิดีโอคลิป เพื่อเป็นการประเมินความสามารถของศิลปินแต่ละคน จาก การทำกิจกรรมนี้ทำให้ผู้เรียน เกิดแรงบันดาลใจ และความมั่นใจในการร้องเพลงมากขึ้น และได้ นำ ความคิดเห็นของผู้ที่เข้ามาชมคลิปวิดีโอ นำมาปรับปรุงแก้ไข

“...การประเมินในห้องเรียน จะประเมินด้วยการทดสอบและการสังเกตโดยให้ผู้เรียน ปฏิบัติ โดยจะกำหนดว่า ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาที่ครูผู้สอนอธิบาย และปฏิบัติได้ ถูกต้อง จึงจะสามารถเรียนในเรื่องต่อ ๆ ไปได้และ ถ้าไม่ผ่าน หมายถึง ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาที่ ครูผู้สอนอธิบาย แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ จึงจำเป็นต้องเรียนซ้ำในเนื้อหาเดิม และปฏิบัติจนกว่าจะ ได้ จึงจะ ได้เรียนในเนื้อหาในเรื่องต่อ ๆ ไป ในการประเมินผลในระหว่างเรียนนั้น เด็กแต่ละคนจะมี

สมุดบันทึกที่เราจะจดบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ของศิลปินแต่ละคนที่เรียนกับเราไว้ว่า ใครทำอะไร ต้องเพิ่มเติมอะไร ใครมีข้อเสียตรงไหน ใครมีข้อดีตรงไหน และในแต่ละครั้งตอนท้ายชั่วโมงเราจะมี การประเมินในหัวข้อที่สอนไป เช่นวันนี้เราสอนเรื่องการหายใจ พอท้ายชั่วโมง เราจะต้องให้เด็ก อธิบายให้ได้ว่า การหายใจแบบนี้ มีผลต่อเสียงอย่างไร และควรจะนำไปใช้ตอนไหนกับบทเพลง ส่วนในปีที่ผ่านมา เราได้เพิ่มการถ่ายทำวิดีโอคลิปเพื่อลงในยูทูป โดยการให้เด็กไปซ้อมเพลงที่ชื่นชอบ ไม่ว่าจะเป็นเพลงสากล หรือเพลงไทย ก็ได้ และมาซ้อมกับครูก่อน และจากนั้นก็เริ่มถ่ายทำ วิดีโอคลิป และนำไปเผยแพร่ในยูทูป ซึ่งจุดมุ่งหมายของเราในตอนแรก คิดเอาไว้ว่า อยากจะจัด กิจกรรมให้กับเด็ก ๆ เพื่อให้เด็ก ๆ ได้แสดงความสามารถทางการร้อง และเพื่อเป็นการสร้างความ สนุกสนานในการเรียน แต่จากที่นำไปสักพักหนึ่ง จะสังเกตได้ว่าเด็ก มีความกระตือรือร้น ที่จะทำวิดีโอคลิปมีความพยายามในการไปซ้อมเพลงเพื่อจะมาถ่ายวิดีโอคลิปและสิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัด เลย คือ เด็กบางคนที่ขาดความมั่นใจในการร้องเพลง เกิดความมั่นใจขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่สิ่งที่ สำคัญที่สุดของการนำวิดีโอคลิปลงยูทูป คือ การได้อ่านความคิดเห็นของผู้ที่ชมวิดีโอคลิปนั้นๆ ซึ่ง ทำให้เราและเด็กๆ ได้ทราบถึงสิ่งที่ต้องปรับปรุงแก้ไขทั้งในด้านการร้องเพลงและการแสดงออกใน การร้องอีกด้วย (สรีภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)” ส่วน ณิชุนรี อนันต์ลักษณะการ “...ทุก ๆ 6 เดือน จะมีการสอบร้อง โดยศิลปินแต่ละคนจะต้องเตรียมเพลง มาร้องซึ่งจะมีเพื่อน ๆ ที่เป็นศิลปินด้วยกัน นั่งดู และมีผู้บริหาร, โปรดิวเซอร์ มานั่งดูและให้คำแนะนำ ซึ่งจะใช้การจับผลากให้ขึ้นมาร้องเป็น รายบุคคลไป โดยส่วนตัวคิดว่า การสอบร้องแบบนี้เป็นเรื่องดีมาก มันกระตุ้นทำให้เราเกิดความ ตื่นตัวในการร้องเพลงขึ้นเยอะมาก ส่วนการวัดผลในห้องเรียน ครูจะทำการจดบันทึกตลอด เพื่อให้ รู้ว่าใครทำได้ถึงไหนแล้ว และต้องพัฒนาในเรื่องอะไรต่อไป และทำการทดสอบในเรื่องที่เรียนไป ในชั่วโมงโดยถ้าใครทำได้แล้วก็เรียนเรื่องใหม่ได้ แต่ถ้าใครยังทำไม่ได้ ก็ต้องเรียนซ้ำจนกว่าจะทำ ได้แล้วจึงไปเรียนในเรื่องต่อไป (ณิชุนรี อนันต์ลักษณะการ, สัมภาษณ์)” ด้าน ศตพัฒน์ รัตโนทัย “... ที่ค่ายจะมีการวัดผลในเรื่องของการร้องของศิลปินทุก 6 เดือน ส่วนในชั่วโมงเรียนครูก็จะ ประเมินผลโดยครูจะใช้การจดบันทึกว่าชั่วโมงที่แล้วทำได้ขนาดไหน และคราวนี้ดีขึ้นกว่าชั่วโมงที่ แล้ว หรือแย่ลง แต่ถ้าคนไหนยังทำไม่ได้ก็ต้องเรียนซ้ำเรื่องเดิมจนกว่าจะทำได้แล้วจึงค่อยเรียนเรื่อง ใหม่ แต่ในช่วงปีที่ผ่านมาได้มีโอกาสถ่ายทำคลิปวิดีโอเพื่อลงในยูทูป ซึ่งเรื่องนี้คิดว่า เป็นเรื่องที่ ดีมาก และมันก็เป็นการพัฒนาการร้องของเราอย่างหนึ่งที่ดี เพราะมันคือการเผยแพร่ให้คนทั่วไปได้ดู และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการร้องเพลงของเรา (ศตพัฒน์ รัตโนทัย, สัมภาษณ์)”

4. สิ่งอำนวยความสะดวก

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการณ์จากสถานที่จริง และเก็บข้อมูลโดยสัมภาษณ์ผู้บริหารค่าย โมโนมิวสิคในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก ผู้วิจัยได้จัดแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้

4.1 ห้องเรียน

ค่ายโมโนมิวสิกได้จัดให้มีห้องเพื่อทำการซ้อมเต้นและเรียนร้องเพลงจำนวนทั้งหมด 4 ห้อง โดยแบ่งเป็นห้องซ้อมเต้นและห้องเรียนร้องเพลง 3 ห้อง และห้องบันทึกเสียงอีก 1 ห้อง

4.2 อุปกรณ์การเรียน

ค่ายโมโนมิวสิกได้จัดเตรียมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องและจำเป็นในการเรียนการสอน ได้แก่ ชุดไมค์โครโฟนแบบไร้สาย, ชุดเครื่องเสียง, และเปียโนไฟฟ้า

“...ในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวกนั้น ทางเราจัดการให้หมด ทั้งในเรื่องของห้องเรียน, ชุดเครื่องเสียง, เปียโน, ไมค์โครโฟน โดยห้องเรียนจะมีทั้งหมด 4 ห้อง โดยแบ่งเป็นห้องซ้อมเต้นและห้องเรียนร้องเพลง 3 ห้อง และห้องบันทึกเสียงอีก 1 ห้อง (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

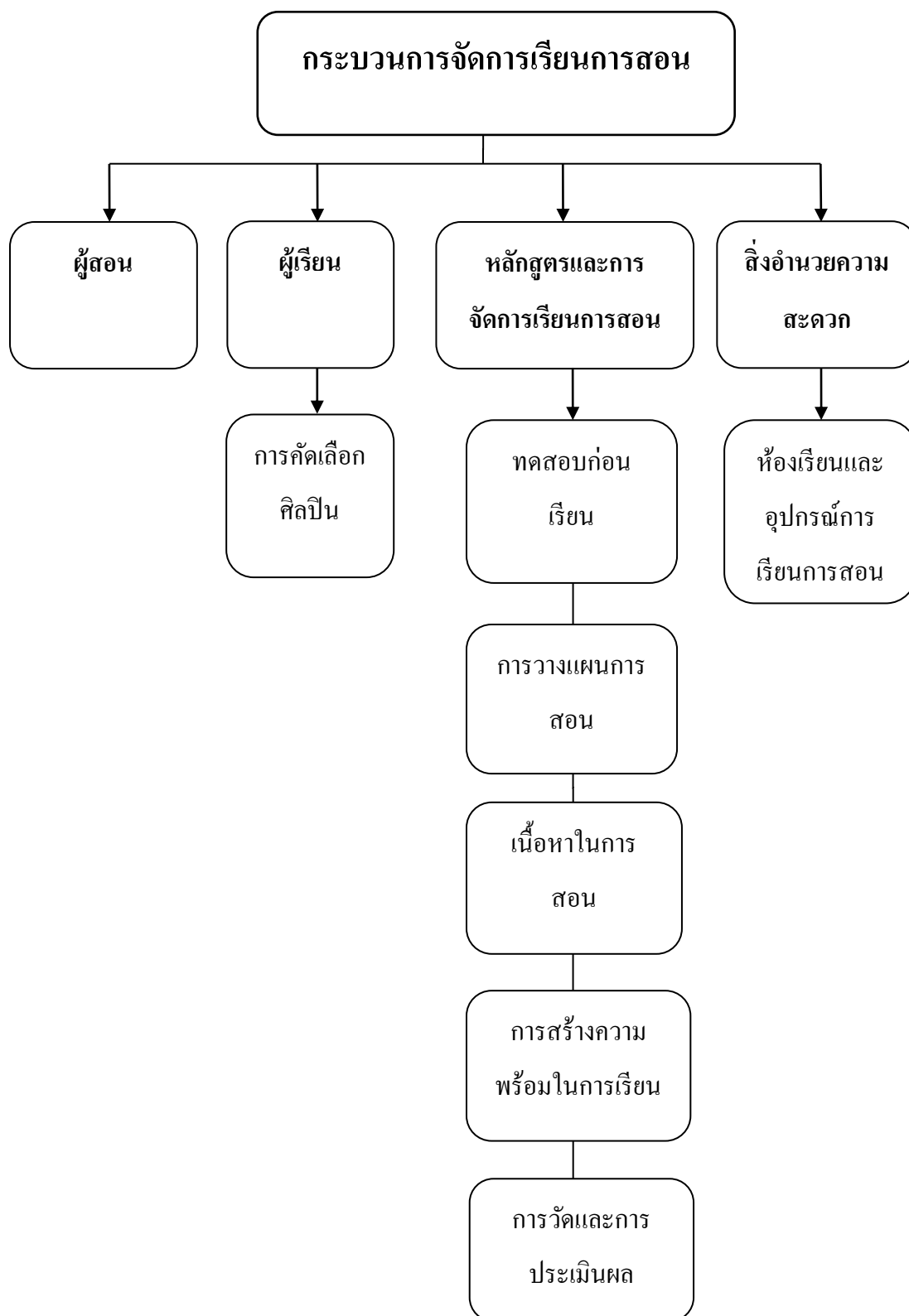
ภาพที่ 21 ห้องซ้อมเต้นและเรียนร้อง 1

ภาพที่ 22 ห้องซ้อมเต้นและเรียนร้อง 2

ภาพที่ 23 ห้องบันทึกเสียง

ภาพที่ 24 (สรุป) กระบวนการจัดการเรียนการสอน

ส่วนที่ 2 กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

จากการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล และสังเกตการจากสถานที่จริงในเรื่องของกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก โดยแบ่งเป็น 3 ส่วนหลัก ๆ ดังนี้

1. สอนจากตำราและทฤษฎี

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนในเรื่องของกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ทำให้ผู้วิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ครูผู้สอนได้นำหลักการและวิธีการสอนมาจากหนังสือ The Vocal Gym ของ Beth Allen และจากการที่ได้อบรมกับคุณ Tim Johnson ที่สถาบันดนตรีมีฟ้า โดยนำวิชาความรู้เหล่านั้นมาคัดแปลงและปรับปรุงให้เหมาะสม เพื่อนำมาใช้สอนให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 การเรียนการสอนในชั้นเรียน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการณ์ในห้องเรียนและเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูล ทำให้ผู้วิจัยพบว่าครูผู้สอนได้ใช้เนื้อหาจากตำราและทฤษฎีต่าง ๆ เข้ามาสอน โดยในชั่วโมงแรกจะให้ศิลปินได้เรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 – 5 คน เพื่อทำการวอร์มเสียงก่อนการเรียนร้องเพลง และชั่วโมงต่อไปครูผู้สอนจะทำการสอนแยกเป็นรายบุคคล โดยเนื้อหาสำหรับการเรียนเป็นกลุ่มในชั่วโมงแรก มีดังนี้

เรียนแบบกลุ่ม

1.1.1 วอร์มเสียง 15-30 นาที เพื่อเป็นการทดสอบและบริหารกล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ ที่มีผลต่อการออกเสียง

1.1.2 ให้อินตัวตรง หายใจเข้าและเปล่งเสียงลมออกมาเป็นเสียง “ซู่” โดยที่ควบคุมเสียงให้สม่ำเสมอและมือทั้งสองข้างค่อย ๆ ปล่อยลงมาตั้งแต่ด้านบนศีรษะไปจนถึงข้างลำตัว ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ต้องไม่ต่ำกว่า 20 วินาที

1.1.3 ให้อินตัวตรง หายใจเข้าและเปล่งเสียงลมออกมาแบบสั้น 5 ครั้ง เป็นเสียง “ซู่” และปล่อยยาว 1 ครั้ง ให้อินมากที่สุดจากวิธีนี้ ครูได้อธิบายว่า วิธีนี้เป็นการทดสอบกำลังของลมที่เปล่งเสียงออกมาว่ามีมากน้อยเพียงไร เพราะการจะร้องเพลงให้ออกมาได้คั้นต้องทำแบบฝึกหัดนี้ ได้เกิน 20 วินาที ขึ้นไป จึงจะส่งผลทำให้ร้องเพลงได้ดีขึ้น

1.1.4 การวอร์มกล้ามเนื้อปาก โดยการอ้าปากให้กว้างและเปล่งเสียงออกมาให้ตรงโน้ต C และร้องคำว่า “ มา , โม , มี , มู “ การปฏิบัติเช่นนี้ ครูผู้สอนได้อธิบายว่า เป็นการบริหารกล้ามเนื้อในส่วนปาก เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการร้องเพลง

1.1.5 การฝึกการเปิดคอ ทำได้โดยการ ยืนตัวตรงสบาย ๆ แล้วนึกถึงเวลาที่เรากินอาหารร้อน ๆ เข้าไปในปากหรือรู้สึกเหมือนตอนนั่งนอนแล้วอยากจะหาว พร้อมกับเปล่งเสียง คำว่า “อา, โอ, อี, อุ” และเปลี่ยนระดับเสียงไปเรื่อย ๆ

1.1.6 ยืนตัวตรงจากนั้น ใช้ท่อน้อกและกะบังลมเปล่งเสียงออกมาตามเสียงเปียโนที่ครูเล่น โดยครูจะใช้โน้ตในรูปของคอร์ด เช่น C E G E C และเปลี่ยนคีย์และเพิ่มความเร็วไปเรื่อย ๆ จนครบ 1 Octave แล้วจึงกลับมาเริ่มใหม่อีกครั้ง ซึ่งครูได้อธิบายว่า วิธีนี้เป็นการให้ผู้เรียนได้ฝึกวิธีการเปล่งเสียงโดยใช้ท่อน้อกและกะบังลม ตามเสียงที่ได้ยิน และด้วยความเร็วที่ต่างกัน

1.1.7 การฝึกการควบคุมลมใช้การฝึกแบบ Lip Roll และ Tongue Roll โดยการใช้ริมฝีปากพ่นลมออกให้ริมฝีปากกระพือ เป็นคำว่า “บรีอ” “ยาว ๆ ให้ได้ภายใน 10 วินาที และจากนั้นก็เปลี่ยนเป็นการเปล่งเสียงออกมาตามสเกล Major และเปลี่ยนคีย์ไปเรื่อย ๆ

1.1.8 การฝึกการควบคุมลมหายใจด้วยการเป่าเทียน โดยให้ผู้เรียนถือเทียนที่จุดไว้และยื่นออกให้สุดแขน แล้วปล่อยลมหายใจออกมา

1.1.9 การฝึกใช้กล้ามเนื้อส่วนขาในการช่วยพุงการเปล่งเสียง โดยการใช้ผู้เรียน นอนราบกับพื้น และยกขาทั้ง 2 ข้าง และเปล่งเสียงออกมาตามเสียงเปียโนที่ได้ยิน โดยจะใช้สเกล Major ในการฝึก และเปลี่ยนคีย์ขึ้นไปเรื่อย ๆ

1.1.10 การเพิ่มเติมสีสันให้กับบทเพลงโดยการฝึก ลูกคอ หรือการทำ Vibrato ให้กับหางเสียง เพื่อให้หางเสียงเพี้ยนน้อยลง และ ช่วยเพิ่มสีสันให้กับบทเพลง โดยการใช้ผู้เรียน ร้องโน้ต C - D หรือ C - B โดยใช้เครื่องกำหนดจังหวะ โดยเริ่มต้นจากความเร็วที่ช้าและเพิ่มความเร็วขึ้นไปเรื่อย ๆ

1.1.11 การวอร์มโดยการร้องเสียงสระ โดยจะให้ร้องตั้งแต่ C ถึง C เรา มักจะสอนเกี่ยวกับการร้องในอัตราค่าโน้ตต่าง ๆ อย่าง โน้ตตัวดำ, โน้ตเข็บบีต 1 ชั้น, โน้ตเข็บบีต 2 ชั้น, ไปจนถึงโน้ต 3 พยางค์ โดยการเปิดเครื่องให้จังหวะ (Metronome) ความเร็วประมาณ 100 BPM และให้เด็กร้องเสียงสระ ตั้งแต่ เอ อี ไอ โอ อุ เช่น

เอ	เอ	เอ	เอ	เอ	เอ	เอ	เอ
อี	อี	อี	อี	อี	อี	อี	อี
ไอ	ไอ	ไอ	ไอ	ไอ	ไอ	ไอ	ไอ
โอ	โอ	โอ	โอ	โอ	โอ	โอ	โอ
อุ	อุ	อุ	อุ	อุ	อุ	อุ	อุ

ภาพที่ 25 การวอร์มเสียงร้องตามบันไดเสียง

ซึ่งวิธีการสอนทั้งหมดที่กล่าวมานี้ ในการเรียนการสอนอาจไม่ได้ใช้ทั้งหมด เพราะแต่ละวิธีนั้นจะเป็นการฝึกเพิ่มเติมสำหรับผู้เรียนบางคนที่ต้องแก้ไข หรือ เพิ่มเติมในส่วนที่ผู้เรียนบกพร่องในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น กำลังในการเปล่งเสียงขณะร้องเพลง, การออกเสียง, การหายใจ, ลูกคอ เพื่อเพิ่มสีสันและความสามารถในส่วนนั้น ๆ ของผู้เรียนให้ดีขึ้น

ภาพที่ 26 การวอร์มเสียง

ภาพที่ 27 การฝึกการควบคุมลมหายใจโดยการเป่าเทียน

ภาพที่ 28 การฝึกใช้กล้ามเนื้อขาในการเปล่งเสียง

ภาพที่ 29 การฝึกการเปล่งเสียงสระ

1.1.12 เริ่มร้องเพลงที่ฝึกซ้อมมา ครูผู้สอนจะให้ผู้เรียนร้องเฉพาะทำนองของเพลงนั้น ๆ ก่อน 1 รอบ โดยใช้คำว่า “อา” หรือถ้าผู้เรียนร้องคำว่า “อา” ไปนาน ๆ แล้วรู้สึกว่ามีเมื่อยลำ ก็ให้เปลี่ยนเป็นคำว่า “กา” แทนคำว่า “อา”

1.1.13 เริ่มต้นการร้องเพลงโดยร้องตามเนื้อเพลง โดยก่อนที่ผู้เรียนจะร้อง ผู้เรียนจะต้องอธิบายความหมายของเนื้อเพลงนั้นๆ ก่อนแล้วจึงเริ่มร้อง โดยให้นำเทคนิคที่เรียนมาทั้งหมด มาฝึกใช้กับบทเพลง และครูผู้สอนจะอธิบายจุดบกพร่อง และ จุดดีของผู้เรียนในแต่ละคนเพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในการเรียนครั้งต่อไป

ภาพที่ 30 ฝึกร้องเพลงในแบบฝึกหัด โดยออกเสียง “อา”

ภาพที่ 31 ฝึกร้องเพลงในแบบฝึกหัด

ภาพที่ 32 การประเมินผลในชั่วโมงเรียน

ตารางที่ 2 เทคนิคสอนในระยะเวลา 2 สัปดาห์

จุดที่พัฒนา	สัปดาห์ที่ 1	ชั่วโมง/ครั้ง	สัปดาห์ที่ 2	ชั่วโมง/ครั้ง
1. เรื่องท่าทางและความแข็งแรง 1.1 ท่ายืน 1.2 คอ 1.3 กระดูกสันหลัง 1.4 กระดูกซี่โครง 1.5 ขา A 1.6 ขา B 1.7 หลัง 1.8 ช่องท้องช่วงล่าง	ตรวจสอบ หมุนซ้ำ ก้มตัว ก้มตัว	3 นาที 3 นาที 3 นาที	ตรวจสอบ หมุนซ้ำ ก้มตัว เหวี่ยงแขน	3 นาที 3 นาที 3 นาที 3 นาที
2. การ Warm up 2.1 Siren A 2.2 Siren B *****ผ่อนคลาย*****	Soft , Full , Range Soft , Full , Range	6 นาที 6 นาที	Soft , Full , Range Soft , Full , Range	6 นาที 6 นาที
3. การคุมการหายใจ 3.1 หายใจธรรมชาติ A 3.2 แบบฝึกหัดขยาย 3.3 หายใจธรรมชาติ B 3.4 การควบคุมลม A 3.5 การควบคุมลม B 3.6 Glottal Start 3.7 Aspirate Start 3.8 Simultaneous Start	Recoils สังเกต รัวลิ้น	6 นาที 2 นาที 3 นาที	Recoils สังเกต รัวลิ้น ทุกสระ	6 นาที 2 นาที 3 นาที 3 นาที

ตารางที่ 2 (ต่อ)

จุดที่พัฒนา	สัปดาห์ที่ 1	ชั่วโมง/ครั้ง	สัปดาห์ที่ 2	ชั่วโมง/ครั้ง
4. แบบฝึกหัดเพิ่มลีลา 4.1 Twang A 4.2 Twang B 4.3 Tilt A 4.4 Tilt B 4.5 Retraction A 4.6 Retraction B 4.7 เส้นเสียงหนา 4.8 เส้นเสียงบาง 4.9 เส้นเสียงปิด 4.10 กด ขกกล่อกลืน 4.11 ตำแหน่งลิ้น *****ผ่อนคลาย*****	Nje Scale	3 นาที	Nje Scale ทุกสระ เสียงหนา B	3 นาที 3 นาที 3 นาที
5. ความคล่องตัว 5.1 โน้ตเรียง 5 ตัว 5.2 Arpeggios 5.3 ชั้นคู่เสียง 5.4 Scale และ Mode 5.5 การเอื้อน(bending) *****ผ่อนคลาย*****	คู่ 5 Scale	6 นาที 6 นาที	คู่ 4	6 นาที 6 นาที
6. ร้องเพลงในแบบฝึกหัดของแต่ละคน				

จากการสังเกตการณ์และสัมภาษณ์ครูผู้สอนในเรื่องของกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิคในห้องเรียนสรุปได้ดังนี้

ครูผู้สอนจะให้นักเรียน วอร์มเสียง พร้อมกันเป็นกลุ่ม และจากนั้นจะวอร์มเป็นรายบุคคล โดยแต่ละบุคคล จะมีท่าทางการวอร์มที่แตกต่างกันออกไป โดยการวอร์มจะใช้เวลาประมาณ 30 นาที จากนั้นจะเริ่มสอดแทรกในเรื่องของเทคนิคการสร้างสีสันในบทเพลง เช่นการสร้างเสียง Vibrato และลำดับต่อไปก็จะเป็นการร้องเพลงในแบบฝึกหัดของแต่ละคน โดยครูจะให้อ่านเนื้อเพลง ทำความเข้าใจความหมาย และอารมณ์ของบทเพลง จากนั้น ในรอบแรก ครูจะยังไม่ให้ร้องเนื้อเพลง แต่จะเป็นการร้องทำนองเพียงอย่างเดียว โดยให้ร้องเสียง “ลา” ตามทำนองของเพลงนั้น ๆ จนจบเพลง และรอบต่อมาจึงร้องตามเนื้อเพลง

“... ในแต่ละวันในการเรียน เราจะให้ความสำคัญกับการวอร์มมากเป็นอันดับ 1 เพราะปัญหาที่เราเจอคือ เด็กแต่ละคนยังร้องเพลงแบบไม่มีแรง การเปล่งเสียงร้องเพลงออกมาในแต่ละครั้งยังไม่มีกำลังมากพอ ซึ่งถ้าประกอบกับการเดินไปด้วย จะทำให้ทักษะทางการร้องด้อยลง ฉะนั้นเราจึงต้องให้ความสำคัญกับการวอร์มเสียงเป็นอย่างมาก โดยใช้เวลามากที่สุดก็ประมาณ 30 - 40 นาที อย่างน้อยที่สุดต้องได้ 20 นาที ก่อนเริ่มร้องเพลง ซึ่งการวอร์มของแต่ละคนจะแตกต่างกันไปตามทักษะของแต่ละคนแต่โดยรวมจะเกี่ยวกับการใช้เสียงในการร้องเพลง, การเปล่งเสียงให้ถูกวิธี การเก็บลมหายใจ, การหายใจในการร้องเพลงที่ถูกต้อง, เทคนิคต่าง ๆ ที่สร้างสีสันในการร้องเพลง และจากนั้นก็จะเป็นการร้องเพลงตามแบบฝึกหัด หรือบางทีอาจเป็นเพลงที่ศิลปินต้องนำไปโชว์ และยังมีเพลงที่ศิลปินต้องนำไปบันทึกเสียงในห้องอัดอีกด้วย (สรีภรณ์ แสงบุญนา, สัมภาษณ์)”

จากการสัมภาษณ์ศิลปินในเรื่องของกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิคในห้องเรียนสรุปได้ดังนี้

ครูผู้สอนจะพักท่ายและพูดคุยในเรื่องต่างๆไปประมาณ 10-15 นาที จากนั้นจะเริ่มทำการวอร์มเสียงเป็นกลุ่ม ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 20-30 นาที ต่อจากนั้นถ้าใครบกพร่องในเรื่องใดจากที่ครูผู้สอนได้ทำการจดบันทึกไว้ในชั่วโมงที่แล้ว ครูจะให้ทำการวอร์มซ้ำในเรื่องที่ตนเองยังบกพร่องสำหรับคนที่ทำได้แล้ว ครูจะเพิ่มเติมในส่วนของเทคนิคในการร้องเพลง จากนั้นจะเป็นการร้องเพลงในแบบฝึกหัดของตัวเอง โดยครูผู้สอนจะชี้แนะในเรื่องข้อผิดพลาดต่าง ๆ ในการร้องเพลงนั้น ๆ ไปจนถึงท่าทางการแสดงออกบนเวที และจากการสัมภาษณ์ศิลปิน ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มผู้ให้ข้อมูล มีความเห็นที่แตกต่างกันออกไปในเรื่องของการวอร์มเสียงโดย ปณิสยา กิตติธากุล เห็นว่า การวอร์มเสียงนาน ๆ ทำให้ร่างกายรู้สึกอ่อนล้า ทำให้การร้องเพลงออกมาไม่ดีเท่าที่ควร ส่วน ศตพัฒน์

รัตโนทัย เห็นว่า การวอร์มเสียงนาน ๆ ทำให้การร้องเพลงให้ดีขึ้น และ แข็งแรงขึ้น ต้องอาศัยการวอร์มเสียงเป็นหลัก

“... เวลาเข้าเรียนพร้อมกันหลายคนเริ่มแรกครูจะให้วอร์มเสียงก่อนโดยให้ปล่อยลมชื่อ , ลาล่าล้า, อุ ออ, ฯลฯ โดยให้วอร์มพร้อมกัน 1 รอบ แล้วรอบสองก็จะให้ทำทีละคนแต่ถ้ายังไม่ได้ ก็ต้องทำจนกว่าจะได้ถึงจะคนถัดไปได้ โดยครูจะเน้นการวอร์มเป็นเรื่องสำคัญมาก และใช้เวลาในการวอร์มเป็นเวลานานพอสมควร จากนั้นก็ให้ร้องเพลงที่ตัวเองเลือกจะฝึกทีละคน สลับกัน แต่ครูอาจบอกแนวเพลงให้คร่าวๆที่เข้ากับเสียงเรา (บารมิดา สาครจันทร์, สัมภาษณ์)” ด้าน ชานิสา เอกวาริน “...คุณครูเน้นการเปล่งเสียงหนักแน่น เพราะส่วนตัวเป็นคนเสียงบาง และพยายามให้เราออกเสียงสำเนียงอย่างชัดเจน ฝึกกรุปปาก และ การแสดงบนเวทีไปในตัวว่า ทำทำนี้สวย ทำนี้ไม่สวย ต้องแสดงให้กับคนดูยังไง การเรียนในแต่ละครั้ง จะเริ่มด้วยการวอร์มเสียง เพื่อให้ช่องคอเปิด แต่ละคนจะมีเป่า ที่แตกต่างกัน คนไหนด้อยอันไหนคุณครูจะให้คนนั้นร้องเสียงวอร์มอีกรอบเป็นการย้ำ ว่าเราทำได้หรือไม่ได้ ถ้าไม่ได้ ในคลาสต่อไปคุณครูก็จะเน้นเรื่องเดิมจนกว่านักเรียนจะทำได้ และจากนั้นก็เป็นการเริ่มฝึกเทคนิคต่าง ๆ ฝึกลูกคอ ฝึกการร้องเพลง ในช่องต่าง Head Tone, Chest Tone, Mix Tone และการร้องแบบทแยง และต่อไปก็เป็นการฝึกซ้อมร้องเพลงตามแบบฝึกหัดของตัวเองซึ่งแต่ละคนจะร้องเพลงไม่เหมือนกัน โดยครูจะเลือกเพลงจาก บุคลิกภาพ และเสียงของแต่ละคน (ชานิสา เอกวาริน, สัมภาษณ์)” ด้าน ปณัสยา กิตติธากุล “...เริ่มแรกเป็นการวอร์มเสียง ถ้าเรียนเป็นกลุ่ม จะวอร์มพร้อมกัน 1 รอบ และรอบต่อไปจะร้องแบบเดี่ยว แต่ในการร้องแบบเดี่ยว จะเป็นการวอร์มโดยใช้วิธีเฉพาะเจาะจงในแต่ละคน เพราะบางคนเสียงเบา เสียงบาง ก็จะใช้วิธีอีกแบบหนึ่ง บางคนร้องเพลงยังใช้ช่องเสียงไม่ถูก ก็ต้องใช้วิธีอีกแบบหนึ่ง ซึ่งการวอร์มแต่ละครั้งจะใช้เวลานานเพื่อเสริมสร้างความแข็งแรงในการร้อง แต่ส่วนตัวเป็นคนที่เป็นคนเสียงก่อนข้างมีปัญหา บางครั้งรู้สึกว่าการเรียนแต่ละครั้ง ถ้าเราวอร์มเสียงนานเกินไป หรือใช้กล้ามเนื้อในส่วนต่าง ๆ เพื่อวอร์มเสียงมากไป รู้สึกว่ามันจะทำให้ร่างกายอ่อนล้า เมื่อถึงเวลาร้องเพลงแล้ว ทำให้รู้สึกเหนื่อย และทำให้ร้องเพลงไม่มีแรงและจากนั้นจะเริ่มร้องเพลงในแบบฝึกหัดของตัวเอง โดยมาร้องกับครูทีละคน (ปณัสยา กิตติธากุล, สัมภาษณ์)” ด้าน ศศพัฒน์ รัตโนทัย “...ในแต่ละชั่วโมงเริ่มแรก ถ้ามาเรียนพร้อมกันหลายคน ก็จะเริ่มวอร์มเสียงพร้อม ๆ กัน และจากนั้นก็ วอร์มแยกเป็นรายบุคคล เพราะแต่ละคนจะวอร์มไม่เหมือนกัน แต่ถ้ายังทำไม่ได้ก็ทำซ้ำไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะทำได้ เมื่อทำการวอร์มทุกอย่างเสร็จแล้วจึงเริ่มร้องเพลงในแบบฝึกหัดของตนเองเป็นรายบุคคล และครูก็จะแนะนำแนวทางในการร้องเพลงนั้น ๆ เช่นให้ตีความหมายบทเพลงที่กำลังร้องอยู่ ว่ามีอารมณ์อย่างไร ไปจนถึงการแสดงออก สีหน้า และการใช้ไมค์โครโฟน แต่ ถ้าในส่วนตัวผมครูบอกว่าผมเป็นคนร้องเพลงยังไม่ค่อยแข็งแรงเท่าที่ควร นอกจากการออกกำลังกายแล้ว ควรฝึกการควบคุมลมในการร้อง

ให้มากขึ้นอีกด้วย (ศตพัฒน์ รัตโนทัย, สัมภาษณ์)” ด้านรัชชานนท์ เรือนเพ็ชร “...เริ่มแรก ครูจะให้ วอร์มเสียง โดยการร้องโดยปล่อยลมออกมาเป็นเสียง “ซื่อ” ยาว ๆ และต่อมาก็จะร้อง “ซื่อ” 5 ครั้ง แต่ครั้งสุดท้ายจะร้อง “ซื่อ” ให้ได้ยาวที่สุด ต่อไปก็จะเป็นการร้อง ตามเสียงเปียโนที่ครูกด โดยร้อง ว่า “ล่า ลา ล้า ลา ลา” ตามโน้ต C E G E C จากนั้นก็จะไล่ระดับเสียงไปเรื่อย ๆ ในบางครั้งครูก็จะ สลับเปลี่ยนการวอร์มโดยการใช้นิเทศ Lip Roll คือการร้องเสียง “บรือ” และร้องตามบันไดเสียง โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด และบางครั้งก็มีการเพิ่มเติมในส่วนของการสร้างลูกคอเพื่อเพิ่มสีสันใน การร้องเพลงก็มี และจากนั้นก็เริ่มร้องเพลงในแบบฝึกหัด แต่ก่อนที่เราจะเริ่มร้องเพลงที่เราเลือก คุณครูจะให้เราอ่านเนื้อร้องก่อนเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และ อธิบายเกี่ยวกับอารมณ์ ในการร้อง เพื่อที่เวลาร้องจะได้ร้องชัดๆ และเข้าใจเนื้อหาของเพลงมากขึ้น แต่ก่อนจะเริ่มร้องตาม เนื้อเพลง ในครั้งแรกของการร้อง ครูจะยังไม่ให้ร้องเนื้อเพลง แต่จะให้ร้องเป็นเสียงทำนองของ เพลงนั้น โดยร้องคำว่า “ลา “ ก่อน หนึ่งรอบ และรอบต่อมาจึงร้องตามเนื้อเพลง ในระหว่างที่เรา ร้องนั้น คุณครูเค้าก็จะคอยแก้ไขให้เป็นจุดๆ บางจุดขาดหรือมากไป น้อยไปครูจะค่อยๆบอก เวลาสอน คุณครูเค้าก็สอนอย่างมีความสุข เวลาที่เด็กเรียนก็จะไม่เครียด (รัชชานนท์ เรือนเพ็ชร, สัมภาษณ์)”

ด้าน อรวีณ์ เหลือวิบูลย์พร “...ครูจะให้วอร์มเสียงก่อนโดยให้ปล่อยลมให้เป็นเสียง “ซื่อ” ยาว ๆ และ “ซื่อ” สั้นๆ 5 ครั้ง และครั้งสุดท้ายจะให้ร้อง “ซื่อ” ยาว ๆ ต่อไปก็ไล่โน้ต จากการฟังเปียโนที่ครู เล่น โดยร้องว่า “ล่า ลา ล้า ลา ลา โดยให้วอร์มพร้อมกัน 1 รอบ แล้วรอบสองก็จะให้ทำทีละคน ครู จะเน้นการวอร์มเป็นเรื่องสำคัญมาก และใช้เวลาในการวอร์มเป็นเวลานาน จากนั้นก็ให้ร้องเพลงที่ ตัวเองเลือกจะฝึกทีละคน สลับกัน ในเรื่องของเทคนิคการสอนของครูนั้น โดยส่วนตัว ครูจะเน้นให้ ร้องแบบเปิดคอ เพราะในตอนแรกที่มาเรียนยังร้องเปิดคอไม่ได้ ครูจึงจะเน้นเรื่องการเปิดคอเป็น พิเศษ และจะเพิ่มเติมในเทคนิคเรื่องการฝึกการเปิดคอ มากกว่าคนอื่น ๆ โดยครูจะบอกให้ นึกถึง เวลาที่เรากินอาหารร้อน ๆ เข้าไปในปาก หรือ รู้สึกเหมือนตอนง่วงนอนและรู้สึกอยากจะหาวนอน และร้องคำว่า “อา, โอ, อี, อุ และเปลี่ยนระดับเสียงไปเรื่อย ๆ จนมาถึงตอนนี้เปิดคอได้แล้ว (อรวีณ์ เหลือวิบูลย์พร, สัมภาษณ์)”

1.2 การพัฒนาทักษะการร้องด้วยตนเอง

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตการณ์ในห้องเรียนและเก็บข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลในเรื่องของการ พัฒนาทักษะการร้องเพลงด้วยตนเอง ทำให้ผู้วิจัยพบว่า นอกจากการเรียนการสอนในห้องเรียนแล้ว ครูผู้สอนยังให้ผู้เรียนบางคนที่ยังปฏิบัติไม่ได้ในระหว่างชั่วโมงเรียน กลับไปซ้อมที่บ้านและมา ทดสอบใหม่ภายหลังในชั่วโมงเรียนถัดไปและนอกจากนี้ยังมีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลายท่านได้เล่าถึง แนวทางการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของตัวเองไว้ดังนี้

จากการศึกษาและสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่เป็นศิลปิน จำนวน 10 คนพบว่า แต่ละคนมีแนวทางการพัฒนาตนเองแตกต่างกันไป เช่นบางคนจะเน้นการฟังเพลงเยอะ ๆ บางคนใช้ชีวิตเปิดเพลงเบา ๆ ร้องคลอตาม และใช้เทคนิคที่เรียนมาผสมผสานเข้าด้วยกัน หรือบางคนที่มีทักษะด้านการร้องเพลงมาพอสมควร ก็จะเริ่มสนใจในเรื่องของเสียงประสาน ก็จะทำการร้องเสียงประสานคลอไปกับเสียงหลัก เวลาในการซ้อม จะเน้นซ้อมในเวลาที่ยาว หลังจากเลิกเรียนที่โรงเรียนแล้ว หรือ ยามว่างในเวลาอยู่ที่บ้าน หรือสำหรับบางคน ไม่ค่อยมีเวลา ก็จะทำการฝึกซ้อมด้วยตัวเองในระหว่างขับรถยนต์ โดยการเปิดเพลงและร้องคลอไปกับบทเพลง แต่การฝึกซ้อมด้วยตนเองนั้น ยังมีกลุ่มผู้ให้ข้อมูลบางคนที่มีปัญหาในการซ้อม เนื่องจากสถานที่ที่ไม่เอื้ออำนวย ที่อยู่อาศัยใช้เสียงดังไม่ได้ จึงมีหลาย ๆ คนจึงต้องอาศัยเวลามาเรียนร้องเพลงที่ค่ายทำการซ้อมไปในตัว

“...มีบางเนื้อหาที่ทำไม่ได้ในช่วงโมงพอถึงตอนท้ายช่วงโมงครูจะสั่งให้กลับไปซ้อมและมาร้องให้ดูใหม่ในช่วงโมงถัดไป แต่เนื่องด้วยที่พักอาศัยเป็นคอนโดมิเนียม ซึ่งไม่สามารถใช้เสียงดังได้ จึงไม่สามารถฝึกซ้อมร้องเพลงได้อย่างเต็มที่ จึงต้องอาศัย เวลาขับรถยนต์ฝึกซ้อมไปในตัว หรือไม่ก็ใช้เวลาในการเรียนร้องเพลงในแต่ละครั้ง ซ้อมให้ได้มากที่สุด (ชญญา อมฤต, สัมภาษณ์)”

“... จะเน้นการฟังมากกว่า ตั้งแต่ขึ้นรถยนต์ ก็จะเน้นเปิดเพลงสากลและฟังตลอดไม่ว่าจะไปทำธุระที่ไหนก็ตาม (ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์, สัมภาษณ์)”

“... ในช่วงหลัง ๆ เริ่มสนใจเรื่องเสียงประสาน และเมื่อฟังเพลงอะไรก็ตามก็มักจะทำการร้องเสียงประสานคลอไปกับเสียงหลัก (ปณัสยา กิตติธากุล, สัมภาษณ์)”

“...การฝึกซ้อมด้วยตัวเองและรู้สึกว่าการทำแล้วได้ผลดีที่สุดคือการที่ หัดเล่นกีตาร์และเล่นเพลงนั้น ๆ และร้องไปด้วย มันทำให้เราเข้าใจดนตรี และเสียงได้มากขึ้น และเมื่อก่อนเป็นคนที่ยิ่งเสียงสูงนิด ๆ แต่พอมาเริ่มหัดเล่นกีตาร์และซ้อมร้องเพลงไปกับกีตาร์ รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงอย่างมาก เช่นอาการเพี้ยนลดน้อยลง (วรุณธร เทียมศักดิ์, สัมภาษณ์)”

“...พอได้การบ้านจากคุณครูแล้ว จากในคลาสเราจะรู้ว่าควรจะทำตรงไหน กลับมาบ้านว่าง ๆ ก็จะฮัมเพลงเพื่อให้จับเสียงคีย์ได้ พอฮัมไปเรื่อย ๆ ก็จะเปลี่ยนจากฮัมเป็นเสียงร้อง ส่วนใหญ่ชอบร้องตอนอาบน้ำรู้สึกเสียงก้องดีจังดี สิ่งที่คุณครูบอกไว้ให้แก้ ก็จะพยายามแก้ อาจจะไม่ได้เต็มร้อยแต่คิดว่าต้องดีกว่าเดิมแน่นอน (ชานิสสา เอกวาริน, สัมภาษณ์)”

“...จะเลือกเพลงที่ตัวเองชอบก็จะฟังเพลงนั้นซ้ำ ๆ หลาย ๆ รอบแรก ๆ ก็ฝึกร้องตาม ลองทำเสียงต่างๆจากที่ครูเคยสอนว่าเสียงไหนควรทำท่อนไหน หรือทำให้เรารู้สึกว่าร้องเพลงแล้วสบายที่สุด แล้วก็ลองร้องแบบไม่มีเสียงศิลปิน มีแต่เสียงเราอย่างเดียว (รัชชานนท์ เรือนเพชร, สัมภาษณ์)”

“...จะเอาเนื้อเพลงที่จดตอนเรียนมาดู แล้วก็ร้องซ้ำๆ เพราะตอนครูสอนจะจดไว้ว่าคำนี้ร้องอย่างไรใช้เทคนิคอะไร ใช้ตอนไหนของเพลง (บารมิตา สาครจันทร์, สัมภาษณ์)”

2. สอนจากประสบการณ์ของครูผู้สอน

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนในเรื่องของกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค ผู้วิจัยยังได้พบอีกว่า นอกจากเนื้อหาจากตำราและทฤษฎีแล้ว ครูผู้สอนยังได้ใช้ประสบการณ์จากการสอนร้องเพลงที่ผ่านมาของตนเองนำมาประยุกต์ใช้ในการสอนเพื่อให้เหมาะสมกับยุคสมัยและเหมาะสมกับผู้เรียน

“...หลาย ๆ ปีที่สอนร้องเพลงมา พบว่าการสอนจากตำราเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอและไม่ตอบสนองผู้เรียน เนื่องจาก ยุคสมัยที่เปลี่ยนไป นำพาให้แฟชั่นการฟังเพลงเปลี่ยนไปมาก แต่อย่างไรหลักการก็ต้องยึดเป็นหลักไว้เสมอ เช่นในเรื่องของ สรีระทางร่างกาย , การหายใจ, การใช้เสียงในการร้องเพลงให้ถูกต้อง สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นหลักการที่ค่อนข้างจะตายตัว แต่ก็มีความรู้ที่จะต้องเปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์ เช่นการสอนเทคนิค Vibrato หรือการร้องลูกคอ ในสมัยเมื่อสัก 10 ปีที่แล้ว การร้องลูกคอ ในสมัยก่อนถือว่าเป็นเทคนิคที่เมื่อร้องออกไป จะแสดงให้เห็นว่าเป็นนักร้องที่ร้องเพลงเก่ง และผ่านการประกวดมา แต่พอมาถึงสมัยนี้ การร้องลูกคอ จัดได้ว่าเป็นเทคนิคการร้องเพลงที่ล้าสมัยไปพอสมควร ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ทำให้เราต้องปรับเปลี่ยนเนื้อหาให้เข้ากับยุคสมัยตลอดเวลา นอกเหนือจากนั้นยังมีเนื้อหาบางส่วนที่เราสอนตามทฤษฎี แต่นำมาประยุกต์ใช้ให้เข้าใจง่ายขึ้น เพราะจากประสบการณ์ส่วนตัวค้นพบว่า การฝึกซ้อมเรื่องใดเรื่องหนึ่งเมื่อฝึกซ้อมเป็นเวลานานแล้วยังทำไม่ได้ โดยส่วนตัวนั้น จะพยายามค้นหาวิธีการฝึกซ้อมแบบอื่นที่ให้ผลลัพธ์เหมือนกัน แต่มีวิธีการฝึกแตกต่างออกไปนิดหน่อย เพราะเนื่องจากสรีระของคนของแต่ละคนไม่เหมือนกัน และเสียงร้องที่ธรรมชาติให้มาในแต่ละคนต่างกัน จึงทำให้ต้องฝึกค้นวิธีฝึกฝนในแบบของตนเอง และจากคำบอกเล่าจากครูผู้สอนท่านอื่น และจากนั้นนำเทคนิคมาถ่ายทอดให้ผู้เรียนได้ลองปฏิบัติ(สรีภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)” ด้าน ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล “...ปกติเป็นคน que เรียนร้องเพลงอยู่แล้วตั้งแต่เด็ก และจะได้เรียนในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลงมาตลอด แต่เมื่อได้มาเรียนร้องเพลงที่โมโน ตอนแรกคิดว่าจะมีเนื้อหาที่คล้ายกับที่เรียนอยู่ แต่กลับกลายเป็นเราได้เรียนรู้ในเรื่องเดียวกันแต่ครูผู้สอนมีวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไปกับที่เรียนมาและมีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใหม่ ๆ ตลอด (ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล, สัมภาษณ์)” ด้าน ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์ “...เทคนิคบางอย่างที่ครูสอนและเราทำไม่ได้ ครูมักจะแนะนำให้เราเปลี่ยนวิธีการฝึกและแนะนำให้เราลองวิธีของครูไปฝึก (ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์, สัมภาษณ์)” ส่วนวรุณธร เทียมศักดิ์ “...ครูมักจะแนะนำในเรื่องของการแสดงบนเวทีโดยครูจะสอนจากประสบการณ์ของครูในสมัยที่เป็นนักร้อง เช่น การใช้สายตามองที่คนดู, การพูดเข้าเพลง, การจับไมค์โครโฟน รวมไปถึงการแก้ไข

ปัญหาเฉพาะหน้าในกรณีที่ไม่ได้ยินเสียงร้องของตัวเองในขณะที่อยู่บนเวที (วรุณธร เทียมศักดิ์, สัมภาษณ์)”

3. สอนโดยใช้กิจกรรมเสริม

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนในเรื่องของกระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ผู้วิจัยได้พบอีกว่าผู้บริหารและครูผู้สอนยังได้จัดกิจกรรมเสริมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ซึ่งสรุปได้ดังนี้

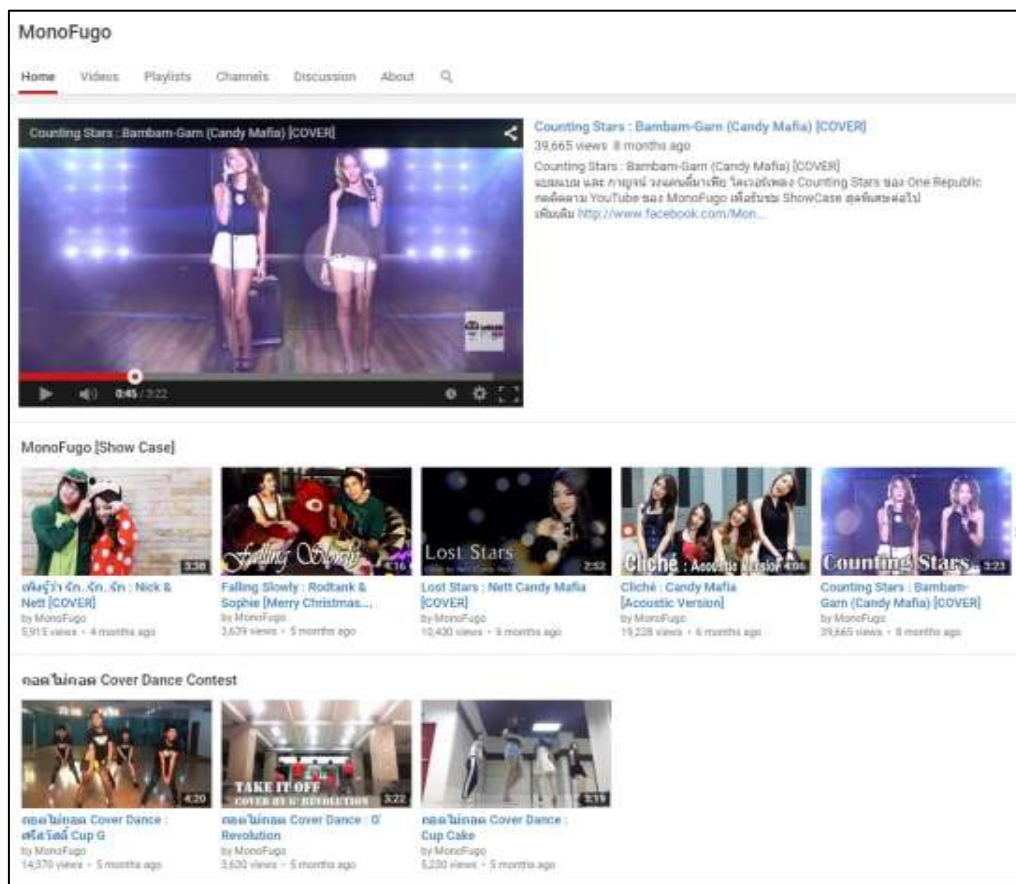
3.1 ทดสอบความสามารถทางการร้องเพลงในรูปแบบคอนเสิร์ต จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูผู้สอนผู้วิจัยพบว่าผู้บริหารได้จัดกิจกรรมเพื่อทดสอบความสามารถในการร้องเพลงในรูปแบบคอนเสิร์ต นอกจากจะเป็นการวัดความสามารถของศิลปินและครูผู้สอนแล้ว ยังช่วยให้ศิลปินเกิดความชำนาญในการแสดงออกบนเวทีและแสดงความคิดสร้างสรรค์ทั้งในด้านการเดินและการร้อง

“...ทุก ๆ 6 เดือนทางค่ายจะมีการทดสอบความสามารถทั้งทางด้านการเดิน และการร้องควบคู่กันไปซึ่งเราจะจัดให้เป็นลักษณะคอนเสิร์ตย่อย ๆ ซึ่งจะมีผู้ชมซึ่งเป็นพนักงานในแผนก รวมถึง โปรคิวเซอร์ เพื่อแสดงความคิดเห็นและบอกถึงข้อดีและข้อเสีย วัตถุประสงค์หลักในการสอบก็คือ เราจะได้รู้ว่าในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา ศิลปินคนใดมีพัฒนาการที่ดีขึ้น และศิลปินคนใดมีพัฒนาการที่แย่ลง ซึ่งทั้งหมดนี้มันก็จะสามารถวัดความสามารถของครูผู้สอนได้ด้วย (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)” ส่วน ฉัฐนรี อนันต์ลักษณ์การ“...ทุก ๆ 6 เดือน จะมีการสอบร้อง โดยศิลปินแต่ละคนจะต้องเตรียมเพลง มาร้องซึ่งจะมีเพื่อน ๆ ที่เป็นศิลปินด้วยกันนั่งดู และมีผู้บริหาร, โปรคิวเซอร์ มานั่งดูและให้คำแนะนำ ซึ่งจะให้การจับฉลากให้ขึ้นมาร้องเป็นรายบุคคลไป โดยส่วนตัวคิดว่า การสอบร้องแบบนี้เป็นเรื่องดีมาก มันกระตุ้นทำให้เราเกิดความตื่นตัวในการร้องเพลงขึ้นเยอะมาก (ฉัฐนรี อนันต์ลักษณ์การ, สัมภาษณ์)”

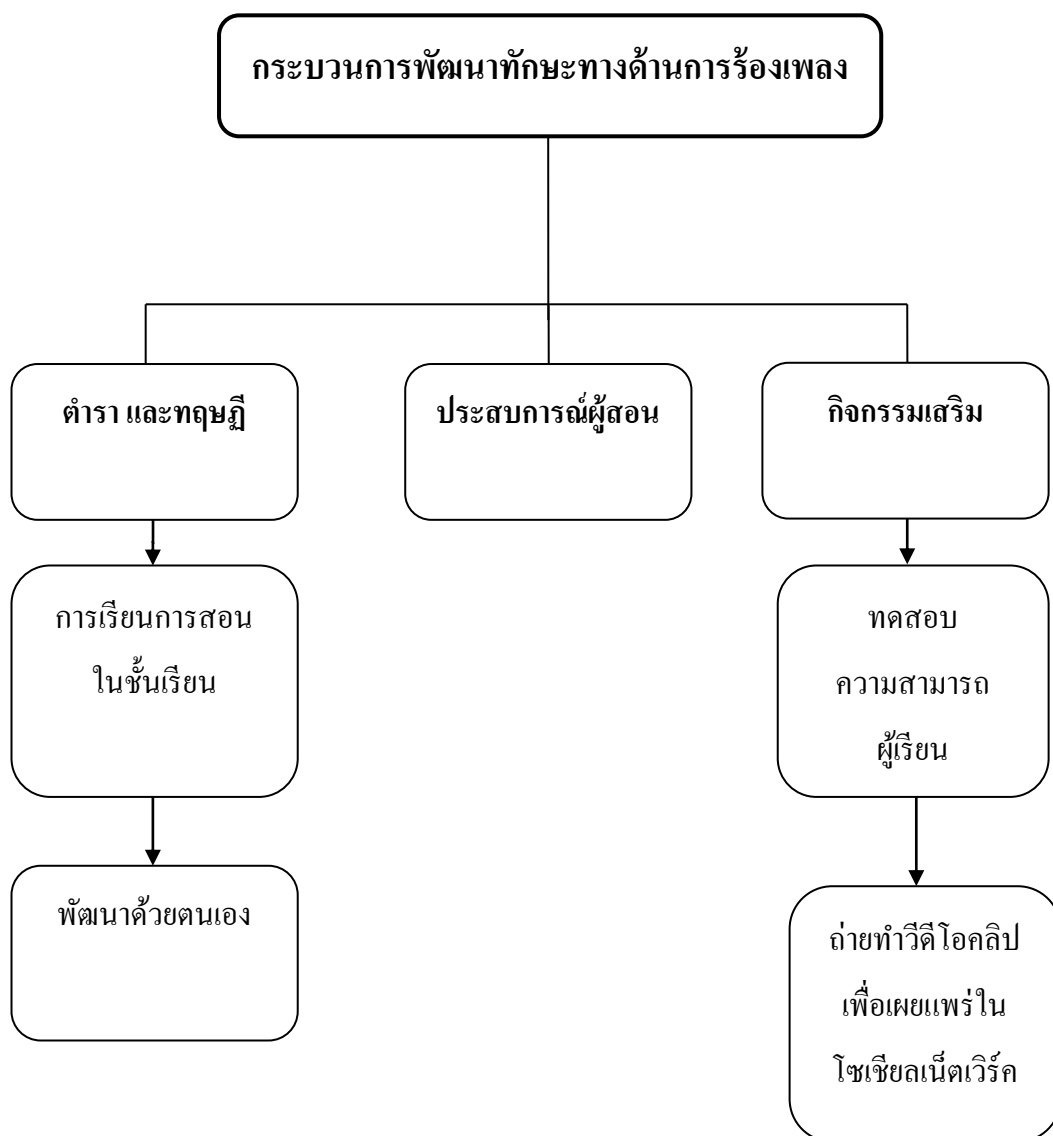
3.2 ถ่ายทำวิดีโอคลิปเพื่อเผยแพร่ในโซเชียลเน็ตเวิร์ค(Social network) จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน ผู้วิจัยพบว่า ครูผู้สอนต้องการที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงบันดาลใจในการร้องเพลง และได้รับทราบถึงข้อเสนอแนะจากบุคคลที่เข้ามาดูคลิปวิดีโอ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้นไป ซึ่งจะมีการจัดทำคลิปวิดีโอ ทุก ๆ เดือน โดยจะทำทั้งแบบ กลุ่ม และ เดี่ยว สลับกันไป

“...ในปีที่ผ่านมา เราได้เพิ่มการถ่ายทำวิดีโอคลิปเพื่อลงในยูทูป(YouTube) โดยการให้เด็กไปซ้อมเพลงที่ชื่นชอบ ไม่ว่าจะเป็นเพลงสากล หรือเพลงไทย ก็ได้ และมาซ้อมกับครูก่อน และจากนั้นก็เริ่มถ่ายทำวิดีโอคลิป และนำไปเผยแพร่ในยูทูป ซึ่งจุดมุ่งหมายของเราในตอนแรก คิดเอาไว้ว่า อยากจะจัดกิจกรรมให้กับเด็ก ๆ เพื่อให้เด็ก ๆ ได้แสดงความสามารถทางด้านการร้อง และเพื่อเป็นการสร้างความสนุกสนานในการเรียน แต่จากที่นำไปสักพักหนึ่ง สังเกตเห็นว่า

เด็ก มีความกระตือรือร้น ที่จะทำวิดีโอคลิปมีความพยายามในการไปซ้อมเพลงเพื่อจะมาถ่ายวิดีโอคลิปและสิ่งหนึ่งที่เห็น ได้ชัดเจน คือ เด็กบางคนที่ขาดความมั่นใจในการร้องเพลง เกิดความมั่นใจขึ้นอย่างเห็น ได้ชัด แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดของการนำวิดีโอคลิปลงยูทูป คือ การได้อ่านความคิดเห็นของผู้ที่ชมวิดีโอคลิปนั้นๆซึ่งทำให้เราและเด็กๆ ได้ทราบถึงสิ่งที่ต้องปรับปรุงแก้ไขทั้งในด้านการร้องเพลงและการแสดงออกในการร้องอีกด้วย (สรีภรณ์ แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)” ด้าน ศตพัฒน์ รัตโนทัย “...แต่ในช่วงปีที่ผ่านมาได้มีโอกาสถ่ายทำคลิปวิดีโอเพื่อลงในยูทูป (YouTube) ซึ่งเรื่องนี้คิดว่า เป็นเรื่องที่ดีมาก และมันก็เป็นการวัดผลการร้องของเราอย่างหนึ่งที่ดี เพราะมันคือการเผยแพร่ให้คนทั่วไป ได้ดูและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการร้องเพลงของเรา (ศตพัฒน์ รัตโนทัย, สัมภาษณ์)”

ภาพที่ 33 กิจกรรมเสริมในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง

ภาพที่ 34 (สรุป) กระบวนการพัฒนาทักษะทางการร้องเพลง

ส่วนที่ 3 สภาพปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานและข้อเสนอแนะ

จากการสังเกตและสัมภาษณ์ผู้บริหารในค่ายโมโนมิวสิค ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานในค่ายโมโนมิวสิคอยู่หลายประการดังต่อไปนี้

ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้

1. สภาพเศรษฐกิจ
2. เทคโนโลยี

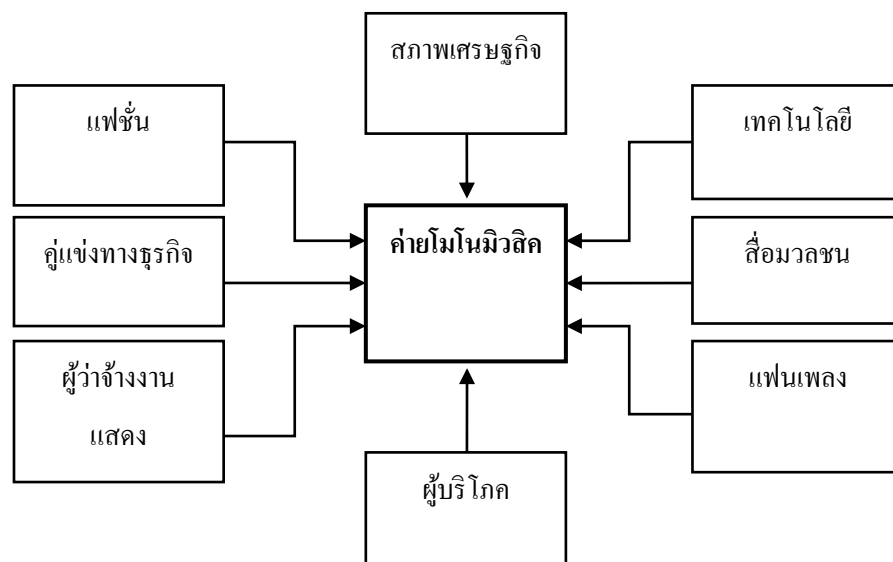
3. แฟชั่น
4. คู่แข่งทางธุรกิจ
5. สื่อมวลชน
6. ผู้ว่าจ้างงานแสดง
6. แฟนเพลง
7. ผู้บริโภค

ปัจจัยที่ควบคุมได้

1. การบริหารงานในองค์กร
2. ทีมงาน
3. ศิลปิน

ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้

จากการศึกษาพบว่า มีปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ที่ส่งผลต่อการบริหารงานของค่ายโมโนมิวสิก หลายอย่างเช่น สภาพเศรษฐกิจ, เทคโนโลยี, แฟชั่น, คู่แข่งทางธุรกิจ, สื่อมวลชน, ผู้ว่าจ้างงานแสดง, แฟนเพลง, ผู้บริโภคซึ่งปัจจัยดังกล่าวส่งผลต่อการบริหารงาน โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

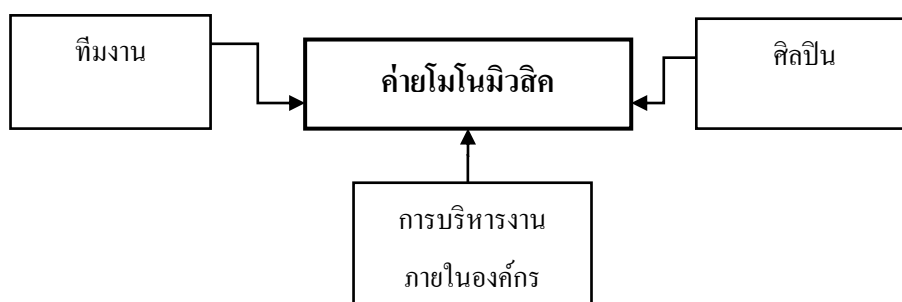
ภาพที่ 35 ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้

“... ในการทำธุรกิจเพลงในปัจจุบัน มีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อการประกอบธุรกิจในด้านนี้ โดยแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ และปัจจัยที่ควบคุมได้ ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้คือ อะไร 1. คือ สภาพเศรษฐกิจและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป ซึ่งจากเมื่อก่อนจะเห็นได้ว่า ธุรกิจเพลง ส่วนใหญ่ อยู่ได้จากการขายเทปและแผ่นซีดี แต่ในมุมมองกลับกัน เทคโนโลยีใหม่ ๆ นำพาให้ผู้บริโภค

ฟังเพลงจาก Mp3 และระบบออนไลน์ จึงทำให้ธุรกิจเพลงในปัจจุบัน ต้องปรับตัวโดยการเปิดให้ดาวโหลดจากระบบ streaming เพื่อทดแทนการขายเทปและซีดี และรายได้หลัก ๆ ก็คือการขายงานโชว์ให้ศิลปิน ซึ่งเป็นอีกทางที่ทำรายได้ดี แต่ตัวเพลงก็มีความสำคัญ เพราะว่าถ้าเพลงไม่ดังไม่ฮิต ผู้บริโภคไม่รู้จักเพลง ก็จะไม่ซื้อว่าจ้าง ซึ่งศิลปินบางวง เพลงดัง เพลงฮิต แต่ไม่รู้จักหน้าตา แต่ถ้าตัวเพลงทำงานได้ดี วิทยูเปิดบ่อย ทีวีเปิดมิวสิกวิดีโอบ่อย ก็จะทำให้มีงานจ้างเข้ามา อีกส่วนหนึ่งคือ การประกอบธุรกิจค่ายเพลง ผมว่า มันเป็นเรื่องของแพชั่นนะ เพราะว่า เทรนด์มันจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ มันคล้าย ๆ กับการแต่งตัว แต่ละยุคแต่ละสมัย ก็จะต่างกันออกไป และบางทีก็จะมีการวนกลับมา แต่นั่นก็เป็นปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ว่ามันจะกลับมาเมื่อไหร่ ฉะนั้นเราก็ต้องติดตามตลอดว่า กระแสเพลงต่างประเทศเป็นอย่างไร ศิลปินแต่งตัวอย่างไร และเพลงในประเทศเป็นอย่างไรและค่ายอื่น ๆ ค่ายทำอะไร แพชั่นเป็นแบบไหน สื่อมวลชนก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะวงการนี้ต้องทำงานร่วมกับสื่อมวลชนตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นการนำเสนอในรูปแบบของสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อทางโทรทัศน์และวิทยุ เพราะการทำให้สินค้าของเราได้ออกสื่อต่าง ๆ บ่อยเท่าไร ผู้บริโภคยิ่งจะได้เห็นมากเท่านั้น แพนเพลง และผู้บริโภค ก็เป็นสิ่งสำคัญ จะเห็นได้ว่าในยุคโลกออนไลน์ ผู้บริโภค หรือ แพนเพลง สามารถเข้าถึงและจับต้องได้ง่ายกว่าศิลปินในสมัยก่อนมาก ๆ ซึ่งสมัยนี้คนทั่วไปก็กลายเป็นดาราได้ และศิลปินก็กลายเป็นคนธรรมดาได้เหมือนกัน(รัชพล จิตพิงกรรม , สัมภาษณ์)”

ปัจจัยที่ควบคุมได้

จากการศึกษาพบว่า มีปัจจัยที่ควบคุมได้ ส่งผลต่อการบริหารงานของค่ายโมโนมิวสิก หลายอย่างเช่น การบริหารงานในองค์กร, ทีมงาน, ศิลปิน โดยสามารถอธิบายได้ดังนี้

ภาพที่ 36 ปัจจัยที่ควบคุมได้

“...มาถึงปัจจัยที่ควบคุมได้ ก็ได้แก่ รูปแบบการบริหารงานในองค์กร, พนักงาน, ทีมงาน รวมไปถึงตัวศิลปิน ซึ่งทุกสิ่งทีกล่าวมา เราก็ได้มีการแบ่งขอบเขตความรับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ ให้

รับกับ ปัจจัยต่าง ๆ เช่น ทีมเพลงที่ทำหน้าที่แต่งเพลงให้กับศิลปิน ซึ่งเพลงจะเป็นตัวขับเคลื่อนอันดับแรกและไปสู่ลำดับ ต่อ ๆ ไป เพราะว่า เพลงจะนำพาไปสู่ ภาพ เครื่องแต่งกาย มิวสิควีดีโอ รวมไปถึงกลยุทธ์ในการทำการประชาสัมพันธ์ เราจึงต้องใส่ใจกับตัวเพลงเป็นพิเศษและให้ความสำคัญเป็นอันดับหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ เนื้อร้อง และดนตรี คุณภาพเสียง เสียงร้อง หรือ การผสมเสียง เพราะสิ่งเหล่านี้มีผลต่อการปฏิบัติงานในขั้นตอนต่อไปอย่างมาก การเพิ่มพนักงานในส่วนของการจัดหางานจ้างให้ศิลปิน ซึ่งต้องเป็นคนมีความสามารถในการเข้าถึงผู้ประกอบการในสถานบันเทิง หรือ จะเป็นในส่วนของงานโชว์ตัวตามสถานที่ต่าง ๆ หรือ การนำศิลปินให้ไปเป็นพรีเซ็นเตอร์กับสินค้าต่าง ๆ ในด้านออนไลน์ก็เช่นกัน เราจะมีพนักงานที่ดูแลเกี่ยวกับระบบโซเชียลเน็ตเวิร์คทั้งหมด ด้านแฟชั่น เราก็จะมีทีมงานที่จัดการเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมโดยเฉพาะ โดยเราจะมีการประชุมกับทุก ๆ ฝ่ายเพื่อสั่งงานเพื่อให้แต่ละฝ่ายไปออกแบบและนำเสนอความคิดเห็นและนำมาสรุปกันในที่ประชุมกันก่อนถึงจะเริ่มงานชิ้นนั้น ๆ ได้ ซึ่งในแต่ละปีเราจะมีกำหนดแผนการในระยะยาวตลอดปีว่า ปีนี้เราจะปล่อยผลงานเพลงของศิลปินคนไหน, เพลงเป็นแบบไหน, เสื้อผ้าหน้าผมเป็นอย่างไร, รูปแบบของภาพและมิวสิควีดีโอเป็นอย่างไร กลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์ควรจะเป็นอย่างไร และเมื่อรู้ว่าจะทำอะไร อย่างไร ที่ไหน กับใครแล้ว เราก็จะสามารถกำหนดงบประมาณในปีนั้น ๆ ได้ด้วยซึ่งขั้นตอนที่กล่าวมานี้เป็นรูปแบบการบริหารงานในองค์กรที่จะรองรับกับ ปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้ และควบคุมได้ (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

ความคิดเห็นของผู้บริหารในค่ายโมโนมิวสิค

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารทำให้ทราบถึงปัญหาในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค หลายอย่างเช่น

1. ศิลปินแต่ละคนยังขาดความเป็นมืออาชีพในการแสดงออกบนเวที จากการสัมภาษณ์ได้ข้อสรุปดังนี้ “...ผมมองว่า นอกจากเรื่องเสียงร้อง และการเต้น และรูปลักษณ์ที่ดูดีแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ความเป็นศิลปิน ในตัวเด็ก ซึ่งผมมองว่าเรื่องความเป็นศิลปินในตัวนั้นมันไม่ได้เกิดกับทุกคน อย่างบางคนร้องดี เต้นดี แต่ขาดความเป็นศิลปิน ก็จะไม่ส่งผลให้เกิดความเป็นที่นิยมได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่ เวลาเราจะคัดเลือกศิลปินให้เข้ามาร่วมงานกับเรา เราจะไม่ได้มองว่าเราจะหยิบใครขึ้นมาก็ได้ เราจึงต้องมองเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ ต่อให้เต้นเก่ง ร้องดี แต่เวลาไปยืนบนเวที และขาดความเป็นศิลปิน คุณก็ดูด้อยกว่าคนที่มีความเป็นศิลปินอยู่ดีซึ่งศิลปินของเราตอนนี้ถือว่ามีความสามารถในการเต้น และการร้อง ถือว่าดีในระดับหนึ่งแล้ว แต่สิ่งที่ขาดก็คือ ความเป็นมืออาชีพ ซึ่งสิ่งเหล่านี้คงต้องให้เวลาพวกเขาได้ไปออกงานโชว์ต่าง ๆ เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์ (รัชพล จิตพิงกรรม, สัมภาษณ์)”

ความคิดเห็นของครูผู้สอนร้องเพลงในค่ายโมโนมิวสิก

จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนที่ทำหน้าที่สอนร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ทำให้ทราบถึงปัญหาในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปิน หลายประการเช่น

1. ศิลปินแต่ละคนยังขาดความมีระเบียบวินัยในการฝึกซ้อมร้องเพลงจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอน ซึ่งได้ข้อสรุปดังนี้ “... นอกจากการเรียนในห้องเรียนแล้ว เรามักจะบอกให้เด็กไปแก้ไขในจุดต่าง ๆ ที่ประเมินไปในแต่ละครั้ง ว่าสิ่งไหนดีแล้ว สิ่งไหนยังขาดตกบกพร่อง แต่ที่ผ่านมามักจะเห็นว่า เด็กแต่ละคนขาดการฝึกซ้อมในสิ่งที่ให้ไปปรับแก้ไข (สรีพร แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)”

2. ศิลปินยังขาดแรงบันดาลใจในการร้องเพลงจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนได้ข้อสรุปดังนี้ “... ในบางครั้งจากการสังเกตและการซักถามศิลปินที่เข้ามาเรียนบางคนจะพบว่า หลายคน ยังขาดในเรื่องของแรงบันดาลใจในการที่จะร้องเพลง เพราะการที่จะเป็นนักร้องที่ดีนั้นควรเริ่มต้นจากการมีแรงบันดาลใจ หรือบุคคลที่เราชื่นชอบ หรือศิลปินที่เป็นแบบอย่างและผลักดันให้เราก้าวไปให้ถึงจุด ๆ นั้นแบบศิลปินคนนั้น ๆ ให้ได้ แต่จากการสังเกตแล้ว ยังมีศิลปินบางคนที่ยังขาดสิ่งเหล่านี้ (สรีพร แสงบุญนำ, สัมภาษณ์)”

ความคิดเห็นของศิลปินในค่าย โมโนมิวสิก

ผู้ให้สัมภาษณ์ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกศิลปิน จำนวน 10 คน เป็นผู้ตอบคำถามในการสัมภาษณ์ และมีผู้ที่แสดงความคิดเห็น จำนวน 6 คน จากการให้สัมภาษณ์ของศิลปิน จึงได้ข้อสรุปคือ

1. ความไม่สอดคล้องในการปฏิบัติงานระหว่างโปรดิวเซอร์กับครูสอนร้องเพลง จากการสัมภาษณ์ศิลปินได้ข้อสรุปดังนี้ “... อยากให้โปรดิวเซอร์และครูสอนร้องเพลงได้ประสานงานกันในเรื่องทิศทางการอัดเสียงว่าจะให้ศิลปินออกแบบเสียงร้องในการบันทึกเสียงอย่างไร เพราะที่ผ่านมา จะเรียนร้องเพลงมาอีกแบบหนึ่ง และพอมาเข้าห้องบันทึกเสียง โปรดิวเซอร์ก็ต้องการจะให้ร้องอีกแบบหนึ่ง มันเลยทำให้เรารู้สึกสับสนว่าจะร้องอย่างไรดี (ปณัสยา กิตติธากุล, สัมภาษณ์)”

2. การปฏิบัติงานในส่วนของทีมงานดูแลศิลปินยังไม่ลงตัว จากการสัมภาษณ์ศิลปินได้ข้อสรุปดังนี้ “... เนื่องจากช่วงที่ผ่านมามีการรับพนักงานดูแลศิลปินเข้ามาเพิ่ม ซึ่งพนักงานใหม่บางคนยังอยู่ในขั้นตอนในการเรียนรู้งาน จึงทำให้หลายครั้งเกิดความผิดพลาดและเกิดความล่าช้า ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อให้ทีมงานได้มีประสบการณ์มากขึ้น (วรุณธร เทียมศักดิ์, สัมภาษณ์) ส่วนเพชรวรรณ วาดรักชิต “...การจัดการในเรื่องของทีมงานที่จะดูแลศิลปินยังไม่ลงตัวเท่าที่ควร เพราะเนื่องมาจากเป็นพนักงานที่ทางค่าย รับเข้ามาใหม่ จึงต้องใช้เวลาในการเรียนรู้งาน (เพชรวรรณ วาดรักชิต, สัมภาษณ์)”

3. จำนวนครูที่สอนร้องเพลงไม่พอกับจำนวนศิลปิน จากการสัมภาษณ์ศิลปินได้ข้อสรุป ดังนี้ “...เนื่องด้วยตอนนี้ศิลปินมีจำนวนมาก และบางครั้งต้องเรียนรวมกันหลายคนใน 2-3 ชั่วโมง จึงคิดว่าถ้าจะได้รับความรู้เต็มที่ น่าจะมีการเพิ่มครูสอนร้องเพลง เพื่อให้พอดีกับตัวศิลปิน และศิลปินแต่ละคนจะได้เรียนอย่างเต็มที่ (ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์, สัมภาษณ์)” ส่วน ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล “...คิดว่าน่าจะมีครูสอนร้องเพลงเพียงแค่นคนเดียวมากกว่า เพราะว่าในส่วนของหลักสูตรและแนวการพัฒนาจะได้ตรงกัน และคิดว่าจำนวนศิลปินยังไม่ได้มากจนกระทั่งต้องมีครูผู้สอนเพิ่ม (ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล, สัมภาษณ์)” ส่วน วรุณธร เทียมศักดิ์ “...โดยส่วนตัวแล้วการเรียนให้ได้ประสิทธิภาพมากที่สุดน่าจะเป็นการเรียนแบบตัวต่อตัวน่าจะได้รับความรู้กว่า และเราก็เป็นอีกคนหนึ่ง ที่รู้สึกว่าจะชอบเรียนคนเดียวมากกว่าที่จะต้องเรียนเป็นกลุ่ม (วรุณธร เทียมศักดิ์, สัมภาษณ์)”

4. องค์กรยังขาดความเข้มงวดในการให้ศิลปินเข้ามาเรียนร้องเพลง จากการสัมภาษณ์ศิลปินได้ข้อสรุปดังนี้ “... ในกรณีที่ศิลปินไปออกงานเช่นงานโปรโมทหรืองานโชว์ต่าง ๆ ในวันที่ตัวเองต้องเรียนร้องเพลง ในบางครั้งครูสอนร้องต้องยกเลิกชั่วโมงการเรียนนั้น ๆ ซึ่งจริง ๆ แล้วอยากให้ศิลปินบริหารเวลามาเรียนร้องเพลงให้ได้ หรือ จะเลื่อนเวลาเรียนร้องในวันนั้นให้ไม่กระทบงานโชว์และกลับมาเรียนที่ออฟฟิศหลังจากงานโชว์เสร็จแล้ว ก็น่าจะเป็นการดีกว่า ที่จะปล่อยให้ชั่วโมงเรียนร้องต้องยกเลิก เพราะว่าเรื่องการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะต้องฝึกซ้อมและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และควรจะพัฒนาอย่างเป็นระบบ (รังสิตเนาวกุล, สัมภาษณ์)” ส่วน ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์ “... บางทีการออกผลงานเพลงนั้นต้องมีการเดินสายโปรโมทไปตามสื่อต่างไม่ว่าจะเป็นรายการทีวี สื่อสิ่งพิมพ์ รวมไปถึงงานโชว์ บางครั้งก็ต้องยกเลิกการเรียนการสอนร้องเพลงไปเลย แต่ส่วนตัวคิดว่า ถ้ายกเลิกในส่วนของกรเรียนร้องในวันนั้น ๆ ศิลปินทุกคนควรจะหาวันเวลาว่างมาเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้งก็ยังดี และคอยโทรศัพท์ติดต่อแจ้งครูผู้สอนเป็นกรณีพิเศษ น่าจะเป็นการดีกว่าเพราะการฝึกต้องทำอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดความชำนาญ และเกิดความต่อเนื่องในการฝึกฝน (ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์, สัมภาษณ์)”

5. ขาดความต่อเนื่องในการออกผลงานเพลง จากการสัมภาษณ์ศิลปินจึงได้ข้อสรุปดังนี้ “...การปล่อยผลงานเพลงไม่ควรพักนานเกินไป ควรจะปล่อยเพลงและพักสัก 1 เดือนและปล่อยผลงานใหม่ต่อได้เลย ซึ่งในระหว่างที่ปล่อยเพลงแรกไป ควรจะบันทึกเสียงเพลงที่สองได้เลยไม่ควรจะปล่อยไว้นานเกินไปเพราะคิดว่ากระแสมันจะไม่เกิดความต่อเนื่องเพราะกระแสเพลงไทยตอนนี้มาเร็วไปเร็วควรจะออกผลงานเพลงให้ทันกับกระแส ณ. ตอนนั้นจะดีกว่า (วรุณธร เทียมศักดิ์, สัมภาษณ์)”

6. ศิลปินบางคนยังขาดเอกลักษณ์ในการร้องเพลง จากการสัมภาษณ์ศิลปินจึงได้ข้อสรุป ดังนี้ “...ในฐานะที่เป็นศิลปินรุ่นพี่ในค่าย ก็จะพบว่าน้อง ๆ หลาย ๆ คนในค่าย บางคนยังขาด

เอกลักษณ์ในการร้องเพลง ซึ่งศิลปินที่มีเอกลักษณ์ บางคนร้องไม่ค่อยดีเท่าไร แต่เมื่อไหร่ที่ฟังวิทยุและไปได้ยินเพลงนั้น ๆ ของศิลปินคนนั้น บางทียังไม่บอกชื่อศิลปิน และยังไม่เห็นหน้าศิลปิน เราก็สามารถบอกได้เลยว่าเพลงนี้ ใครเป็นคนร้อง ซึ่งในปัจจุบัน บางคนร้องดี แต่ไม่มีเอกลักษณ์ ก็มีเยอะ บางคนร้องไม่ดี แต่มีเอกลักษณ์ในการร้องก็มีเยอะ ซึ่งจริง ๆ แล้วเรื่องเอกลักษณ์ ในการร้อง บางทีก็สอนกันไม่ได้ มันจะต้องเกิดจากตัวนักร้องเองเป็นส่วนมาก ฉะนั้น ศิลปิน ควรจะพัฒนาทั้งทางด้านทักษะการร้อง ควบคู่ไปกับการค้นหาและสร้างเอกลักษณ์ของตัวเองในการร้องเพลง (เพชรวรรณ วาดรักชิต, สัมภาษณ์)”

จากข้อมูลของความคิดเห็นเกี่ยวกับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค ของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ เห็นว่า ปัญหาส่วนใหญ่มาจาก บุคลากรยังขาดความชำนาญในการทำงาน และการติดต่อสื่อสารภายในองค์กรยังไม่ดีเท่าที่ควร

ข้อสังเกตของผู้วิจัยที่มีต่อการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค

จากการสัมภาษณ์ สังเกตการณ์ และเก็บข้อมูลในด้านต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยประมวลแนวทางการพัฒนาโดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. ด้านการวางแผนการสอนและเนื้อหาในการสอน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ครูผู้สอน และ ผู้เรียน รวมไปถึงการสังเกตในระหว่างการเรียนการสอนและการติดตามไปตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ศิลปินมีการแสดงนั้น ผู้วิจัยพบว่า เนื้อหาในการสอนร้องเพลงของครูผู้สอนนั้น เน้นหนักไปในเรื่องของการพัฒนาทักษะด้านของคุณภาพเสียงร้องมากเกินไป ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ครูผู้สอนควรจะเพิ่มเติมเนื้อหาเรื่องดังต่อไปนี้

- 1.1 การฟัง
- 1.2 จังหวะ
- 1.3 คอร์ด
- 1.4 เสียงประสาน
- 1.5 คีตปฏิบัติ
- 1.7 เอกลักษณ์ในการร้องและการแสดงออกบนเวที

ในเนื้อหาที่ครูผู้สอนวางแผนการสอนนั้น ก็มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวมา แต่ยังไม่มาสอนให้กับผู้เรียนน้อยเกินไป

1. การฟัง (Listen) จากการสังเกตการณ์ในระหว่างการเรียนการสอนนั้น ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนยังขาดทักษะทางด้านกรฟังเนื่องด้วยผู้เรียนยังใช้การจดจำเสียงต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากการทำซ้ำ แต่เมื่อครูผู้สอนเปลี่ยนแปลงโน้ตและรูปแบบการเล่นใหม่ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน

และปฏิบัติได้ไม่ถูกต้อง เพราะผู้เรียนยังไม่สามารถฟังและวิเคราะห์แยกแยะเสียงได้ จึงจำเป็นต้องเพิ่มเติมในส่วนเนื้อหาของเนื้อหา เรื่องการฝึกการได้ยิน (Ear Training) เพิ่มมากขึ้น

2. จังหวะ(Rhythm) จากการสังเกตการณ์ในระหว่างการเรียนการสอนนั้น ผู้วิจัยพบว่า มีศิลปินบางคน ยังขาดความแม่นยำในเรื่องของจังหวะในการร้องเพลง และควรเพิ่มเติมในส่วนของการร้องในจังหวะแบบ Swing ซึ่งบทเพลงในปัจจุบันผู้ประพันธ์เพลงสมัยใหม่นิยมประพันธ์เพลงโดยให้ผู้ร้องร้องแบบ Swing Feel เพื่อให้บทเพลงดูกระชับและน่าฟังมากขึ้น

3. คอร์ด (Chord) จากการสังเกตการณ์ในระหว่างการเรียนการสอนร้องเพลงนั้น ผู้วิจัยพบว่า มีผู้เรียนบางคนยังอาศัยการท่องจำจากเพลงต้นฉบับ เมื่อครูผู้สอนทำการเปลี่ยนคีย์ของบทเพลง ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและร้องไม่ตรงกับคีย์ที่ครูผู้สอนเปลี่ยน

4. เสียงประสาน (Harmony) จากการสังเกตในระหว่างการแสดงในสถานที่ต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า ศิลปินมีความต้องการที่จะร้องในลักษณะเสียงประสานกับเพื่อนร่วมวงในบทเพลงนั้น ๆ แต่ ศิลปินยังขาดความแม่นยำในเรื่องของการคัดเลือกโน้ตที่จะนำมาประสานเสียงกับเพื่อนร่วมวง เลยทำให้ขาดความไพเราะ

5. คีตปฏิภาณ (Improvisation) จากการสังเกตในระหว่างการแสดงในสถานที่ต่าง ๆ ผู้วิจัยพบว่า มีศิลปินบางคนต้องการจะใช้การร้องในลักษณะ Improvisation ไปกับบทเพลงในตอนต่าง ๆ แต่เมื่อได้ใช้การ Improvisation แล้ว รู้สึกว่าศิลปินยังขาดความชำนาญในเรื่องของระดับเสียง จังหวะและการเลือกใช้น้ต มาทำการ Improvisation ไปกับบทเพลง ผลงานจึงออกมาไม่ดีเท่าที่ควร

6. เอกลักษณะในการร้องเพลงและการแสดงออกบนเวที(Performance)จากการศึกษาหาข้อมูลและสังเกตการณ์ในระหว่างการแสดงตามสถานที่ต่าง ๆ ของศิลปิน ผู้วิจัยพบว่า ศิลปินหลาย ๆ คน ขาดเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการแสดงออกทั้งในด้านเสียงร้องและท่าทาง ซึ่ง การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงให้กับศิลปินนั้น ไม่ใช่แค่การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงเพียงอย่างเดียว ยังต้องมีเอกลักษณ์ในการร้องเพลง ต้องมีเสน่ห์ในการแสดงออกบนเวที ต้องแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าบนเวทีได้ดี ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชมได้ดีอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนจำเป็นต้องร่วมกันพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน เพื่อให้เกิดเอกลักษณ์เฉพาะตัว

2. ด้านเทคนิคและวิธีการสอน

จากที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ครูผู้สอนและสังเกตการสอนในห้องเรียน ผู้วิจัยพบว่า เทคนิคและวิธีการสอนของครูผู้สอนร้องเพลงนั้น เน้นเรื่องการฝึกเทคนิคในการใช้เสียงมากเกินไป ซึ่งครูผู้สอนควรนำเรื่องของทฤษฎีดนตรีเข้ามาประยุกต์กับการฝึกฝนเทคนิคในการใช้เสียงให้

ควบคู่กันไป เพื่อจะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และซึมซับในเรื่องของทฤษฎีดนตรีไปในตัว และทำให้เกิดความแม่นยำในเรื่องของจังหวะและโน้ต

3. ด้านการประเมินผล

จากที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้บริหาร ครูผู้สอน และสังเกตการสอนในห้องเรียน ผู้วิจัยพบว่าการประเมินผลในช่วงระยะเวลาที่เป็นการสอบร้องเพลงนั้น องค์กรได้จัดให้มีการประเมินผลการร้องเพลงของศิลปินโดยดูในภาพรวมเพียงอย่างเดียว ไม่ได้มีการประเมินผลในด้านทฤษฎีแบบเจาะลึกซึ่งหลักเกณฑ์การประเมินควรจะเพิ่มเติมในส่วนของทฤษฎีผสมผสานเข้าไปด้วย เช่น เรื่องของการฟัง (Ear Training) และเรื่องของคีตปฏิภาณ (Improvisation) เพื่อจะทำให้ครูผู้สอนได้เพิ่มเติมเนื้อหาในด้านทฤษฎีเข้ามาสอนมากขึ้นและยังทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเรื่องของทฤษฎีอีกด้วยและนอกจากนั้น ครูผู้สอนควรจะรายงานผลความสามารถของผู้เรียนในแต่ละเดือนให้ผู้บริหารทราบถึงการพัฒนาดังกล่าวได้เป็นระยะ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก” ได้ทำการศึกษาวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก
2. เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยและเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารค่ายเพลงโมโนมิวสิก 1 ท่าน ครูผู้สอนร้องเพลง 1 ท่าน และศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก 15 ท่าน ตามลำดับดังนี้

1. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก นั้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิกกระบวนการจัดการเรียนการสอนประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 4 ส่วน ได้แก่

1.1 ผู้สอน

ผู้สอนเป็นบุคลากรที่ทำหน้าที่สอนร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ซึ่งครูผู้สอนจะต้องผ่านการคัดเลือกจากผู้บริหาร โดยมีคุณสมบัติดังนี้

1.1.1 มีประสบการณ์ทางด้านการร้องเพลงและมีประสบการณ์ในการสอนร้องเพลงให้กับศิลปิน

1.1.2 มีบุคลิกภาพที่ดีและมีวิสัยทัศน์ในการทำงานที่ดี

1.1.3 มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกับบุคลากรในองค์กรได้ ซึ่งนอกจากการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิกแล้ว ครูผู้สอนยังต้องมีการเตรียมการสอนจัดทำแผนการสอน และทำการประเมินผลผู้เรียนตลอดระยะเวลาในการสอน

1.2 ผู้เรียน

ผู้เรียนคือเยาวชนทั้งเพศชายและเพศหญิงอายุระหว่าง 13-20 ปีที่สมัครเข้ามาทำการคัดเลือกเพื่อเป็นศิลปินค่ายโมโนมิวสิกมีวิธีการคัดเลือกผู้ที่มาสมัคร เพื่อจะนำไปฝึกฝนให้เป็นศิลปินฝึกหัดและพัฒนาเพื่อให้เป็นศิลปินในสังกัด โดยมีหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1.2.1 อายุระหว่าง 13-20ปี

1.2.2 เพศชาย หรือหญิง (ตรงเพศเท่านั้น)

1.2.3 มีบุคลิกภาพที่ดี สุขภาพร่างกายแข็งแรง

1.2.4 ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานทางการเต้น หรือร้องเพลง

1.2.5 ไม่ติดสัญญาฉบับบริษัทหรือตัวแทน (Agency) อื่นๆ

ในการคัดเลือก ทางค่ายจะคัดเลือกจากคุณสมบัติตามใบสมัครและความสามารถจากคลิปวิดีโอที่แนบมาและทำการติดต่อไปเพื่อจะนัดมาทำการทดสอบ(Audition) ออกชั้นอีกครั้งภายหลัง โดยผู้เรียนจะถูกแบ่งเป็น 2 ระดับดังนี้

1. ผู้เรียนระดับเบื้องต้น

ผู้เรียนระดับเบื้องต้นคือ ผู้เรียนที่ผ่านการรับสมัครและถูกคัดเลือกตามคุณสมบัติที่ค่าย ฯ กำหนดไว้และเริ่มเข้ามาฝึกฝนทักษะทางการร้องและการเต้น แต่ยังไม่มียผลงาน เรียกผู้เรียนในระดับนี้ว่า “ศิลปินฝึกหัด”

2. ผู้เรียนระดับมืออาชีพ

ผู้เรียนระดับมืออาชีพคือ ผู้เรียนที่ถูกคัดเลือกจากศิลปินฝึกหัดให้เป็นศิลปินระดับมืออาชีพโดยการคัดเลือกจากผู้บริหารและครูผู้สอน โดยพิจารณาจาก ความสามารถทั้งการร้อง, การเต้น และเหมาะสมกับแผนการตลาดของค่าย ฯ โดยจะมีทั้งศิลปินที่ออกผลงานเพลงแล้ว และอีกส่วนหนึ่งซึ่งกำลังผลิตผลงานเพลง

การคัดเลือกศิลปิน

เมื่อทางทีมงานได้คัดเลือกผู้สมัครจากข้อมูลการสมัครและจากวิดีโอคลิปเป็นที่เรียนรื้อยแล้ว ผู้สมัครจะต้องมาทำการทดสอบ (Audition) ที่ค่ายโมโนมิวสิกอีกครั้ง โดย

กำหนดให้ผู้สมัครได้แสดงความสามารถคนละ 10-15 นาที ในลักษณะการแสดงสด โดยต้องประกอบไปด้วย การร้อง, การเต้น, และการเอนเตอร์เทนผู้ชมควบคู่กันไป

3. หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

3.1 หลักสูตร

ค่ายโมโนมิวสิกได้จัดให้ศิลปินทุกคนฝึกฝนและพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง ทักษะด้านการเต้น และทักษะด้านการแสดง โดยการว่าจ้างครูผู้สอนที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการร้อง, การเต้น, และการแสดง มาทำการสอนให้กับศิลปินโดยจัดแบ่งเป็นรายวิชาได้ดังนี้

Dance Class เรียนเป็นกลุ่ม และเดี่ยว โดยจัดให้เรียนสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง โดย เรียนครั้งละ 4 ชั่วโมง
Voice Class เรียนแบบเดี่ยว และแบบกลุ่ม โดยจัดให้ทุกคนได้เรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง แบบเดี่ยว จะเรียนแบบตัวต่อตัว คนละ 1-2 ชั่วโมง ในแบบกลุ่มจะแบ่งเป็นกลุ่มละ 1-4 คน เรียนครั้งละ 4 ชั่วโมง โดยเรียนแบบตัวต่อตัวทีละคน Acting Class เรียนเป็นกลุ่ม โดยจัดให้เรียนครั้งละ 2-3 ชั่วโมง

3.2 การจัดการเรียนการสอน

ค่ายโมโนมิวสิกได้มีกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการร้องและการเต้นให้กับศิลปิน โดยกำหนดเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

3.2.1 การทดสอบก่อนเรียน

การทดสอบก่อนเรียน คือขั้นตอนที่ครูผู้สอน วัดความสามารถของผู้เรียนในการร้องเพลง ในลักษณะเป็นรายบุคคล และทำการจดบันทึกและนำข้อมูลมาทำการวางแผนการสอนภายหลัง

3.2.2 การวางแผนการสอน

การวางแผนการสอน คือการกำหนดเนื้อหาทั้งหมดที่ใช้ในการสอน และกิจกรรมในการสอน รวมถึงการประเมินผล ตลอดระยะเวลาในการสอน โดยครูผู้สอนจะเป็นคนวางแผนการสอนร่วมกับผู้บริหาร

3.2.3 เนื้อหาในการสอน

เนื้อหาในการสอน จะถูกกำหนดโดยครูผู้สอน ซึ่งจะประกอบไปด้วย เรื่องสรีระศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการร้องเพลง , การวอร์มร่างกายก่อนการร้องเพลง, การหายใจ, การเปล่งเสียง, การใช้ไมค์โครโฟน, การตีความหมายบทเพลง และ การแสดงออกบทเวที

3.2.4 การสร้างความพร้อมในการเรียน

การสร้างความพร้อมในการเรียน คือ เทคนิควิธีที่ครูผู้สอนใช้ร่วมกับเทคนิคการสอนในด้านเนื้อหา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเนื้อหา เกิดความสนุกสนานและทำให้บรรยากาศในการเรียนร้องเพลงไม่น่าเบื่อ โดยจะแบ่งเป็นเทคนิคย่อย ๆ ดังนี้

1. เทคนิคในการนำเข้าสู่บทเรียน
2. เทคนิคในการใช้คำพูดในการสอน
3. เทคนิคการในการสร้างกำลังใจ
4. เทคนิคในการใช้อุปกรณ์การเรียนการสอน

3.2.5 การวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลคือ การวัดความสามารถของผู้เรียนตลอดระยะเวลาการเรียน ซึ่งค่ายโมโนมิวสิกจัดให้มีการประเมินผลโดยแบ่งเป็น 3 ระดับคือ

1. การประเมินผลในห้องเรียน
2. การประเมินผลโดยใช้กิจกรรมจำลอง
3. การประเมินผลจากสื่อสาธารณะ

4. สิ่งอำนวยความสะดวก

สิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนนั้นทางค่ายโมโนมิวสิกได้มีการจัดเตรียมไว้ให้ศิลปินได้ใช้เพื่อส่งเสริมการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ประกอบไปด้วย 2 ส่วนดังนี้

4.1 ห้องเรียน

ห้องเรียนทั้งหมดมีจำนวน 4 ห้อง แบ่งเป็น ห้องบันทึกเสียง 1 ห้อง ห้องสำหรับเรียนร้องและเรียนเต้นอีก 3 ห้อง ซึ่งในการเรียนเต้นและเรียนร้องจะใช้ห้องเรียนเดียวกัน ซึ่งห้องเรียนจะมีขนาดใหญ่สามารถรองรับผู้เรียนได้อย่างสะดวกสบาย

4.2 อุปกรณ์การเรียนการสอน

นอกจากห้องเรียนแล้ว ภายในห้องยังมีอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนอื่น ๆ อีก เช่น ชุดไมค์โครโฟนแบบไร้สาย ชุดเครื่องเสียงที่ใช้สำหรับเปิดเพลงในระหว่างซ้อมเต้นหรือระหว่างเรียนร้องเพลง และเปียโนไฟฟ้า

5. กระบวนการพัฒนาทักษะทางการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

กระบวนการพัฒนาทักษะทางการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก คือ กระบวนการและวิธีการ ที่จะส่งเสริมและพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิกให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ส่วนหลัก ๆ ดังนี้

5.1 พัฒนาทักษะจากตำราและทฤษฎี

ครูผู้สอนได้นำหลักการและวิธีการสอน มาจากหนังสือ The Vocal Gym ของ Beth Allen และจากการที่ได้อบรมกับคุณ Tim Johnson ที่สถาบันดนตรีมีฟ้า และได้นำวิชาความรู้เหล่านั้นมาดัดแปลงและนำมาใช้ในการสอนในห้องเรียน ทั้งแบบเรียนเดี่ยวและเรียนเป็นกลุ่ม และ

นอกจากนั้นครูผู้สอนยังได้นำเนื้อหาจากตำราและทฤษฎี แนะนำให้ศิลปินได้นำไปใช้ซ่อมด้วยตัวเองที่บ้านเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการร้องเพลงด้วยตัวเอง

5.2 พัฒนาทักษะจากประสบการณ์ของครูผู้สอน

ครูผู้สอนได้นำความรู้จากประสบการณ์จากการร้องเพลงของตนและประสบการณ์ที่ทำการสอนร้องเพลงให้กับศิลปิน ในช่วงเวลาที่ผ่านมานำมาประยุกต์ในการสอน เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนและยุคสมัย

5.3 พัฒนาทักษะโดยใช้กิจกรรมเสริม

ค่ายโมโนมิวสิกได้จัดให้มีกิจกรรมเสริมเพื่อพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงให้กับศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

5.3.1 การทดสอบความสามารถทางการร้องเพลง

5.3.2 ถ่ายทำวิดีโอคลิปเพื่อเผยแพร่ในโซเชียลเน็ตเวิร์ค

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก ผลของการวิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิก แบ่งออกเป็น 4 ส่วนคือ ผู้สอน, ผู้เรียน, หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้จะประกอบไปด้วยรายละเอียดต่าง ๆ เป็นลำดับขั้นตอนซึ่งเป็นไปตามแนวคิดในเรื่องของการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบของ บุญชม ศรีสะอาด (2541, น.5-9) ที่กล่าวว่า การจะทำการงานหรือกิจการใด ๆ ก็ตามถ้าทำอย่างมีระบบ ก็จะช่วยให้ทำได้อย่างสะดวกทำสำเร็จเรียบร้อยอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบไปด้วย 1.ตัวป้อน 2.กระบวนการ 3.ผลลัพธ์ เพื่อนำไปสู่แนวทางในการแก้ไขปัญหา ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้จะดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อตรวจสอบการดำเนินการในแต่ละขั้นตอนและเพื่อให้ขั้นตอนเหล่านั้นบรรลุตามเป้าหมายและเป็นไปตามมาตรฐานขององค์กรที่กำหนดไว้ซึ่งจากผลการวิจัย แสดงให้เห็นถึงกระบวนการที่เชื่อมโยงกันของค่ายโมโนมิวสิกตั้งแต่กระบวนการแรกคือ

1. การคัดเลือกศิลปิน
2. การทดสอบก่อนเรียน
3. การวางแผนการสอน
4. เนื้อหาที่ใช้ในการสอน
5. การสร้างความพร้อมในการเรียน

6. เทคนิควิธีในการสอน

7. การวัดและการประเมินผล

ในกระบวนการทั้งหมด ผู้วิจัยได้ค้นพบว่ากระบวนการที่ประกอบไปด้วย ผู้เรียน, ผู้สอน, หลักสูตร, การจัดการเรียนการสอน, และสิ่งอำนวยความสะดวกนั้น ล้วนเป็นสิ่งสำคัญและเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ โดยผู้บริหารและครูผู้สอนจะมีหน้าที่ประเมินผลและตรวจสอบในขั้นตอนต่าง ๆ และนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่องค์กรได้ตั้งไว้ ซึ่งขั้นตอนดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันและเป็นไปตามรูปแบบของวงจร PDCA ซึ่งประกอบไปด้วย

1. P = Plan หมายถึง การวางแผนเพื่อปรับปรุงคุณภาพ
2. D=Do หมายถึง การลงมือปฏิบัติตามแผน
3. C = Check หมายถึง การตรวจสอบ
4. A =Action หมายถึง การปรับปรุงแก้ไข

ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้จะดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อตรวจสอบการดำเนินการในแต่ละขั้นตอน และเพื่อให้ขั้นตอนเหล่านั้นบรรลุตามเป้าหมายและเป็นไปตามมาตรฐานขององค์กรที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบว่าผู้บริหารมีการกำหนดหน้าที่ ความรับผิดชอบให้กับทีมงานในสายงานอย่างชัดเจน และเปิดโอกาสให้ทีมงานทุกคนมีส่วนร่วมเสนอความคิดเห็น นอกนั้นยังจัดให้มีการประชุมเพื่อปรึกษาหารือและทบทวนอย่างสม่ำเสมอซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดในเรื่องของการทำงานเป็นทีม ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกันของสมาชิกทุกคน โดยมีการกำหนดเป้าหมาย วัตถุประสงค์ร่วมกัน มีการพึ่งพาอาศัยกัน และมีการสื่อสารกันเพื่อให้สามารถทำงานได้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

ค่ายโมโนมิวสิคได้มีการจัดให้ศิลปินในกลุ่มป๊อปแดนซ์ได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงและการเต้น และทำการทดสอบความสามารถศิลปินทุก ๆ 6 เดือนเพื่อเป็นการวัดความสามารถของศิลปินทั้งในด้านการเต้นและการร้องและยังรวมไปถึงความสามารถด้านการแสดงออก ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เป็นไปตามแนวคิดของ เดรเออร์ (Dreher, 2001, p.123-124) ซึ่งได้กล่าวว่า การประเมินผลโครงการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรว่าตอบสนองต่อวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรหรือไม่ การประเมินผลสามารถกระทำได้หลายวิธี เช่น การสอบถาม การทดสอบก่อนและหลังการฝึกอบรม การสังเกตพฤติกรรม การพิจารณาจากผลการปฏิบัติงาน เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ผู้บริหารต้องการจะทราบถึงความสามารถและการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลง หลังจากที่ได้เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงแก้ไขภายหลัง กระบวนการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงเพลงของค่ายโมโนมิวสิค มีข้อค้นพบ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนหลัก ๆ คือ

1. การพัฒนาจากตำราและทฤษฎี
2. การพัฒนาจากประสบการณ์ของครูผู้สอน
3. การพัฒนาจากการใช้กิจกรรมเสริม

ซึ่งกระบวนการพัฒนาทั้ง 3 รูปแบบที่กล่าวมานั้น เมื่อทำการวิเคราะห์แล้วจะเห็นได้ว่าเป็นการเรียนรู้โดยที่องค์กรจัดการเรียนรู้ให้กับศิลปินโดยใช้ช่องทางที่หลากหลาย เพื่อให้ศิลปินได้เกิดความรู้และประสบการณ์ และเป็นไปตามแนวคิดของการจัดการเรียนรู้แบบ การจัดการเรียนการสอนแบบโครงการเป็นฐาน(Project Base Learning)ที่เป็นการเรียนรู้ในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจ โดยมีครูผู้สอนคอยกระตุ้นเตือน แนะนำและให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิด นอกจากนั้นยังเป็นกิจกรรมอิสระและพัฒนาตนเอง ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ความสามารถ ทักษะและประสบการณ์มาเป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์ผลงานอันเป็นประโยชน์ ตามความถนัดและความสนใจ สามารถทำงานอย่างมีระบบ มีกระบวนการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สามารถนำเสนอผลงานเผยแพร่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบว่า ในค่ายโมโนมิวสิคนั้น ได้มีการจัดกิจกรรมเสริมเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลง โดยจัดให้มีการทดสอบความสามารถทางการร้องเพลงและการเต้นของศิลปินในทุก ๆ 6 เดือน โดยจัดรูปแบบการทดสอบเป็นลักษณะคอนเสิร์ตที่ศิลปินจะต้องแสดงความสามารถทั้งการเต้นและการร้องควบคู่กันไป ซึ่งทำให้ผู้วิจัยพบว่าการพัฒนาจากการใช้กิจกรรมเสริมนั้น ทำให้ศิลปินได้สามารถเรียนรู้ได้หลาย ๆ เรื่องในเวลาเดียวกัน เช่น การร้อง , การเต้น , การแสดงออก และรวมไปถึงการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในระหว่างการแสดงเป็นต้นซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของการจัดการเรียนการสอนเชิงบูรณาการ (integrated learning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงวิชาหนึ่งเข้าไปกับวิชาอื่น ๆ ในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ที่หลากหลาย และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันและจากกระบวนการทั้งหมดผู้วิจัยยังพบว่า การจัดกิจกรรมเสริมเพื่อทดสอบความสามารถทางด้านการร้องเพลงและการเต้นของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิคนั้นศิลปินทุกคนจะต้องทำการเลือกเพลงที่จะใช้ในการขับร้องและออกแบบท่าเต้นด้วยตัวเองและทำการกำหนดรูปแบบของการแสดงเองทั้งหมด ครูผู้สอนจะมีหน้าที่แค่แนะนำและติชมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นไปตามแนวคิดของการจัดการเรียนรู้แบบ Project Base Learning ที่เป็นการเรียนรู้ในลักษณะที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าและลงมือปฏิบัติด้วยตนเองตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจ โดยมีครูผู้สอนคอยกระตุ้นเตือน แนะนำและให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิด นอกจากนั้นยังเป็นกิจกรรมอิสระและพัฒนาตนเอง ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ความสามารถ ทักษะและประสบการณ์มาเป็นพื้นฐานในการสร้างสรรค์ผลงานอันเป็นประโยชน์ ตามความถนัดและความสนใจ สามารถทำงานอย่างมี

ระบบ มีกระบวนการทำงานและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สามารถนำเสนอผลงานเผยแพร่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและนอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบว่าทางค่ายโมโนมิวสิกได้มีการส่งเสริมให้ศิลปินได้ไปศึกษาเพิ่มเติมในทักษะทางด้านการเต้นที่ประเทศเกาหลีได้กับครูผู้สอนชาวเกาหลีซึ่งจากแนวคิดดังกล่าวเป็นไปตามแนวคิดของ จูริระ ปรวาลพฤกษ์ (2538, น. 1-2) ที่กล่าวถึงการเสริมสมรรถภาพที่ว่าด้วยการจัดฝึกอบรบ การศึกษาดูงาน การส่งไปฝึกปฏิบัติงานและการศึกษาหลักสูตรในระยะสั้นการพัฒนาบุคลากรด้วยวิธีนี้ เป็นที่นิยมในธุรกิจมาก เพราะสามารถสร้างคนให้ปฏิบัติงานได้ทันทีที่เสร็จสิ้นการฝึกอบรมหรือฝึกปฏิบัติงานสั้นเปลืองเวลาน้อย ได้ผลคุ้มค่าแก่การลงทุน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่าย โมโนมิวสิก

1. ควรมีการสอดแทรกเนื้อหาในส่วนของทฤษฎีดนตรีให้มากขึ้นมากกว่าการร้องเพลงเพียงอย่างเดียว

2. ควรจะมีการรายงานผลให้ผู้บริหารทราบเป็นระยะ ๆ จากการถ่ายคลิปวีดีโอ หรือ การรายงานผลในรูปแบบเอกสาร เพื่อให้ผู้บริหารได้รับทราบถึงการพัฒนาทางด้านการร้องเพลง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก เป็นการศึกษาจากแหล่งข้อมูลเดียว ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะหัวข้อวิจัยเพื่อนำไปขยายผลทางการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงในธุรกิจเพลงอื่น ๆ
2. การศึกษาพัฒนาการสอนเครื่องดนตรีชนิดอื่น ๆ
3. การศึกษาเทคนิคการสอนร้องเพลงในสถาบันดนตรีต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ
4. การศึกษาในเรื่องของความคาดหวังของศิลปินที่มีต่อการเรียนการสอนร้องเพลงในค่าย

เพลง

บรรณานุกรม

- กิตติ รัตนราชสี. (2550). **การจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ**. เอกสารเผยแพร่ความรู้ ฝ่ายวิชาการงานพัฒนาแผน จัดการเรียนรู้ โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม.
- เจริญ ศาสตราวหา. (2539). **ความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการสอนวิชาพลศึกษา**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ชญญา อมฤต. (สัมภาษณ์, 21 พฤษภาคม 2557).
- ชนิสรา ทองขาว. (2547). **ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลและเอกชน**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทั่วไป บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ชานิสรา เอกวาริน. (สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2558).
- ชีพจร โลกธุรกิจ. (2556). **แกรมมี่” โภจรายได้ 2,710 ล้านบาท**. ค้นเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2556.
จาก <http://www.naewna.com/business/64485>
- จิตติมา นิลเพชร. (2553). **โครงการจัดตั้งบริษัทบริหารงานศิลปป็น กรณีศึกษา บริษัท มีฟ้า จำกัด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิรัฐะ ประवालพฤษ. (2538). **การพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรม**. ตำราเอกสารวิชาการฉบับที่ 83. กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ.
- ณัฐรต์ สุทธิจิตต์. (2538). **พฤติกรรมการสอนดนตรี**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2541). **จิตวิทยาการสอนดนตรี**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2544). **พฤติกรรมการสอนดนตรี**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐนรี อนันต์ลักษณะการ. (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2557).
- ณัฐภรณ์ สติรกุล. (2537). **กระบวนการสร้างนักร้องยอดนิยมของบริษัทแกรมมี่เ็นเตอร์เทนเมนท์ จำกัด**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ อมาตยกุล. (2545). **เอกสารคำสอนวิชาการสอนขับร้องภาควิชาดุริยางค์ศิลป์**. คณะศิลปศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2546). **เพราะเพลง**. กรุงเทพฯ : แชนโทรไฟร์.
- คุณกัญญา พนมยงค์. (2547). **สานฝันด้วยเสียงเพลง**. กรุงเทพฯ: บ้านเพลง.

- ทองหล่อ เดชไทย. (2535). หน่วยที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารสาธารณสุข. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมชิราษ.
- ไทยรัฐออนไลน์. (2556). อาร์เอสกำไรพุ่งปลิ้น 110 ล้านล้นเงินแข็งแกร่งธุรกิจ. ค้นเมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2556. จาก <http://www.thairath.co.th/content/362367>
- ธงชัย สันติวงษ์. (2534). การตลาดสำหรับนักบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ทร ศูนย์ทฤษฎ. (2537). หลักการและทฤษฎีทางการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ธวัชชัย นาควงษ์. (2534). ดนตรีสำหรับเด็ก 1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาศิลปปะนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- . (2537). ดนตรีสำหรับเด็ก 1. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปปะนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธนิษฐ์ตา กิจอนันต์.(2555). กลยุทธ์การบริหารจัดการนักแสดงในสังกัด กรณีศึกษา: สถานีโทรทัศน์ สีกองทัพบกช่อง7. วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุล. (2534). หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : บพิการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). การพัฒนาการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก.
- บรรจง ชลวิโรจน์. (2554). สอนดนตรีให้เป็นดนตรี. กรุงเทพฯ : มติชนปากเกร็ด
- บารมิตา สาครจันทร์. (สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2558).
- ปฏิพัทธ์ กิตติกถากุล. (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2557).
- ปัญญาสิทธิ์ สุริยประพัฒน์. (สัมภาษณ์, 14 กรกฎาคม 2557).
- ปิ่นทน์ชนิด ปัญญาสังข์. (2550). การสอนวิชาขับร้อง : กรณีศึกษาโรงเรียนดนตรีมีฟ้า. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปณัสยา กิตติกถากุล. (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2557).
- ปิ่นศิริ ศิริปิ่น. (2548). ร้องให้เป็นเพลง กับ ครูปิ่น. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : ก.พลการพิมพ์
- พงษ์ศักดิ์ ปัญญาพรผล. (2542). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- เพชรวรรณ วาดรักชิต. (สัมภาษณ์, 21 พฤษภาคม 2557).
- เพิ่มเกียรติ เรื่องสกุล. (2544). กระบวนการผลิตนักร้องของอุตสาหกรรมเพลงไทย. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิตนิเทศศาสตร์ สาขาสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัชริดา วัฒนา. (2544). อ่านเล่น ๆ ร้องเป็นเพลง. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : N.P. Screen.
- พัชรินทร์ เชษฐสกุลวิจิตร. (สัมภาษณ์, 21 พฤษภาคม 2557).

- มณีบุษ เสมรสุต. (2546). **โต เร มี มณีบุษ**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : เนชั่น มัลติมีเดีย.
- ยุครัตน์ เจตนธรรมจักร. (2537). **กลยุทธ์ของการสร้างภาพลักษณ์นักร้องไทย สังกัด บริษัท
คิตาเรคคอร์ด จำกัด ในช่วงระยะ พ.ศ. 2534-2534**. ภาควิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รังสิต เนาวกุล. (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2557).
- รัชชานนท์ เรือนเพชร. (สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2558).
- แรกขวัญ สวาสดิพันธ์. (2556). **การสื่อสารการตลาดของค่ายเพลงโมโนมิวสิกผ่านสื่อยูทูป**.
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลักขณา ศรีวัฒน์. (2544). **จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วัจนีย์ ศรีธรรมยศ. (2539). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: ศูนย์รวมหนังสือกรุงเทพ.
- วรุณธร เทียมศักดิ์. (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2557).
- ศตพัฒน์ รัตโนทัย. (สัมภาษณ์, 18 กรกฎาคม 2557).
- ศรีมงคล เทพธัญ. (2545). **เอกสารการสอนรายวิชา ทักษะและเทคนิคการสอน**. กรุงเทพฯ: คณะ
ครุศาสตร์สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2545). **การบริหารการตลาดยุคใหม่**. กรุงเทพฯ: พัฒนาการศึกษา.
- ศิลป์ชัย กงตาล. (2540). **การวัดผลและประเมินผลวิชาดนตรีปฏิบัติในสถาบันราชภัฏ**. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาดนตรี บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมยศ นาวิการ. (2538). **การบริหาร**. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- (2544). **การบริหาร**. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- สมศักดิ์ คลประสิทธิ์. (2539). **การนำเสนอรูปแบบระบบบริหารคุณภาพแบบมุ่งคุณภาพทั้งองค์การ
ในสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด**. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต การบริหารการศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุภาพร พิศาลบุตร, ขงยุทธ เกษสาคร. (2549). **การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม**. (พิมพ์ครั้งที่ 5).
กรุงเทพฯ: BK อินเทอร์เน็ต.
- สวรรค์ แก้วมีชัย. (2550). **กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้กำกับกับช่างร้องเพลงและนักร้องเพื่อการ
พัฒนาการสำหรับการบันทึกเสียงเพลงไทยสากล**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สาขันธ์ บุญใบ. (2543). **การศึกษากระบวนการสอนวิชาปฏิบัติเครื่องลมไม้ในสถาบันราชภัฏ**. วิทยา
นิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาดนตรี บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.

- เสถียร เหลืองอร่าม. (2533). **การบริหารงานบุคคล**. กรุงเทพฯ: ธรรมบัณฑิต.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2530). **เทคโนโลยีการศึกษา**. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อนาวิต ชาติทอง. (สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2558).
- อรวิณี เหลือวิบูลย์พร. (สัมภาษณ์, 16 มกราคม 2558).
- อรวรรณ บรรจงศิลป์. (2538). **การสอนดนตรีในระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาลิส บัวสุวรรณ.(2556). **กระบวนการพัฒนาศิลปินของค่ายเพลงอิสระ กรณีศึกษาบริษัท สมอลส์รุ่ม จำกัด และบริษัทสไปร์ซซี่ ดิสก์ จำกัด**.วิทยานิพนธ์ดุริยางค์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคีตวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อำนาจ นิติพัฒนาภิรักษ์.(2550). **การเปรียบเทียบทัศนคติผู้บริหารที่มีต่อศิลปินนักร้องของบริษัท จีเอ็มเอ็มแกรมมี่ จำกัด(มหาชน) กับ บริษัท อาร์.เอส. โปรโมชั่น จำกัด (มหาชน)**. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Carlisle, H. M. (1982). **Management: Concept, Methods and Applications**. (2nd ed.). Chicago: Science Research Associates.
- Dressler, G. (1977). **Management Fundamentals a Framework**. Englewood Cliffs : Prentice Hall.
- Dreher, G. F. & Thomas W. D. (2001). **Haman Resource Strategy: A Behavioral Perspective for the General Manager**. New York: McGraw-Hill.
- Gulick, L. & Urwick, J. (1937). **Papers on the Science of Administration**. New York : Institute of Public Administration.
- Schwartz, Z.D. (1980). **Introduction to management: Principle, Practice and Process**. New York : Hascourt Brac Jovanovich.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ / รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัศมี รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เข้มภักดิ์ เย็นเปี่ยม อาจารย์ประจำหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
3. อาจารย์ พนัง ปานช่วย อาจารย์ประจำหลักสูตร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาคณตรีศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์

1. คุณ รัชพล จิตพิงกรรม	ผู้บริหารค่ายโมโน มิวสิค
2. นางสาว สรีภรณ์ แสงบุญนำ	ครูผู้สอนร้องเพลง
3. นางสาว วรุณธร เทียมศักดิ์	สมาชิกวง Candy Mafia
4. นางสาว ปณัสนา กิตติถากุล	สมาชิกวง Candy Mafia
5. นางสาวรังสิต เนาวกุล	สมาชิกวง Candy Mafia
6. นางสาว ณัฐนรี อนันต์ลักษณะการ	สมาชิกวง Candy Mafia
7. นางสาว พชรวรรณ วาครักชิต	สมาชิกวง G20
8. นางสาว ปัญชลีย์ สุริยประพัฒน์	สมาชิกวง G20
9. นางสาว พัชรินทร์ เขยฐ์สกุลวิจิตร	สมาชิกวง G20
10. นางสาว บารมิตา สาครจันทร์	สมาชิกวง G20
11. นางสาว ชานิสสา เอกวาริน	สมาชิกวง G20
12. นางสาว อรวิณี เหลือวิบูลย์พร	สมาชิกวง G20
13. นาย ปฎิพัทธ์ กิตติถากุล	สมาชิกวง Evo 9
14. นาย ศตพัฒน์ รัตโนทัย	สมาชิกวง Evo 9
15. นาย รัชชานนท์ เรือนเพ็ชร	สมาชิกวง Evo 9
16. นาย อนาวิล ชาดิทอง	สมาชิกวง Evo 9
17. นางสาว ชัญญา อมฤต	สมาชิกวง Cup C

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๑๙๓

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นายรัชพล จิตพิงกรรม

เนื่องด้วย นายสิวพร ห้วยหงษ์ทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ประธานกรรมการ
2. อาจารย์อนุรักษ์ บุญแจ๊ะ กรรมการ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาที่ทำการวิจัยจำเป็นต้องใช้เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ ดังนั้นจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์นำข้อมูลไปประกอบการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางวาปี คงสินทร์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ คีย์ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๑๘๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน นางสาวศรีภรณ์ แสงบุญนำ

เนื่องด้วย นายศิวพร ห้วยหงษ์ทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การศึกษาพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่าย โม โนมิวสิค" โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

1. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ประธานกรรมการ
2. อาจารย์อนุรักษ์ บุญแจจะ กรรมการ

การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาที่ทำการวิจัยจำเป็นต้องใช้เก็บข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ ดังนั้นจึงใคร่ขอความอนุเคราะห์นำข้อมูลไปประกอบการวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านและขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายวาปี คงอินทร์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๔๓๓-๓๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/ ๒๙/๗

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงทิวรุจี

เขตรมนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑๐ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัศมี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายศิวพร ห้วยหงษ์ทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยศ	ประธานกรรมการ
๒. อาจารย์จิระพันธ์ อ่อนเลื่อน	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสาวณี เวียงไชยพร
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย)

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๗๓-๗๐๐๐ คีย์ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๓๑๐

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑๐ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เข็มภัทท์ เย็นเปี่ยม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายสิวพร ห้วยหงษ์ทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคนตรี(คนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ	ประธานกรรมการ
๒. อาจารย์จีระพันธ์ อ่อนเดือน	กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แมน เวณี เรืองไชยศรี
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย)

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๙๘

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี

เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๑๐ เมษายน ๒๕๕๗

เรื่อง เรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาเครื่องมือในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์พนัง ปานช่วย

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน ๑ ชุด

เนื่องด้วย นายศิวพร ห้วยหงษ์ทอง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคนตรี(ดนตรีศึกษา) มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก” โดยมีคณะกรรมการ ที่ปรึกษามหาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์ ดร.มนัส วัฒนไชยยศ ประธานกรรมการ
๒. อาจารย์จีระพันธ์ อ่อนเดือน กรรมการ

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือ เพื่อให้ได้เครื่องมือที่สมบูรณ์ที่สุด ทางบัณฑิตศึกษาได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ มีความรู้ความสามารถทางด้านการทำวิจัยเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาดังกล่าวจะเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสวณิ เวียงไชยศรี
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐-๒๕๔๗๓-๗๐๐๐ คีย์ ๑๘๑๐, ๑๘๑๓

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์
ฉบับที่ 1 สำหรับผู้บริหาร

คำชี้แจง

ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ ว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยการ
ทำเครื่องหมาย (✓) ในช่อง -1 0 +1 ที่ตรงกับความเห็นของท่านดังนี้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความไม่ตรงกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ตารางแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์สำหรับผู้บริหาร

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
1	กระบวนการสรรหาและ คัดเลือกศิลปินขององค์กร เป็นอย่างไร				
1.1	ช่องทางและวิธีการคัดเลือก ศิลปินเป็นอย่างไร				
1.2	คุณสมบัติที่เหมาะสมต่อการ คัดเลือกเป็นอย่างไร				
1.3	กระบวนการคัดเลือกศิลปินที่ ผ่านมาเป็นอย่างไร				
1.4	กระบวนการสร้างแรงจูงใจ ให้บุคคลที่สนใจเข้ามาสมัคร เป็นศิลปินมีอะไรบ้าง				

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
2	บทบาทและหน้าที่ของศิลปินมีอะไรบ้าง ในหัวข้อต่อไปนี้				
2.1	องค์กรของท่านได้มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินอย่างไรบ้าง				
3	ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในองค์กรท่านมีอะไรบ้าง แล				
4	ท่านคิดว่าปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในองค์กรท่านคืออะไร				

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์
ฉบับที่ 2 สำหรับครูผู้สอน

คำชี้แจง

ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ ว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยการ
ทำเครื่องหมาย (✓) ในช่อง -1 0 +1 ที่ตรงกับความเห็นของท่านดังนี้

ให้คะแนน - 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความไม่ตรงกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ตารางแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์สำหรับครูผู้สอน

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
1	กระบวนการเข้าสู่การเป็น ครูผู้ฝึกสอนเป็นอย่างไร ใน ประเด็นดังต่อไปนี้				
1.1	ข้อมูลส่วนตัว - สถานภาพ - อายุ - การศึกษา - ประสบการณ์การ ทำงาน				
1.2	ท่านรับรู้ข้อมูลของการ สมัครได้อย่างไร (เช่น) การ ถูกชักชวน หรือ สมัครด้วย ตนเอง เป็นต้น)				

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
1.3	เหตุผลและแรงจูงใจในการ มาสมัครเพื่อเป็นครูผู้สอน				
2	หน้าที่ของท่านมีอะไรบ้าง และท่านได้พัฒนาศักยภาพ ศิลปินในองค์กรท่าน อย่างไรบ้าง				
2.1	ขอบเขตความรับผิดชอบ ของท่านมีอะไรบ้าง				
2.2	ท่านได้พัฒนาทักษะ ทางด้านการร้องเพลงของ ศิลปินอย่างไร				
2.3	นอกจากการสอนร้องเพลง แล้วท่านได้มีส่วนในการ พัฒนาศักยภาพศิลปินใน ด้านใดบ้าง				
3	ท่านมีวิธีการสอนอย่างไร				
3.1	ท่านมีขั้นตอนในการสอน ตั้งแต่ขั้นตอนแรกจนถึง ขั้นตอนสุดท้ายอย่างไรบ้าง				
3.2	ระยะเวลาในการสอน				

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
3.3	ท่านมีเทคนิคในการสอน อย่างไร				
3.4	อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมี อะไรบ้าง				
4	ท่านคิดว่าระบบการจัดการ เรียนการสอนร้องเพลงของ ค่ายโมโนมิวสิคดีเพียงพอ หรือไม่อย่างไร				
4.1	อุปสรรคในการจัดการเรียน การสอน				
4.2	แนวทางในการแก้ไขปัญหา				
5	ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้การ สอนของท่านประสบ ความสำเร็จคืออะไร				
6	ท่านมีการวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนอย่างไร				

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์

ฉบับที่ 3 สำหรับศิลปิน

คำชี้แจง

ให้ท่านพิจารณาข้อความแต่ละข้อต่อไปนี้ ว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือไม่ โดยการทำเครื่องหมาย (✓) ในช่อง -1 0 +1 ที่ตรงกับความเห็นของท่านดังนี้

ให้คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความไม่ตรงกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ให้คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ตารางแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อความกับวัตถุประสงค์สำหรับศิลปิน

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
1	กระบวนการเข้าสู่การเป็นศิลปินของท่านเป็นอย่างไร ในประเด็นดังต่อไปนี้				
1.1	ข้อมูลส่วนตัว - อายุ - การศึกษา - ประสบการณ์ที่ผ่านมา - รายได้				
1.2	ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารในการสมัครเพื่อเป็นศิลปินได้อย่างไร				
1.3	เหตุผลและแรงจูงใจที่ทำให้ท่านมาสมัครคืออะไร				

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
1.4	กระบวนการรับสมัครเป็นอย่างไร และมีการทดสอบ ความสามารถพิเศษอะไรบ้าง				
1.5	ท่านเคยมีประสบการณ์ด้านการ ร้องเพลงหรือเรียนร้องเพลงมา บ้างหรือไม่				
2	กระบวนการจัดการเรียนการสอน ร้องเพลงในค่ายโมโนมิวสิกเป็น อย่างไร				
2.1	วัน/เวลา/ สถานที่ในการจัดการ เรียนการสอนร้องเพลงเป็น อย่างไร				
2.2	จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนในแต่ละ ครั้ง				
2.3	เนื้อหาในการสอนทั้งเรื่องทฤษฎี และปฏิบัติเป็นอย่างไร				
2.4	ครูผู้สอนมีวิธีการสอนอย่างไร (บอกอย่างละเอียดตั้งแต่ขั้นตอน แรกจนถึงขั้นตอนสุดท้าย)				
2.6	อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมี อะไรบ้าง				

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
2.7	ครูผู้สอนมีวิธีการประเมินผล อย่างไร				
3	ท่านได้มีการฝึกซ้อมและพัฒนา ทักษะทางด้านการร้องเพลงด้วย ตนเองอย่างไรและใช้วิธีการ ใดบ้าง				
3.1	ระยะเวลาในการฝึกซ้อมร้องเพลง ด้วยตนเอง				
3.2	ระยะเวลาในการฝึกซ้อมร้องเพลง ด้วยตนเอง				
3.3	ขั้นตอนในการฝึกซ้อมร้องเพลง ด้วยตนเอง				
4	กระบวนการเข้าสู่การเป็นศิลปิน ของท่านเป็นอย่างไร ในประเด็น ดังต่อไปนี้				
4.1	ขั้นตอนในการฝึกซ้อมร้องเพลง ด้วยตนเอง				

ข้อที่	รายการขอความคิดเห็น	ความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		เหมาะสม (+1)	ไม่แน่ใจ (0)	ไม่เหมาะสม (-1)	
4.2	ปัญหาและอุปสรรคในการฝึกซ้อมร้องเพลงมีอะไรบ้าง				
4.3	ท่านคิดว่าระบบการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิคดีเพียงพอหรือไม่อย่างไร				
4.4	อุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน				
4.5	แนวทางในการแก้ปัญหา				
5	ท่านคิดว่าปัจจัยใดที่จะส่งผลให้การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของท่านประสบความสำเร็จคืออะไร				

ตารางแสดงผลการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค
(ข้อคำถามสำหรับผู้บริหาร)

ข้อที่	คำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	การแปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	กระบวนการคัดเลือกศิลปินและการรับสมัครศิลปิน	1	1	1	3	1	มีความตรง
2.	บทบาทและหน้าที่ของศิลปิน	1	1	1	3	1	มีความตรง
3.	ปัญหาที่ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงของศิลปิน	1	1	1	3	1	มีความตรง

ตารางแสดงผลการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค
(ข้อคำถามสำหรับครูผู้สอน)

ข้อที่	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	การแปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	ข้อมูลส่วนตัวและ วิธีการรับสมัคร	1	1	1	3	1	มีความตรง
2.	หน้าที่และความ รับผิดชอบ	1	1	1	3	1	มีความตรง
3.	การวางแผนและวิธีใน การสอน	1	1	1	3	1	มีความตรง
4.	ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับ ระบบการจัดการเรียน การสอนร้องเพลงของ ค่ายโมโนมิวสิค	1	1	1	3	1	มีความตรง
5	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการ พัฒนาทักษะด้านการ ร้องเพลง	1	1	0	2	0.6	มีความตรง
6.	วิธีการวัดและ ประเมินผล	1	1	1	3	1	มีความตรง

ตารางแสดงผลการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค
(ข้อคำถามสำหรับศิลปิน)

ข้อที่	คำถาม	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่า IOC	การแปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.	ข้อมูลส่วนตัวและ กระบวนการรับสมัคร	1	1	1	3	1	มีความตรง
2.	กระบวนการจัดการเรียน การสอนของค่ายโมโนมิว สิค	1	1	1	3	1	มีความตรง
3.	วิธีการฝึกซ้อมร้องเพลง ด้วยตนเอง	1	0	1	2	0.6	มีความตรง
4.	ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับระบบ การจัดการเรียนการสอน ร้องเพลงของค่ายโมโนมิว สิค	1	1	1	3	1	มีความตรง
5	ปัจจัยที่ส่งผลต่อการ พัฒนาทักษะด้านการร้อง เพลง	0	1	1	2	0.6	มีความตรง

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

หัวข้อการสัมภาษณ์

เรื่อง การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิก

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์ประกอบไปด้วย 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ผู้บริหาร

ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอน

ส่วนที่ 3 แบบสัมภาษณ์ศิลปิน

ส่วนที่ 1 ผู้บริหาร

ข้อที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ตอบ วัตถุประสงค์ การวิจัยข้อที่
1	กระบวนการสรรหาและคัดเลือกศิลปินขององค์กรเป็นอย่างไร <ul style="list-style-type: none"> - ช่องทางและวิธีการคัดเลือกศิลปินเป็นอย่างไร - คุณสมบัติที่เหมาะสมต่อการเป็นศิลปินเป็นอย่างไร - กระบวนการคัดเลือกศิลปินที่ผ่านเป็นอย่างไร - มีกระบวนการสร้างแรงจูงใจให้บุคคลที่สนใจเข้ามาสมัครเป็นอย่างไรบ้าง 	1
2	หน้าที่ของศิลปินมีอะไรบ้าง ในหัวข้อต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - บทบาทและหน้าที่ของศิลปินมีอะไรบ้าง - ท่านคิดว่าศิลปินมีความเข้าใจเกี่ยวกับหน้าที่ของตนเองดีพอหรือไม่ - องค์กรของท่านได้มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางด้านการร้องเพลงของศิลปินอย่างไรบ้าง 	1,2
3	ปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อการพัฒนาศิลปินของท่านมีอะไรบ้างและมีแนวทางแก้ไขปัญหามาอย่างไร	1,2

ส่วนที่ 2 ครูผู้สอน

ข้อที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ตอบ วัตถุประสงค์ การวิจัยข้อที่
1	<p>ท่านได้เข้ามาเป็นครูผู้ฝึกสอนได้อย่างไร ในประเด็นดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข้อมูลส่วนตัว(ที่สามารถบอกเล่าได้) เช่น สถานภาพ , อายุ, การศึกษา , ประสบการณ์ - ท่านรับรู้ข้อมูลข้อมูลการสมัครได้อย่างไร (เช่น ถูกชักชวนหรือสมัครด้วยตนเอง เป็นต้น) - เหตุผลและแรงจูงใจในการมาสมัครเป็นครูผู้ฝึกสอน 	1,2
2	<p>หน้าที่ของท่านมีอะไรบ้างและท่านได้พัฒนาศักยภาพศิลปินในองค์กรอย่างไร</p> <ul style="list-style-type: none"> - ขอบเขตความรับผิดชอบของท่านมีอะไรบ้าง - ท่านได้พัฒนาทักษะทางการร้องเพลงของศิลปินอย่างไร - นอกจากการสอนร้องเพลงแล้วท่านได้พัฒนาศักยภาพศิลปินในด้านใดบ้าง 	1,2
3	<p>ท่านมีวิธีการสอนอย่างไร(บอกตั้งแต่ขั้นตอนแรกจนถึงขั้นตอนสุดท้าย)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ท่านมีขั้นตอนการปฏิบัติงานตั้งแต่ขั้นตอนแรกจนถึงขั้นตอนสุดท้ายอย่างไร - ระยะเวลาในการสอนในแต่ละหัวข้อในการเรียน - ท่านได้มีการวางแผนการสอนในแต่ละครั้งอย่างไรบ้าง - ท่านมีเทคนิคการสอนอย่างไรบ้าง - อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมีอะไรบ้าง 	1,2
4	<p>ท่านคิดว่าระบบการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิคดีเพียงพอหรือไม่</p>	1

ข้อที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ตอบ วัตถุประสงค์ การวิจัยข้อที่
5	<ul style="list-style-type: none"> - อุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน - แนวทางในการแก้ปัญหา <p>ปัจจัยที่จะช่วยส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนของท่านประสบผลสำเร็จ</p>	1,2
6	ท่านมีวิธีการวัดผลสัมฤทธิ์ในด้านการเรียนการสอนของท่านอย่างไร	2

ส่วนที่ 3 ศิลปิน

ข้อที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ตอบ วัตถุประสงค์ การวิจัยข้อที่
1	<p>ท่านได้เข้ามาเป็นศิลปินในค่ายโมโนมิวสิคได้อย่างไร ในประเด็นดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ข้อมูลส่วนตัว(ที่สามารถบอกเล่าได้) ของท่านเป็นอย่างไร เช่น สถานภาพ, รายได้ , อาชีพ , การศึกษา , ประสบการณ์ที่ผ่านมา ก่อนเข้ามาสมัครเป็นศิลปิน - ท่านรับรู้ข้อมูลข่าวสารในการสมัครได้อย่างไร(เช่น ถูกชักชวน หรือติดตามข่าวสารด้วยตนเอง เป็นต้น - เหตุผลและแรงจูงใจที่ทำให้ท่านมาสมัครคืออะไร - กระบวนการรับสมัครเป็นอย่างไร และมีการทดสอบความสามารถพิเศษอย่างไรบ้าง - ท่านมีประสบการณ์ในการร้องเพลงหรือเรียนร้องเพลงบ้างหรือไม่ 	1

ข้อที่	คำถามในการสัมภาษณ์	ตอบ วัตถุประสงค์ การวิจัยข้อที่
2	<p>กระบวนการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงในค่ายโมโนมิวสิคเป็นอย่างไร</p> <ul style="list-style-type: none"> - วัน/เวลา/สถานที่ ในการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงเป็นอย่างไร - จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนในแต่ละชั่วโมง - เนื้อหาในการสอนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติเป็นอย่างไร - ครูผู้สอนมีวิธีการสอนอย่างไร(บอกอย่างละเอียดตั้งแต่ขั้นตอนแรก จนถึงขั้นตอนสุดท้าย) - สภาพบรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นอย่างไร - อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนมีอะไรบ้าง 	1,2
3	<p>ครูผู้สอนมีวิธีการประเมินผลอย่างไรท่านได้มีการฝึกซ้อมและพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงด้วยตัวเองอย่างไรและใช้วิธีการใดบ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ระยะเวลาในการฝึกซ้อมร้องเพลง - ขั้นตอนในการฝึกซ้อมร้องเพลง - ปัญหาและอุปสรรคในการฝึกซ้อมและพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงมีอะไรบ้าง 	1
5	<p>ท่านคิดว่าระบบการจัดการเรียนการสอนร้องเพลงของค่ายโมโนมิวสิคดีเพียงพอหรือไม่อย่างไร</p> <ul style="list-style-type: none"> - อุปสรรคในการจัดการเรียนการสอน - แนวทางการแก้ไขปัญหา 	2
6	<p>ท่านคิดว่าปัจจัยที่ส่งผลให้การพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของท่านประสบความสำเร็จคืออะไร</p>	2

ภาคผนวก จ

แบบตอบรับในการเผยแพร่บทความวิจัย

ที่ ศธ ๐๕๕๑.๐๘/ว ๒ ๕๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ.ประตุน้ำพระอินทร์
ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๙ ธันวาคม ๒๕๕๙

เรื่อง แจ้งการพิจารณาบทความวิจัยเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสาร

เรียน คุณศิวพร ห้วยหงษ์ทอง

ตามที่ ท่านได้ส่งรายงานวิจัยหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน ๑ บทความ เรื่อง “การศึกษาการพัฒนาทักษะด้านการร้องเพลงของศิลปินในค่ายโมโนมิวสิค” นั้น

ในการนี้ สถาบันวิจัยและพัฒนา ขอเรียนให้ทราบว่า บทความวิจัยของท่านได้รับพิจารณาและตีพิมพ์ในวารสารวิจัยและพัฒนา วไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๓ (กันยายน - ธันวาคม ๒๕๕๙) ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กรินทร์ กาญจนานนท์)

รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

นางสาวกัญชฎาวีร์ กุลพิพัฒน์เดชนาถ (ผู้ประสานงาน)

สถาบันวิจัยและพัฒนา

โทรศัพท์ ๐-๒๙๐๙-๓๐๓๖

โทรสาร ๐-๒๙๐๙-๓๐๓๖

ภาคผนวก ฉ

ตำเนาประกาศนียบัตรอบรมภาษาอังกฤษ

**KINGS INTERNATIONAL
BUSINESS SCHOOL**

This is to certify that

SIWAPORN HOUYHONGTHONG

having successfully attended the prescribe competency
requirements has therefore been awarded

**Certificate of Accomplishment
In
English for Thesis Writing**

Conducted in Singapore
JUNE 2012

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Joxer Tang'.

**Mr Joxer Tang
Chief Executive Officer**

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นายศิวพร ห้วยหงษ์ทอง
วัน เดือน ปีเกิด	27 มกราคม 2524
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่	241/2 หมู่ 10 ถ.มาเจริญ เขตหนองแขม กรุงเทพมหานคร 10160
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2546	ครุศาสตรบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ. 2557	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	
พ.ศ. 2555 – 2559	ตำแหน่ง : Producer ที่ Monomusic
ปัจจุบัน	Producer และนักแต่งเพลงอิสระ